

Të jesh në rregull me Perëndinë

John
Blanchard

**Të jesh në
rregull me
Perëndinë**

Të jesh në rregull me Perëndinë

*Një udhëzim i drejtpërdrejtë për ata
që kërkojnë të besojnë personalisht te Perëndia*

John Blanchard

Titulli i originalit: Right With God
Autori: John Blanchard (Xhon Blançard)
Botoi: The Banner of Truth Trust, 3 Murrayfield
Road, Edinburgh, EH12 6EL, Scotland.
ISBN: 0 85151 045 0

Titulli në Shqip: Të jesh në rregull me Perëndinë.
Përktheu: Blerina Pasha
Redaktoi: Valbona Luzi

E drejta e botuesit © AEM-Misioni Ungjillor, Gjirokastrë,
Albania, 2008.

Boton: AEM-Misioni Ungjillor, në bashkëpunim me Illyrian
Gospel Trust.

Të drejtat e rezervuara: Asnjë pjesë e këtij botimi nuk duhet të
riprodhohet, të vendoset në ndonjë sistem, ose të transmetohet
nëpërmjet çdo formë apo mënyrë, elektronike, mekanike,
fotokopjimi, inçizimi, apo ndonjë mënyrë tjetër pa marrë leje me
shkrim nga botuesi.

Citimet Biblike janë marrë nga Bibla, “Diodati i Ri,” (1991-
1994). E drejta e autorit © SHOQERIA BIBLIKE SHQIPTARE
(A.B.S) TIRANË. E përdorur me leje.

Shtypur: Vernon Publishing,
Tirana, Albania, 2008
Tirazh: 1,000 kopje

ISBN: 978-99943-55-20-4

Përmbajtja

<i>Hyrje</i>	7
1. E vërteta	9
<i>Bibla është tërësisht e vërtetë</i>	11
<i>Bibla është vazhdimisht e vërtetë</i>	12
2. Problemi	15
<i>Çfarë është Perëndia?</i>	16
<i>Çfarë është njeriu?</i>	20
3. Dështimi	30
<i>Gara – dështim</i>	31
<i>Rituali – dështim</i>	33
<i>Feja – dështim</i>	35
<i>Respektueshmëria – dështim</i>	39
4. Përgjigjja	47
<i>Dhiata e Vjetër</i>	49
<i>Dhiata e Re</i>	57
5. Nevoja	91
<i>Duhet të lindësh përsëri</i>	92
<i>Duhet të kthehesh në besim</i>	97
6. Rruga që të pret para	116
<i>Është rrugë e pakufizuar</i>	117
<i>Është rrugë bindjeje</i>	120
<i>Është rrugë mundësie</i>	122

Hyrje

Ata ishin adoleshentë tipikë modernë që po shijonin shoqërinë e njëri-tjetrit në një klub rinor në Somerset. Vendi kishte qenë i gjallëruar me muzikë e lëvizje, por tani magnetofoni ishte fikur dhe zhurma e bisedat u shuan ngadalë. Ndërsa fillova t'u flisja atyre rreth nevojës për besim personal në Perëndinë, ata nisën të bëheshin më seriozë; tani takimi ishte i hapur për pyetje.

Drejtuesi i klubit filloi: "Unë kam një pyetje për të bërë, por, para se ta bëj, më lër të qartësoj mirë diçka. Nuk jam i krishterë, të paktën, nuk do ta quaja veten të tillë. *Por jam një kërkues i vërtetë.*"

Tani e kam harruar se cila ishte pyetja e tij, por ajo që mbaj mend ishte figura e një të riu të matur, mjaft i ndershëm për të përmbledhur qëndrimin e tij ndaj fesë në përgjithësi (dhe ndaj Krishterimit në veçanti) duke thënë: "Jam një kërkues i vërtetë".

Unë besoj se edhe ti je një kërkues gjithashtu!

Mbi të gjitha, ndoshta nuk do të kishe lexuar deri tani nëse nuk do të doje të dije përgjigjet për pyetjet më të mëdha, pyetje rreth Perëndisë, rreth jetës, rreth fesë dhe besimit.

Ndoshta nuk ke qenë asnjëherë person fetar, por gjendja e botës sot ose diçka që ka ndodhur në familjen apo në jetën tënde të ka bërë të fillosh të mendosh për Perëndinë.

Ndoshta kur ke qenë i vogël ke shkuar në kishë ose në takimin e fëmijëve, por erdhi dita kur nuk po frekuentoje më asnjërin prej tyre.

Tani pyet veten nëse mund të ketë ndonjë vlerë në të apo jo.

Ndoshta ende shkon në kishë, por duket tërësisht e mërzitshme, pa ndonjë kuptim apo fuqi të vërtetë; një shfaqje, por jo një përvojë.

Ndoshta Krishterimi nuk ka asnjë kuptim për ty. Sa herë

që mendon për “kishën”, ti mendon vetëm për një ndërtesë ku njerëzit pagëzohen, martohen ose varrosen.

Ndoshta njeh ndonjë që nuk është thjesht fetar, por pohon se është i krishterë i vërtetë dhe jeta e të cilit duket qartë që është kaq e ndryshme nga jotja, saqë ka filluar të të bëjë të mendohesh.

Ndoshta *kërkon* të besosh, por asnjëherë nuk duket se ke kohë për t’i menduar gjërat.

Por ti *je* një kërkues!

Ky libër është shkruar për kërkuesit, për njerëzit që kërkojnë t’i japin mendim të ndjeshëm dhe të ndershem gjithë çështjes së marrëdhënies së tyre me Perëndinë. Nuk është shqyrtim i gjithë feve të botës që përfundon duke thënë: “Tani zgjidh atë që të pëlqen më shumë”. Nuk është një libër shkencor që e kthen fenë në ekuacione dhe besimin në një formulë. Nuk është një përmbledhje e mjegullt dhe jorealiste e pikëpamjeve të ndryshme.

Është një libër i thjeshtë, i drejtpërdrejtë që tregon se si një person, i cili është duke kërkuar Perëndinë ndershmërisht, mund ta gjejë atë.

Ky libër është shkruar për *ty*!

1: E vërteta

Që nga ky çast e në vazhdim do të citoj vazhdimisht nga Bibla dhe do të mbështetem tek ajo për të vërtetat bazë të çdo gjëje që them në këtë libër. Ti mund të mos besosh te Bibla ose mund të kesh dyshim rreth saj. Kjo nuk më habit, sepse shumë njerëz kanë të njëjtën vështirësi, por kërkuesit e vërtetë do të jenë të përgatitur të shohin atë që thotë Bibla. Mbi të gjitha, nëse kërkon të gjeshtë një qytet të veçantë, shikon hartën e vendit për të cilin bëhet fjalë; nëse kërkon të dish numrin e telefonit të një njeriu, kërkon në numërorin telefonik. Atëherë, me siguri që, nëse kërkon të dish diçka rreth Perëndisë dhe marrëdhënies tënde me të, gjëja e kuptueshme dhe e ndershme për t'u bërë është të shohësh në librin e vetëm në botë që pohon me mijëra herë se ka Perëndinë si autorin e vet.

Ai libër është Bibla.

Ndoshta nuk e kishe kuptuar që Bibla foli kaq thjeshtë, por ajo ashtu flet. Pothuajse 4 000 herë në pjesën e parë të Biblës, në Dhiatën e Vjetër, do të gjeshtë fjalë, si: “Zoti foli”, “Fjala e Zotit”, “Zoti urdhëroi”, “Zoti tha”, “Perëndia foli gjithë këto fjalë” e të tjera. Kur shkon te pjesa e dytë e Biblës, Dhiata e Re, do të gjeshtë pohime të ngjashme të përmbledhura si kjo:

“I gjithë shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe është i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi.” 2 TIMOTEUT 3:16*

Por a duhet ta pranojmë këtë gjë? A nuk ka mundësi që Bibla të jetë shkruar nga njerëz shumë të mirë që kërkonin të përhapnin

* Emri i referohet librit në Bibël, shifra e parë ju tregon kapitullin dhe e dyta vargun; kështu, 2 Timoteut 3:16 do të thotë Letra e dytë drejtuar Timoteut, kapitulli 3, vargu 16.

mësimin e tyre nëpër botë ose nga njerëz të ligj që kanë shkruar me ndonjë motiv të keq? Ka pasur shumë ide mbi këtë temë: dikur dikush llogariti që ndërmjet viteve 1850 dhe 1910 kritikët e Biblës kishin paraqitur 747 shpjegime për origjinën e saj. Vështirë se gjeje dy që të binin dakord dhe pjesa më e madhe e tyre kundërshtonin njëri-tjetrin. Megjithatë, gjithë argumentet kundër autorësisë hyjnore të Biblës nuk arrijnë t'i përgjigjen as edhe një pjesë të thjeshtë të logjikës. John Wesley, i cili themeloi Kishën Metodiste Angleze në shek. XVII, shprehet kështu:

“Bibla duhet të jetë shpikje ose e njerëzve të mirë apo engjëjve, ose e njerëzve të ligj a djajve, ose e Perëndisë. Nuk mund të jetë shpikje e njerëzve të mirë ose engjëjve, sepse ata as nuk do të bënin dhe as nuk do të mund të bënin një libër dhe të gënjenin gjatë gjithë kohës që e shkruanin duke thënë: ‘Kështu foli Zoti’, kur ajo ishte shpikja e tyre. Nuk mund të ketë qenë shpikja e njerëzve të këqij ose djajve, sepse ata nuk mund të bënin një libër që urdhëron gjithë detyrimet, ndalon mëkatën dhe dënon shpirtat e tyre në ferr për gjithë përjetësinë. Prandaj Bibla duhet të jepet nga frymëzim hyjnor”.

Ka shumë mënyra të tjera për të treguar se Bibla është Fjala e Perëndisë, por këto do të kërkonin vëllime të tëra për t'u shpjeguar. Në vend të kësaj do të të kërkoja ty, si një kërkues i vërtetë, që të pranosh pohimin e vetë Biblës se është Fjala e Perëndisë dhe ta vini në provë atë pohim duke lexuar me mendje të hapur atë që ajo thotë.

Kur pranon Biblën si Fjalën e Perëndisë, dy gjëra të rëndësishme vijnë:

Së pari, Bibla është tërësisht e vërtetë

Shumë njerëz kanë ide të gabuara rreth Biblës për shkak se nuk arrijnë të kuptojnë se çfarë është ajo. Ajo është një përmbledhje prej 66 librash, e shkruar nga rreth 40 autorë përgjatë një

periudhe prej më shumë se 1600 vjetësh. Ka një temë qendrore, të shprehur në shumë mënyra të ndryshme. Ajo përfshin histori, profeci, poezi, biografi, etikë, filozofi e shkencë, dhe në secilën prej tyre është e vërtetë në mënyrë të pagabueshme. Marrim dy shembuj.

Bibla përmban shumë histori. A është e saktë? Sër Isaac Newton, ati i shkencës moderne, nuk kishte dyshime për këtë. Dikur ai tha: “Ka më shumë shenja të sigurta të vërtetësisë në Bibël se në ndonjë histori laike”. Dëgjoni profesor Robert Dick Wilson i Seminarit Teologjik në Princeton, në Amerikë, i cili kaloi 15 vjet duke studiuar gjuhë dhe dialekte orientale, 15 vjet duke studiuar mbishkrimet e lashta dhe 15 vjet duke studiuar dorëshkrimet dhe versionet e lashta të Biblës. Verdikti i tij është ky: “Historia e dhënë në Bibël është e besueshme, por në dokumentet laike ka një pasaktësi dhe pabesueshmëri informacioni, pothuajse universale”.

Bibla nuk është kryesisht një tekst shkencor, edhe pse përfshin pohime që mund të shihen nga një këndvështrim shkencor. A është shkenca e saj e saktë? Dëgjoni dr. Irwin Moon, drejtor i Institutit të Shkencës Moody në Los Angeles: “Kam mbuluar çdo fjalë nga fillimi deri në fund shumë herë dhe, për aq sa di unë, brenda faqeve të këtij libri (Biblës) nuk ka pasaktësi, kontradiktë, absurditet ose dhe ndonjë gafë të vetme shkencore”.

Asnjë ekspert nuk ka çvërtetuar sikur edhe një pohim në Bibël. Ajo që thotë Bibla mbi çfarëdo teme është e vërtetë! – dhe Bibla është kryesisht një libër rreth Perëndisë dhe marrëdhënies sonë me të, tema që të përket ty në këtë çast. Ja, se si shprehet kjo në Psalmin 19:7–9:

“Ligji i Zotit është i përsosur, ai e përtërin shpirtin; dëshmia e Zotit është e vërtetë dhe e bën të ditur njeriun e thjeshtë. Porositë e Zotit janë të drejta dhe e gëzojnë zemrën; urdhërimet e Zotit janë të pastra dhe ndriçojnë sytë. Frika e Zotit është e pastër, mбетet përjetë; gjykimet e Zotit janë të vërteta, të gjitha janë të drejta.”

Së dyti, Bibla është vazhdimisht e vërtetë

Shumë njerëz besojnë në mënyrë të paqartë se “Bibla është libri i Perëndisë”, por dyshojnë duke menduar se tani është jashtë mode. “Mbi të gjitha”, thonë ata, “jetojmë në një epokë shkencore dhe pjesët më të fundit të Biblës u shkruajtën thuajse 2 000 vjet më parë”. Po përse ky fakt duhet ta bëjë atë të jetë jashtë mode? E vërteta nuk mund të ndryshojë asnjëherë. Një nga djemtë e mi të vegjël erdhi në shtëpi nga shkolla dhe tha: “Babi, a e di se dy plus dy bëjnë tre!” Sigurisht që kjo ishte diçka e re për mua, prandaj më duhej ta korrigjoja dhe t’i tregoja atij se dy plus dy bëjnë katër, ashtu si ishte kur unë shkoja në shkollë, kur shkonte babai im dhe gjyshi im, madje dhe më parë se shkollat të krijoheshin. E vërteta nuk ndryshon kurrë, dhe Bibla pohon jo vetëm se është tërësisht e vërtetë, por edhe vazhdimisht e vërtetë:

“Prej shumë kohe kam mësuar urdhërimet e tua, të cilat i ke vendosur përjetë” PSALMI 119:152.

“Bari thahet, lulja fishket, por fjala e Perëndisë mbetet përjetë” ISAIA 40:8.

Kjo i jep përgjigje argumentit disi të marrë që “shkenca e ka çvërtetuar Biblën”. Si mundet që e vërteta të çvërtetojë të vërtetën? Asnjë nga të vërtetat që janë zbuluar sot përmes kërkimit shkencor mund të çvërtetojë të vërtetat që janë zbuluar më parë, si në fushën e vet ose në ndonjë tjetër. Teoritë e njerëzve dhe mendimet e tyre ndryshojnë vazhdimisht, shpesh nën dritën e zbulimeve të reja, por e vërteta është e qëndrueshme dhe përfundimtare. Po të ishte Bibla përmbledhje e ideve të njerëzve për fenë, madje edhe e ideve të njerëzve të mirë dhe të shenjtë, atëherë mund të thoshim se idetë e tyre tani do të ishin jashtë mode ose të gabuara. Por autorët njerëzorë të këtyre 66 librave shkruajtën nëpërmjet frymëzimit hyjnor dhe të drejtpërdrejtë në një mënyrë kaq unike, saqë mund ta quajmë gjithë përmbledhjen e librave “Fjala e Perëndisë”.

A e sheh rëndësinë e kësaj në kërkimin që po bën për Perëndinë?

Do të thotë se Perëndia shfaq veten sot, përmes fageve të Biblës, në mënyrë të tillë që ai mund të gjendet dhe njihet. Sipas fjalëve të vetë Biblës:

“Besimi, pra, vjen nga dëgjimi dhe dëgjimi vjen nga fjala e Perëndisë”
ROMAKËVE 10:17.

“... Shkrimet e Shenjta ... mund të të bëjnë të ditur për shpëtimin ...” 2 TIMOTEUT 3:15

A je një kërkues i vërtetë? Atëherë lëri mënjatë paragjykimet dhe idetë e lindura më parë, eja te Bibla dhe kërkoi Perëndisë të ta bëjë të qartë të vërtetën e saj. Ndoshta kjo lutje do t’ju ndihmojë të shprehni mendimet tuaja:

Perëndi i plotfuqishëm dhe i përjetshëm, unë jam larg teje dhe kam nevojë të të gjej. Ka shumë gjëra në Bibël që nuk i kuptoj. Më bëj të aftë që t’i afrohem asaj me një mendje të hapur. Më fol përmes asaj që lexoj, duke më treguar se kush je dhe se si mund të të njoh ty. Më ndihmo tani të të kërkoj me gjithë zemër dhe të të gjej.

A është kjo ajo që dëshiron? Atëherë ndalo dhe mendoje edhe një herë me kujdes.

Tani lexoje atë lutje përsëri, duke e bërë tënden nga thellësia e zemrës tënde. Para se ta bësh, dëgjoje këtë premtim të mrekullueshëm që Perëndia ua bën të gjithë atyre që po e kërkojnë me zjarr atë:

“Do të më kërkoni dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkoni me gjithë zemrën tuaj” JEREMIA 29:13.

2: Problemi

Për çfarë të bën të mendosh fjala “fe” kur përmendet? Ndoshta një ndërtesë kisha? Apo dritare me xhama të ngjyrosur? Një prift të veshur me veladon dhe kotë? Njerëz që luten apo që përpiqen të jetojnë një jetë të mirë? Një ritual apo ceremoni të çuditshme në kishë, tempull apo altar?

Feja është universale dhe kushdo ka mendime rreth saj. Enciklopedia e Fesë dhe Etikës ka 13 vëllime të mëdhenj, e megjithatë mbulon vetëm një fraksion të shprehjeve fetare të njeriut. Ashtu si ka thënë dikur edhe William Blake: “Njeriu duhet të ketë dhe do të ketë fe”.

Po përse? Çfarë ka pas thënies së dikujt se “njeriu është një kafshë fetare”?

E fshehta qëndron në fjalën “fe”. Kjo fjalë vjen nga dy fjalë latine “re” dhe “ligare”, që do të thonë “të mbështetesh”. Feja ka të bëjë me nevojën më të madhe të njeriut, që është të “mbështetet” te Perëndia. Shkenca, arsimimi, zotërimet materiale apo kënaqësia fizike nuk mund t’i sjellin asnjëherë kënaqësi përfundimtare njeriut. Vetëm kur një njeri “mbështetet” te Perëndia mund të njohë përmbushje të plotë. Ashtu si e tha edhe Agustini shumë kohë më parë: “Ti na ke bërë për veten tënde dhe zemrat tona nuk do të gjejnë prehje derisa të pushojnë tek ty”.

Dëgjoni mënyrën se si shkrimtarët biblikë e shprehnin atë dëshirë të jartrë:

“Shpirti im ka një etje të madhe për Perëndinë” PSALMI 42:2.

“Zemra ime dhe mishi im i dërgojnë britma gëzimi Perëndisë të gjallë” PSALMI 84:2.

“Zot, na e trego Atin dhe na mjafton” GJONI 14:8.

Njohja e kësaj gjëje si nevoja më e madhe e njeriut na bën të mendojmë me kujdes rreth problemit të të ndeshurit me të. Ashtu siç ka shkruar dikur edhe psikologu amerikan William James: “Ne dhe Perëndia kemi punë me njëri-tjetrin”. Po nëse të gjesh Perëndinë është gjëja më e rëndësishme në jetë, përse shumë njerëz nuk arrijnë dhe jetojnë pa marrëdhënie dinamike me Perëndinë?

Cili është problemi?

Më parë pamë se “fe” do të thotë “të mbështetesh” dhe se nevoja më e madhe e njeriut është që të lidhet me Perëndinë. Por a është njeriu me të vërtetë larg Perëndisë? A nuk jemi ne të gjithë “fëmijët e Perëndisë”? A është problemi aq i rëndë sa duket? Përgjigjet e duhura ndaj këtyre pyetjeve vijnë ndërsa shohim në Bibël dhe kuptojmë diçka nga personi, natyra dhe karakteri i Perëndisë nga njëra anë dhe të njeriut nga ana tjetër.

Së pari, çfarë është Perëndia?

Në një libër të kohëve të fundit një shkrimtar modern tregon se shumë njerëz kanë një tablo tërësisht të pamjaftueshme për Perëndinë. Ata nuk e shohin atë më shumë se një “polic” apo një “babagysh”. Që të mësojmë të vërtetën, kthehemi te Bibla dhe nga shumë gjëra që mësojmë rreth tij atje, këto që do të vijojnë janë mes më të rëndësishmeve:

1. Perëndia është person. Perëndia nuk është një “gjë”, një “fuqi” apo një “ndikim”. Ai është Perëndia i gjallë që mendon, punon dhe ndien. Në nëntë vargjet e parë të Jeremias 10 lexojmë për çmendurinë e njerëzve që adhurojnë idhuj prej druri dhe metali. Pasazhi vazhdon:

“Por Zoti është Perëndia i vërtetë, ai është Perëndia i gjallë dhe mbreti i përjetshëm” JEREMIA 10:10.

2. Perëndia është shumë. Edhe pse është vetëm një Perëndi, ai e ka shfaqur veten në tri persona të dallueshëm, të njohur së bashku si Trinia e Shenjtë, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë. Kjo është e pamundur që të shpjegohet apo të kuptohet prej ndonjërit, por Bibla pohon se secili nga këta tri persona është vërtet dhe në mënyrë të barabartë hyjnor. Ati është Perëndi: Efesianëve 4:6 thotë se “ka vetëm një Perëndi dhe Atë i të gjithëve” Biri është Perëndi: Gjoni 1:1 thotë se “Fjala (Jezusi) ishte Perëndi”; Fryma e Shenjtë është Perëndi: Ai është përshkruar si “Zoti që është Frymë” 2 Korintasve 3:18. Ndonjëherë ata përmenden bashkë, duke treguar si barazinë, ashtu dhe hyjninë e tyre, si në 2 Korintasve 13:13 që thotë: “Hiri i Zotit Jezus Krisht, dashuria e Perëndisë dhe bashkësia e Frymës së Shenjtë qofshin me ju të gjithë”.

3. Perëndia është i përjetshëm. Për ta thënë këtë sa më thjesht që të jetë e mundur, do të thoshim se ai nuk kishte asnjëherë fillim. Ai as nuk u krijua, as nuk u lind dhe as nuk u zhvillua. Fjalët e para të Biblës janë: “Në fillim Perëndia . . .” (Zanafilla 1:1) dhe po kjo e vërtetë theksohet në shumë vende të tjera, si:

“Para se të kishin lindur malet dhe para se ti të kishe formuar tokën dhe botën, madje nga mot dhe përjetë ti je Perëndia” PSALMI 90:2.

“Mbretëria jote është një mbretëri përjetë dhe sundimi yt vazhdon brez pas brezi” PSALMI 145:13.

“Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi”, thotë Zoti, “që është dhe që ishte dhe që vjen, i Plotfuqishmi” ZBULESA 1:8.

4. Perëndia është i pavarur. Perëndia është qenia e vetme vërtet i pavarur. Asnjë nuk i dha jetë atij. Asnjë nuk i dha pushtet. Nuk mësoi urrejtje nga ndonjë njeri. Nuk fitoi njohuri nga ndonjë. Dikur edhe apostulli Pal foli kështu për pavarësinë e Perëndisë:

“Perëndia që bëri botën dhe të gjitha gjërat që janë në të, duke qenë Zot i qiellit dhe i tokës, nuk banon në tempuj të bërë nga duart e njeriut dhe as shërbehet nga duart e njerëzve, sikur të kish nevojë për ndonjë gjë, sepse ai u jep të gjithëve jetë, hukatje dhe çdo gjë” VEPRA 17:24-25.

Dëgjoni përsëri se si shkruan Pali për të njëjtën temë:

“O thellësi pasurie, urtësie dhe diturie të Perëndisë! Sa të pahulumtueshme janë gjykimet e tij dhe të pashtershme janë udhët e tij! Sepse kush e njohu mendjen e Zotit? Ose kush u bë këshilltari i tij? Ose kush i dha atij më parë, që të ketë për të marrë shpëtim? Sepse prej tij, me anë të tij dhe për të janë të gjitha gjërat. Lavdi atij përjetë! Amen!” ROMAKËVE 11:33-36.

Këtu flitet për Perëndinë si burimi i madh, i lavdishëm dhe i pavarur i gjithë jetës, urtësisë, pushtetit dhe njohurisë.

5. Perëndia është sovran. Mbreti David i Izraelit është përshkruar si një nga njerëzit më të mëdhenj që ka jetuar ndonjëherë dhe ishte pikërisht ai që u shpreh kështu:

“I bekuar je ti, o Zot, Perëndi i Izraelit, ati ynë, për gjithë amshimin. Jotja, o Zot, është madhështia, fuqia, lavdia, shkëlqimi, madhëria, sepse gjithçka që është në qiell dhe mbi tokë është jotja. E jotja, o Zot, është mbretëria, dhe ti ngrihesh sovran mbi gjithçka. Nga ti vijnë pasuria dhe lavdia; ti sundon mbi gjithçka; në dorën tënde janë forca dhe fuqia, dhe ti ke fuqinë për të bërë të madh dhe për t'u dhënë forcë të gjithëve. Prandaj ne, o Perëndia ynë, të falënderojmë dhe kremtojmë emrin tënd të lavdishëm” (I KRONIKAVE 29:10-13).

Këtu na thuhet se Perëndia është sovran mbi gjithë universin. Ai kontrollon gjithë elementët e kohës dhe hapësirës. Pali thotë se Perëndia “vepron të gjitha sipas këshillës së vullnetit të tij” (Efesianëve 1:11), d.m.th., Perëndia bën atë që dëshiron dhe asgjë nuk mund ta ndalojë atë të veprojë ashtu. Me Perëndinë

nuk ka gjëra të rastësishme apo të papritura. Historia është vepra e vullnetit të pandryshueshëm të Perëndisë. Bibla mëson se Perëndia është në kontroll, madje edhe të së keqes me të cilën përballemi përditë: “Por Perëndia ynë është në qiejt dhe bën tërë ato që i pëlqejnë” (Psalmi 115:3). Ai është sovran!

6. Perëndia është i shenjtë. Ai është tërësisht pa të metë, defekt, cen apo njollë. Fjala “i shenjtë” është përshkrimi i vetëm i Perëndisë që i është dhënë forcë e trefishtë në Bibël. Profeti Isaia dikur pati një vizion të shquar të lavdisë së Perëndisë dhe përshkruan se si pa engjëj që adhuronin Perëndinë dhe thërrisinin: “I shenjtë, i shenjtë, i shenjtë është Zoti i ushtrive. Tërë toka është plot me lavdinë e tij” (Isaia 6:3). Vargje të tjera nënvizojnë të njëjtën të vërtetë:

“Kush barazohet me ty midis perëndive, o Zot? Kush barazohet me ty, i mrekullueshëm në shenjtëri, i madhërishëm në lëvdata, o çudibërës?” EKSODI 15:11.

“Përlëvdoni Zotin, Perëndinë tonë, dhe adhurojeni në malin e tij të shenjtë, sepse Zoti, Perëndia ynë, është i shenjtë” PSALMI 99:9.

“Perëndia është dritë dhe në të nuk ka kurrfarë errësire” I GJONIT 1:5.

“Kush nuk do të të druajë, o Zot, dhe nuk do të lëvdojë emrin tënd? Sepse vetëm ti je i Shenjtë” ZBULESA 15:4.

Çfarë konceptimi mbresëlënës për Perëndinë! Dhe Bibla tregon aq shumë, saqë nuk mund t’i përmendim këtu. Perëndia është i gjithëditur; Ai ka njohuri të përsosur për gjithë gjërat, të shkuarën, të tashmen dhe të ardhmen; Ai nuk është i kufizuar nga koha dhe hapësira, ose në kohë dhe hapësirë; Ai është i pandryshueshëm; Ai është përsosmërisht i drejtë në gjithë veprat e tij.

Ky është Perëndia me të cilin kemi të bëjmë!

Sot shumë njerëz e përdorin emrin e Perëndisë ose për të sharë,

ose për të bërë shaka. Të tjerë flasin për të duke e marrë lehtë, ose flasin ashtu sipas rastit apo sikur ai të ishte i njëjtë me ta. Ata vënë në pikëpyetje gjykimet e tij, kritikojnë veprimet e tij, fajësojnë atë kur gjërat nuk shkojnë mirë. Kjo nuk është asgjë tjetër veçse mosdije e rrezikshme.

Së dyti, çfarë është njeriu?

Nëse njeriu ka një konceptim shumë të ulët për Perëndinë, me siguri që ka një mendim shumë të lartë për veten. Kohët e fundit studentë nga Danimarka dhe Jugosllavia debatonin mbi moton: “Civilizimi i detyrohet më shumë fesë sesa shkencës”. Një folës, në kundërshtim të motos, tha: “Njeriu, me shkencën si vegël të tij, është bërë krijuesi, pronari dhe thelbi i universit”. Një vështrim i shpejtë mbi botën rreth nesh, me luftërat, gjakderdhjen, zemërimin, dhunën, vuajtjen dhe me një numër të madh problemesh të pazgjidhura, duhet të mjaftojë për të sugjeruar se kjo nuk përputhet fare me faktet! Tabloja biblike është shumë e ndryshme. Katër fjalë do të na ndihmojnë të vendosim në fokus atë që thotë. E para prej tyre na çon në fillim të historisë së njeriut.

1. Dinjitet. Të dhënat e Biblës për fillimin e njeriut nuk mund të ishin më të thjeshta:

“Kështu Perëndia krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së vet, sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë; Ai krijoi mashkullin e femrën” ZANAFILLA 1:27.

Kjo do të thotë se njeriu nuk është një majmun i rafinuar, as një përzjerje e rastësishme atomesh, por u krijua nga Perëndia në një veprim të posaçëm krijimi të veçantë. Fjala “krijoi” është përdorur vetëm tri herë te Zanafilla 1 dhe në secilën herë në

rastin e krijimit të diçkaje krejtësisht të re. E para, në vargun 1, i referohet gjithë ekzistencës në përgjithësi; e dyta, në vargun 21, i referohet gjithë ekzistencës së kafshëve; dhe e treta, në vargun 27, i referohet gjithë ekzistencës së njerëzimit. Njeriu është po aq i ndryshëm nga ekzistenca e kafshëve, sa ekzistenca e kafshëve është e ndryshme nga ajo e perimeve, apo e perimeve nga mineralet. Kafshët nuk kanë arsye, ndërgjegje, inteligjencë koordinuese, apo ndonjë dhunti tjetër të lartë që ka njeriu. Njeriu ishte kulmi dhe kurora e krijimit të Perëndisë, me autoritet dhe pushtet të veçantë:

Dhe Perëndia i bekoj; dhe Perëndia u tha atyre: “Të jeni të frytshëm dhe shumëzohuni, mbushni tokën e nënshtrojeni, sundoni mbi peshqit e detit, mbi zogjtë e qiellit dhe mbi çdo qenie që lëviz mbi tokë” ZANAFILLA 1:28.

Zotërimi që njeriu ka mbi krijesat e tjera të gjalla nuk është diçka që e ka fituar gradualisht me anë të ligjit të xhunglës gjatë miliona viteve. Ishte diçka që iu dha falas nga Perëndia.

Megjithatë, njeriu i parë jo vetëm që u *veçua* nga pjesa tjetër e krijimit, por, gjithashtu, ishte i *lidhur ngushtë* me Krijuesin. Ashtu si shprehet Bibla: “Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltyrës së vet” (Zanafilla 1:27). Kjo nuk do të thotë se njeriu u bë në të njëjtën formë dhe masë si të Perëndisë, sepse “Perëndia është frymë” (Gjoni 4:24); prandaj nuk ka as formë dhe as masë. As nuk do të thotë se njeriu ishte një riprodhim në miniaturë i Perëndisë, sepse Perëndia është i përjetshëm, ndërsa njeriu kishte një fillim specifik në kohë. Ajo që do të thotë është se njeriu u bë në ngjashmërinë morale të Perëndisë. Ai ishte i shenjtë, ashtu si Perëndia është i shenjtë. Njeriu u krijua i përsosur dhe, edhe pse kishte vullnet të lirë dhe aftësinë për të gabuar, ai zgjodhi të vepronte drejt, të ishte i shenjtë, të ecte me Perëndinë.

Ndoshta mënyra më e mirë për të kuptuar këtë është të vërejmë atë që thotë Bibla te Zanafilla 1:31: “Atëherë Perëndia shikoi të gjitha ato që kishte bërë, dhe, ja, ishte shumë mirë”. Këtu shprehet verdikti i një Perëndie të shenjtë e të përsosur mbi krijimin e tij

duke përfshirë edhe njeriun, ishte “shumë mirë”. Perëndia ishte i kënaqur me njeriun! Ata ishin në kontakt dhe në harmoni njëri me tjetrin! Ky ishte dinjiteti i gjendjes origjinale të njeriut.

Megjithatë, kur arrijmë te Zanafilla 6, lexojmë: “Dhe tani Zoti pa që ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veç e keqja në çdo kohë” (Zanafilla 6:5). Çfarë kishte ndodhur? Kjo na çon në fjalën e dytë:

2. Mosbindje. G. K. Chesterton dikur shkroi: “Është apo nuk është e vërtetë gjithçka tjetër, një gjë është e sigurt: njeriu nuk është ai që mendohej të ishte”. Përse? Nga shpjegimet e ndryshme me kalimin e kohës, vetëm pohimet e qarta të Biblës u përshtaten fakteve.

Bibla mëson se Perëndia jo vetëm e krijoi njeriun në marrëdhënie të gjallë me Krijuesin e tij, por ai i dha gjithashtu liri të madhe veprimi:

“Dhe Zoti Perëndi e urdhëroi njeriun duke i thënë: ‘Ha bile lirisht nga çdo pemë e kopshtit; ...’” ZANAFILLA 2:16.

Edhe pse nuk është i mundur një përshkrim i saktë, ishte e dukshme që ky kopsht ishte një vend i mrekullueshëm i një bukurie të mahnitshme. Çdo gjë që njeriu kishte nevojë për shëndet e lumturi ishte atje me shumicë dhe Perëndia i dha atij autoritet dhe leje për të marrë lirisht çdo gjë të nevojshme për pasurimin dhe kënaqësinë e tij. Perëndia i dha atij, gjithashtu, një paralajmërim të veçantë, urdhërimin e tij të parë mohor:

“... por mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri” ZANAFILLA 2:17.

Se çfarë ishte pema saktësisht dhe përse Perëndia e dha këtë urdhër janë pyetje që nuk e prekin çështjen në diskutim. Ajo që ka rëndësi në të vërtetë është se ashtu si vargu i mëparshëm kishte

qenë *leje* e qartë dhe e plotë, po kështu këtu kishte *ndalim* të qartë dhe të vendosur: “*mos*”.

Zanafilla 3 na tregon se çfarë ndodhi më pas. Gruaja (që më pas u quajt Evë) u tundua nga djalli, i cili u shfaq në formën e një gjarpri. Nuk ka vend këtu për të diskutuar si formën e tunduesit, ashtu edhe atë të tundimit. Gjëja e rëndësishme është kjo:

“Dhe gruaja pa që pema ishte e mirë për t’u ngrënë, që ishte e këndshme për sytë dhe që pema ishte e dëshirueshme për ta bërë të zgjuar dikë; dhe ajo mori nga fruti i saj, e hëngri dhe i dha edhe burrit të saj që ishte me të, dhe hëngri edhe ai” ZANAFILLA 3:6.

Për herë të parë njeriu nuk i ishte bindur Perëndisë. Më parë ai kishte jetuar një jetë bindjeje të plotë ndaj vullnetit të gjithëditur të Bërësit të tij, duke ecur në bashkësi të përsosur me të. Tani ai nuk ishte bindur. Mëkati kishte hyrë në historinë njerëzore. Me çfarë rezultati? Ja ku është edhe fjala jonë e tretë.

3. Vdekja. A e mbani mend se çfarë thoshte urdhërimi i Perëndisë?

“... por mos ha nga pema e njohjes të së mirës dhe të së keqes, sepse ditën që do të hash prej saj ke për të vdekur me siguri.”

Njeriu hëngri. A vdiq ai? Atë ditë?

Duke qenë se Adami dhe Eva ishin ende gjallë të nesërmen, në të vërtetë, edhe për shumë vite më pas, duket se përgjigjja është “jo”. Gjithsesi, kjo do ta bënte Perëndinë gënjeshtar dhe pjesën tjetër të Biblës të panevojshme. Përgjigjja e duhur ndaj pyetjes: “A vdiq njeriu kur mëkatoi në fillim?” vjen vetëm kur kuptojmë se vdekja nuk do të thotë fundi i jetës, *por ndarje nga jeta*. Ashtu si shkroi dikur Frederick P. Wood: “Vdekje do të thotë ndarje dhe jo mbarim”.

Kur Perëndia krijoi njeriun, ai “i fryu në vrimat e hundës një frymë jete, dhe njeriu u bë një qenie e gjallë” (Zanafilla 2:7). Jeta që Perëndia i dha njeriut ishte si fizike edhe shpirtërore, dhe

marrëdhënia e tij me Perëndinë mbahej nga një bindje e plotë. Kur njeriu nuk u bind, ajo marrëdhënie u prish. *Njeriu vdiq atë ditë* – ai u nda nga Perëndia – në çastin e mëkatit të tij fillestar. Bibla flet për këtë vdekje në dy mënyra:

E para është vdekje frymërore – ndarja e shpirtit nga Perëndia. Kjo shprehet shumë thjesht në Bibël:

“Pastaj dëgjuan zërin e Zotit Perëndi që shëtiste në kopsht në flladin e ditës; dhe burri dhe gruaja e tij u fshehën nga prania e Zotit Perëndi midis pemëve të kopshtit” ZANAFILLA 3:8.

Një gjë e tillë nuk kishte ndodhur kurrë më parë. Deri në atë çast Adami dhe Eva kishin qenë të hapur dhe të lumtur në praninë e Bërësit të tyre; tani ishin të tmerruar dhe të turpëruar. Urdhërimi i thyer do të thoshte bashkësi e thyer. Me anë të mosbindjes së qëllimshme njeriu e kishte shkëputur veten nga Perëndia. Njeriu vdiq frymërisht çastin që mëkatoi, “prandaj Zoti Perëndi e dëboi njeriun nga kopshti i Edenit” (Zanafilla 3:23).

E dyta është vdekje fizike – ndarja e shpirtit nga trupi. Deri në mëkatin e tij të parë Adami ishte i pavdekshëm. Marrëdhënia e tij me Perëndinë përfshinte gjithë qenien, trupin dhe shpirtin e tij. Tani ai u bë viktimë e sëmundjes, prishjes dhe shkatërrimit. Ai kishte qenë një shpirt i gjallë dhe një trup i gjallë, në kontakt dhe në harmoni me Perëndinë, i pafajshëm dhe që nuk i përkiste vdekjes; tani ishte një shpirt i vdekur dhe një trup i vdekatar, prandaj historia e tij përfundon me tri fjalë të paevitueshme, që nënvizonin rezultatin e mosbindjes së tij – “dhe ai vdiq” (Zanafilla 5:5).

Tani e sjellim historinë në kohët e sotme. Ashtu si e pamë më parë, vdekja nuk është fundi, prandaj ashtu si vdekja është rezultati i mosbindjes, po kështu ka diçka që është rezultat i vdekjes. Kjo na sjell te fjala jonë e katërt dhe e fundit:

4. Zvetërimi

Ju mund të lexoni të dhënat për mosbindjen e Adamit dhe Evës dhe vdekjen e tyre fizike dhe frymërore, pastaj të mbyllni Biblën dhe të thoni: “Kjo gjë nuk ka të bëjë fare me mua”. Por, në të vërtetë, nuk mund ta bëni këtë, për shkak të dy vargjeve të Zanafilla 5, që e sjell mëkatën dhe ndarjen e Adamit në botën e sotme dhe në jetën tënde.

“Adami jetoi njëqind e tridhjetë vjet dhe i lindi një djalë që i përngjist . . . dhe pati bij dhe bija” ZANAFILLA 5:3-4.

Këto vargje na tregojnë qartë se gjatë pjesës tjetër të jetës së tyre Adami dhe Eva bënë disa fëmijë. Në të njëjtin kapitull ka një trung familjar të pasardhësve të Adamit deri në kohën e Noeut. Më vonë, trungu familjar vazhdon deri në kohën e Abrahamit, Isakut dhe Jakobit. Dymbëdhjetë breza më vonë vijmë te mbreti i madh David, i cili jetoi rreth vitit 1000 para Krishtit. Që prej aty arrijmë te brezat që jetuan në fund të kohës së Dhiatës së Vjetër dhe, në fund, deri te lindja e Gjon Pagëzorit në fillim të Dhiatës së Re. Më pak se tridhjetë breza pas kësaj *ke lindur ti!*

Kjo do të thotë se mes teje Adamit ekziston një lidhje! Ti je pasardhësi i tij i drejtpërdrejtë.

Trungu yt familjar shkon mbrapa në një linjë të vazhdueshme deri te njeriu i parë që jetoi në tokë, por nuk mjafton kaq. Vëreni me kujdes fjalët që kam theksuar në ato vargje nga Zanafilla 5:

“Adami . . . i lindi një djalë që i përngjiste, njëlloj në shëmbëlltëry të tij.”

A e mbani mend se ku u ndeshëm me këtë lloj gjuhe më parë? Ishte te Zanafilla 1:27, ku lexuam se “Perëndia e krijoi njeriun sipas shëmbëlltërysë së vet”. Pamë se njeriu u bë sipas ngjashmërisë morale të Perëndisë, një reflektim njerëzor i karakterit dhe natyrës njerëzore. Ai ishte i shenjtë ashtu si Perëndia ishte i shenjtë. Po ajo

frazë, “sipas shëmbëlltyrës së vet”, përdoret tani për djalin e parë të Adamit dhe, si rrjedhim, për gjithë bijtë dhe bijat e tij të tjerë. Fëmijët e Adamit, ndër të cilët i pari lindi pasi Adami kishte rënë në mëkat, kishin të njëjtën natyrë dhe karakter; gjendja e tyre ishte e njëjtë si e tij në sytë e Perëndisë. Natyra e prishur e Adamit u transmetua kështu në çdo brez që pasoi. Ndërsa ai u shkëput nga Perëndia, i ndarë nga mëkati i tij, si rezultat, të gjithë fëmijët dhe pasardhësit e tij që nga ajo ditë e filluan jetën e tyre në të njëjtën gjendje. Bibla e bën të qartë këtë herë pas here:

“Ja, unë jam mburjtur në paudhësi dhe nëna ime më ka lindur në mëkat” PSALMI 51:5.

“Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri te të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan” ROMAKËVE 5:12.

“Ndërmjet të cilëve edhe ne dikur jetuam në lakmitë e mishit tonë, duke i plotësuar dëshirat e mishit dhe të mendjes, dhe ishim prej natyre bij të zemërimit, ashtu si edhe të tjerët” EFESIANËVE 2:3.

Këtu gjendet arsyeja e qartë për çrregullimin, mosqetësinë dhe të vepruarit e gabuar të botës së sotme. Kjo vjen nga fakti që gjithë njerëzit janë trashëgimtarë të Adamit, të lindur me natyrë mëkatore. Blaise Pascal, gjeniu në matematikë dhe filozofi fetar i shek. XVII, dikur ka thënë: “Ne kemi lindur të padrejtë, sepse secili priret për nga vetja, dhe prirja ndaj vetes është fillimi i gjithë çrregullimit”.

Teologët e quajnë këtë “zvetënim të plotë”. Kjo nuk do të thotë se çdo njeri është aq i keq sa mundet, jo se njeriu nuk mund të dallojë të mirën nga e keqja, jo se nuk është i aftë të bëjë gjëra që janë në ndihmë të të tjerëve dhe për kënaqësi të të tjerëve. Fjala “zvetënim” do të thotë shtrembërim ose ligësi; “i plotë” do të thotë se shtrembërimi dhe ligësia kanë ndikuar në çdo pjesë të natyrës së njeriut, duke përfshirë mendjen, ndjenjat, ndërgjegjen, dispozitën dhe imagjinatën e tij. Po të flasim me një gjuhë më të

TË JESH NË RREGULL ME PERËNDINË

thjeshtë, njeriu nuk është më i përqendruar te Perëndia; ligësia e tij është tërësisht e shtrembëruar dhe e ligë. Bibla shprehet kështu:

“Zemra gënjehet më tepër se çdo gjë tjetër dhe sëmuret në mënyrë të pashërueshme: kush mund ta njohë atë?” JEREMIA 17:9.

“Sepse nga zemra dalin mendimet e mbrapshta, vrasjet, shkeljet e kurorës; kurvëria, vjedhjet, dëshmitë e rreme, blasfemitë. Këto janë gjërat që e ndotin njeriun . . . ” MATEU 15:19-20.

“ . . . të shkëputur nga jeta e Perëndisë, për shkak të padijes që është në ta dhe ngurtësimit të zemrës së tyre” EFESIANËVE 4:18.

“ . . . madje edhe mendja edhe ndërgjegjja e tyre janë të ndotura” TITI 1:15.

Ne e filluam këtë kapitull duke zbuluar që nevoja më e madhe e njeriut është një marrëdhënie e rregullt me Perëndinë, Krijuesin dhe Sovranin e universit, i cili është i shenjtë dhe i drejtë, prandaj as që nuk mund t’ia hedhë sytë mëkatit.

Duke zbuluar diçka nga natyra dhe karakteri i njeriut, a e kupton thellësinë e problemit tënd?

Ti ke lindur larg Perëndisë: ke trashëguar një natyrë të prishur dhe të rënë, që ka ndikuar çdo pjesë të qenies tënde. Ti ke vdekur frymërisht dhe po vdes fizikisht. Para një Perëndie të shenjtë dhe të drejtë je përgjegjës për çdo mëkat që ke bërë, fajtor për mosbindje të qëllimshme.

Bibla thotë: “Sepse të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë” (Romakëve 3:23).

Ky pohim të përfshin ty dhe do të thotë se je përballë një problemi serioz dhe të madh.

Çfarë mund të bëhet për këtë?

3: Dështimi

Çfarë mund të bëhet për këtë?

Nëse e ke kuptuar atë që ke lexuar deri tani, atëherë kjo është një pyetje që me siguri duhet ta bësh. I lindur si mëkatar, i prishur në natyrën tënde, që dështon në arritjen e standarteve të Perëndisë, nga ana frymërore je i ndarë nga Krijuesi yt.

Me fjalët e Biblës, ti je një prej atyre “pa shpresë dhe pa Perëndinë në botë” (Efesianëve 2:12).

Nuk ka asgjë që mund të bësh?

Një nga njerëzit më të mëdhenj të Perëndisë që ka jetuar ndonjëherë ishte apostulli Pal. Para se të vinte gjërat në rregull me Perëndinë, ai jetonte një jetë të shquar dhe të larmishme. Si qytetar romak, ai kishte lindur nga prindër hebrenj dhe u rrit në atë vend që sot është Turqia jugore. Më vonë hyri në universitet në Jerusalem, ku tutori i tij, Gamaliel, ishte një nga arsimtarët e shquar të asaj kohe. Ndërsa ishte ende i ri, Pali (që në atë kohë quhej Saul) u bë hetues privat për kishën judeje dhe udhëtonte në gjithë vendin duke çrrënjosur “heretikët”, duke i hedhur ata në burg, madje, ndonjëherë, caktonte edhe ekzekutimin e tyre. Megjithatë, një gjë e zotëronte jetën e Saulit që nga ditët e hershme, shqetësimi për të qenë në rregull me Perëndinë. Kur më në fund arriti ta bënte këtë, Perëndia e përdori për t’u bërë një prej lajmëtarëve të tij më të mëdhenj dhe të shkruante të paktën 13 nga 27 libra në Dhiatën e Re. Në një prej tyre, Letra drejtuar Filipianëve, Pali hedh sytë mbrapa në jetën e tij, përshkruan kërkimin e tij për një besim të gjallë dhe tregon për gjërat në të cilat ai dikur mbështetej që të ishte në rregull me Perëndinë. Për shkak se Pali nuk po shkruan vetëm biografi të ndershme, por udhëhiqet nga Fryma e Shenjtë, duhet të sigurohemi se po kuptojmë atë që thotë.

Ky është pasazhi për të cilin bëhet fjalë:

“... ne... mburremi në Krishtin Jezus pa besuar në mish, megjithëse unë kam përse të besoj edhe në mishin; nëse ndonjë mendon se ka përse të besojë, unë kam akoma më shumë: u rrethpreva të tetën ditë, jam nga kombi i Izraelit, nga fisi i Beniaminit, hebre nga hebrenjtë dhe, sipas ligjit, farise; sa për zellin, përndjekës i kishës; për sa i përket drejtësisë, që është në ligj, i paqortueshëm. Por gjërat që më ishin fitim, i konsiderova humbje për shkak të Krishtit” FILIPIANËVE 3:3-7.

Kjo mund të tingëllojë disi e çuditshme dhe e largët për ty dhe nevojën tënde, por është një pasazh kaq i rëndësishëm, saqë dua që ta lexosh përsëri, për të të ndihmuar të kuptosh qartë atë që Pali po thotë.

Ajo për të cilën po mendojmë tani është: a ka ndonjë gjë që mund të bësh për të qenë në rregull me Perëndinë? Kryesisht, të gjitha përpjekjet e njeriut gjatë viteve mund të ndahen në katër grupe: racë, ritual, fe dhe respektueshmëri. Duke u mbështetur në përvojën e tij personale dhe me zbulimin e së vërtetës të dhënë nga Perëndia, Pali i përmend të katërta këto në këtë pasazh. Shiko me kujdes bashkë me mua secilën prej tyre dhe, ndërkohë, mos harro që ai është drejtuar të shkruajë nga Perëndia Frymë e Shenjtë. Kjo është Fjala e Perëndisë për ty!

1. Racë – dështim. Pali thotë se ai ishte ‘nga fisi i Beniaminit, hebre i hebrenjve’. Çfarë do të thotë kjo? Përse ka rëndësi kjo për ty? Kombi hebre u zgjodh nga Perëndia për të marrë Fjalën e tij dhe për t’ia treguar atë pjesës tjetër të botës. Ashtu si thotë Pali te Romakëve 3:2: “... atyre (judenjve) u janë besuar fjalët e Perëndisë”. Në këtë kuptim, judenjtë (ose hebrenjtë) ishin populli i zgjedhur i Perëndisë dhe, ndërsa vitet shkonin, ata u bënë shumë krenarë për origjinën e tyre. Ata filluan të shikonin mbrapa te paraardhësit e tyre të mëdhenj – patriarkët, profetët, priftërinjtë dhe mbretërit, dhe kjo është pika e rëndësishme këtu, të krenoheshin që kishin një trashëgimi kaq të mrekullueshme e të mbështeteshin në origjinën e tyre që të ishin në rregull me

Perëndinë.

Pali e bëri këtë. Mbi të gjitha, argumentonte ai, jo vetëm kishte lindur në pjesën e pastër të Izraelit, pasardhës i Abrahamit (që quhej “miku i Perëndisë” Jakobi 2:23), por, gjithashtu, i Isakut dhe Jakobit. Për më tepër, ai shkonte mbrapa në trungun e tij familjar deri te fisi i Beniaminit që i kishte dhënë Izraelit mbretin e tij të parë. Prandaj ai kishte një pretendim të vërtetë për të qenë jude i vërtetë, nëse kishte ndonjë të tillë!

Megjithatë, tani e kuptonte se asnjë prej këtyre avantazheve nuk e bënte atë të ishte në rregull me Perëndinë. Sigurisht që ato ishin avantazhe. Kur ka qenë fëmijë, atë duhej ta kishin mësuar të besonte në Perëndinë e vetëm të vërtetë, duhej ta kishin çuar rregullisht në një vend adhurimi, duhej t’i kishin lexuar rregullisht Shkrimet. Megjithatë, këto nuk bënë asgjë për të ndryshuar faktin se ai ishte një pasardhës i Adamit, i lindur në imazhin e rënë të Adamit, që trashëgonte natyrën e rënë të tij, prandaj, si rezultat, nuk ishte në rregull me Perëndinë që nga fillimi i jetës së tij. Ashtu siç shprehet vetë Pali:

“Prandaj, ashtu si me anë të një njeriu të vetëm mëkati hyri në botë dhe me anë të mëkatit vdekja, po ashtu vdekja u shtri tek të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan” ROMAKËVE 5:12.

Por raca nuk ishte dështim vetëm për Palin. Ashtu siç është shprehur dikur dikush: “Gjaku i Adamit rrjedh në venat e çdo njeriu. Ai gjak bart një dënim vdekjeje. Adami u rebelua kundër Perëndisë; gjaku i tij u helmua, prandaj secili prej nesh, si bij dhe bija të Adamit, e ka gjakun të helmuar. Kjo është një mënyrë për të përshkruar problemin e botës sot, helmimi i gjakut”.

A e shikon se sa vlerë ka kjo edhe për ty? Sado fetare të jetë origjina jote, sado të përkushtuar të jenë prindërit e tu, sado të perëndishëm të kenë qenë paraardhësit e tu, fakti është që ti dhe ata lindët në një gjendje mëkati, të prishur moralisht, larg Perëndisë.

Origjina, paraardhësit dhe mënyra si je rritur mund të kenë qenë në shumë mënyra ndihmë për ty, por asnjëherë nuk mund

të kenë bërë që të jesh në rregull me Perëndinë. Në këtë kuptim, raca nuk të ndihmon.

2. Rituali – dështim. Pali thotë se ai ‘u rrethpre të tetën ditë’. Kjo ishte një ceremoni e lashtë hebraike, e dhënë nga udhëzimet e Perëndisë të Zanafilla 17: 9-14, dhe, së pari, duhej të kryhej te Abrahami e më pas te të gjithë fëmijët e tij meshkuj, tetë ditë pasi të lindnin, si shenjë e besëlidhjes së veçantë të bërë prej Perëndisë me Abrahamin në atë kohë. Edhe pse mund të na duket shumë e çuditshme sot, për hebrejtë e lashtë kjo ishte një shenjë e rëndësishme e bekimit të Perëndisë mbi Abrahamin dhe të gatishmërisë së tyre për të bekuar të gjithë ata që ecnin në gjurmët frymërore të Abrahamit. Ishte, gjithashtu, edhe një shenjë që Abrahami ishte shpallur i drejtë me Perëndinë, mëkatet i ishin falur dhe i ishin hequr. Megjithatë, Bibla e bën të qartë se vepra e rrethprerjes në vetvete nuk e bënte një njeri të drejtë me Perëndinë. Ishte një shenjë e dukshme dhe e drejtpërdrejtë, por nuk siguronte automatikisht një gjendje të brendshme dhe frymërore. Vetë rasti i Palit e vërteton këtë çështje. Ai ishte rrethprerë kur ishte tetëditësh dhe për shumë vite e kishte parë këtë gjë si diçka që e ndihmonte atë të ishte në rregull me Perëndinë. Megjithatë, më vonë në jetën e tij, kur Perëndia ia hapi sytë ndaj së vërtetës, ai pa qartë se ishte e mundur të ishte një jude i rrethprerë pa qenë aspak fëmijë i Perëndisë, prandaj prova e vetme e vërtetë e një marrëdhënieje të drejtë me Perëndinë ishte një jetë e ndryshuar. Ja, si shprehet ai në letrën e tij drejtuar të krishterëve të Romës:

“Sepse rrethprerja është e dobishme në qoftë se ti respekton ligjin, por në qoftë se je shkelës i ligjit, rrethprerja jote bëhet mosrrethprerje. Prandaj, në qoftë se një i parrethprerë respekton statutet e ligjit, a nuk do të çmohet parrethprerja e tij si rrethprerje? Dhe, në qoftë se ai që prej natyrës është i parrethprerë e plotëson ligjin, a nuk do të gjykojë ai ty që me shkronjën dhe me rrethprerjen je shkelës i ligjit? Në fakt, jude nuk është ai që duket i tillë nga jashtë dhe rrethprerja nuk është ajo që duket në mish; por jude është ai që është i tillë përbrenda, dhe rrethprerja është ajo e zemrës, në frymë dhe jo në shkronjë; dhe për

një jude të tillë lavdërimi nuk buron nga njerëzit, por nga Perëndia”
ROMAKËVE 2:25-29.

Mësimi që mësojmë nga ky pasazh është se asnjë nuk bëhet i drejtë me Perëndinë duke marrë pjesë në një ritual, ceremoni ose sakrament. Kishat protestante kanë praktikuar në përgjithësi dy sakramente: pagëzimin dhe darkën e Zotit. Kisha katolike romake ka shtatë: pagëzimin, konfirmimin, meshën, pendesën, mirosjen e fundit, martesën dhe urdhërime, si dhe mëson se pjesa më e madhe e tyre janë të domosdoshme ose ndihmuese në mënyrë që një njeri të fitojë shpëtimin.

Është e sigurt që, ndonjëherë, mund të kesh marrë pjesë si në njerën dhe në tjetrën nga këto ngjarje. Ndoshta je pagëzuar kur ishe foshnjë, ose ke konfirmuar besimin tënd kur ishe adoleshent. Mund të kesh marrë pjesë në meshë ndoshta shumë herë. Mund të jesh penduar dhe të kesh kesh ofruar ndonjë sakrificë për mëkatin, ose ke marrë pjesë në ndonjë ceremoni apo ritual tjetër, me shpresën se kjo do të të bënte të ishte në rregull me Perëndinë apo të të afronte më tepër me të. Kjo e bën atë shumë të rëndësishëm, sa në këtë çast duhet të kuptosh këtë të vërtetë biblike të thjeshtë e të qartë: se, pavarësisht nga fakti që të gjitha apo ndonjë prej këtyre sakramenteve ose ceremonive kanë ndonjë themel biblik apo vlerë frymërore, asnjë prej tyre nuk u caktua ndonjëherë hyjnësisht që ta bënte njeriun të ishte në rregull me Perëndinë. Po ashtu, të marra së bashku, nuk kanë pasur sukses për ta bërë këtë as edhe për një person në gjithë historinë botërore. Në këtë kuptim, rituali është një dështim.

3. Feja – dështim. Gjëja tjetër për të cilën Pali na tregon për kërkimin e tij të hershëm është se ai ishte “farise sipas ligjit; sa për zellin, përndjekës i kishës . . .”

Zakonisht, kemi një mendim shumë kritik për farisenjtë, ndoshta për arsye se Bibla flet për disa prej tyre si hipokritë dhe për disa të tjerë si të ashpër, krenarë, ziliqarë dhe të pandershëm. E megjithatë jo të gjithë farisenjtë ishin të këqij moralisht, madje disa prej tyre ishin të lavdërueshëm për cilësitë që kishin. Duket se

farisenjtë shfaqen në 400 vitet midis Dhiatës së Vjetër dhe Dhiatës së Re. Gjatë asaj kohe shumë judenj të devotshëm u larguan nga standartet e tyre të larta të besimit dhe sjelljes. Një shoqëri që toleronte filloj të zhvillohej gradualisht, prandaj farisenjtë mbajtën qëndrimin e tyre pikërisht kundër kësaj lirie morale dhe fetare. Emri 'farisenj' do të thotë 'të veçuar', duke folur në bazë të vendosmërisë së tyre për të mos u tërhequr nga rryma e kohës në të cilën jetonin. Ata besonin në një Perëndi të vërtetë dhe të shenjtë, i cili mbisundonte në të gjitha çështjet e njerëzve. Ata besonin se shkrimet e Dhiatës së Vjetër ishin Fjala e Perëndisë dhe që ligjërisht ushtronte një detyrim mbi gjithë njerëzit që e kërkonin atë. Ata besonin se marrëdhënia me Perëndinë dhe bindja ndaj ligjeve të Perëndisë nuk ishin vetëm çështje kombëtare, por çështje personale për secilin individ. Në kohën e Dhiatës së Re farisenjtë kontrollonin sinagogat, kishat judeje, prandaj mund të thuhet se e gjithë jeta që bënin vërtitej rreth fesë së tyre. Ata vëzhgonin në mënyrë të rreptë format dhe festat e dhëna në Dhiatën e Vjetër. Disa prej tyre nuk hanin ushqim dy ditë në javë, edhe pse ligji i Dhiatës së Vjetër u kërkonte atyre të agjëronin vetëm një ditë në vit. Ata ishin shumë të rreptë dhe të rregullt në ofertën ndaj kishës dhe hiqnin mënjane një të dhjetën e të ardhurave të tyre për punën e saj.

Kjo origjinë na ndihmon të kuptojmë saktë atë që Pali po thotë këtu, sepse ajo është tradita në të cilën u rrit. Duke dhënë dëshmi para gjykatës në Jeruzalem ai tha: "Unë jam farise dhe bir fariseu" (Veprat 23:6). Kur u shqyrtua nga mbreti Agripa, ai pohoi: "... kam jetuar si farise, sipas sektit më të drejtë të fesë sonë" (Veprat 26:5). Në një vend tjetër ai shkoi deri atje sa të thoshte: "Dhe si përparoja në judaizëm më tepër se shumë bashkëkohës të kombit tim, duke qenë jashtëzakonisht i zellshëm për traditat e etërve të mi" (Galatasve 1:14).

Me pak fjalë, Pali kishte qenë një njeri shumë fetar gjatë gjithë jetës së tij dhe e kishte praktikuar fenë e tij me sinqeritet dhe entuziazëm aq të madh, saqë, kur një grup njerëzish, të quajtur të krishterë, filluan atë që ai e quante sekt të rremë, i përndiqte

ata me çdo pushtet që i ishte dhënë. Feja e Palit, e bazuar (ashtu si mendonte ai) në Fjalën e Perëndisë, ishte diçka në të cilën ai besonte me gjithë zemrën e tij.

Tani Pali po e kuptonte se ajo e kishte lënë në baltë; ajo nuk e kishte sjellë atë në një marrëdhënie të gjallë dhe të vërtetë me Perëndinë.

Një psikolog i famshëm ka thënë dikur: “Feja e një njeriu është përpjekja guximtare që ai bën për t’u kapur pas krijimit dhe Krijuesit të tij. Është përpjekja e tij përfundimtare që të zmadhojë dhe plotësojë personalitetin e tij duke gjetur kontekstin më të lartë, pjesë e së cilës ai është me të drejtë”. Me fjalë më të thjeshta, feja është përpjekja e njeriut për të qenë në rregull me Perëndinë, por ajo që na mëson Bibla nga njëra faqe në tjetrën është se kjo përpjekje është e destinuar të dështojë. Ashtu si shprehet vetë Pali: “Njeriu nuk shfajësohet me anë të veprave të ligjit” (Galatasve 2:16). Me fjalë të tjera, njeriu nuk mendohet ose llogaritet i drejtë para Perëndisë për shkak të veprave të tij.

Me njohurinë e tij jashtëzakonisht të madhe shkencore dhe teknologjike njeriu mund të shkëputet nga forca e rëndesës së tokës dhe të arrijë hënën, megjithatë ai nuk mund të shkëputet me forcën e vet nga forca e rëndesës frymërore të natyrës së tij mëkatore, vdekjes dhe sigurisë së gjykimit. Dr. William E. Hocking, dikur profesor filozofie në Harvard, deklaroi hapur: “Njeriu arrin deri në njëfarë vendi dhe pastaj zbulon se nuk ka rezervat për të plotësuar veten e tij. Ai duhet të plotësohet nga diçka tjetër përtej vetes së tij”.

Mendo tani se çfarë kuptimi ka kjo për ty. Mendo pak për gjithë aktivitetin tënd fetar që ke kryer ndonjëherë, çdo shërbesë kishtarë që ke ndjekur, çdo lutje që ke thënë ndonjëherë, çdo fjalë të Shkrimit që ke lexuar ndonjëherë, çdo çast kohe që i ke dhënë ndonjëherë shërbesës në kishë, çdo qindarkë që ke dhuruar për shkaqe fetare. Bibla thotë se po të flasim në lidhje me të qenin në rregull me Perëndinë, të gjitha këto janë një dështim i pashpresë. Ato nuk të bënë, nuk do të bëjnë dhe nuk mund të të bëjnë të pranueshëm në sytë e Perëndisë. Edhe sikur t’i vazhdoje ato me rregullsi dhe singleritet të madh, deri në fund të jetës tënde, do të

zbulojë se do të ishe në gjendjen e humbur e frymërisht të vdekur në të cilën ke lindur. Kjo mund të të lëndojë! Por Bibla shprehët shumë qartë: “Asnjë mish nuk do të shfaqësohet para tij për veprat e ligjit” (Romakëve 3:20).

Para se të konsiderojmë dështimin e katërt të njeriut, më duhet të shtoj dy komente të fundit për këtë që kemi folur deri tani.

Së pari, kur themi se aktivitetet fetare nuk të bëjnë të drejtë me Perëndinë, *nuk* po them se në vetvete ato janë të gabuara. Është *mirë* të shkosh në kishë, të lexosh Biblën rregullisht, të lutesh dhe të dhurosh. Këto gjëra urdhërohen qartë në Fjalën e Perëndisë. Rreziku është se ne mbështetemi tek ato për të na shpëtuar, kur shpëtimi është një përvojë e dhënë nga Perëndia, jo një shfaqje e bërë nga njeriu.

Së dyti, në këtë çast mund të thuash: “Por unë kam pasur shumë ndihmë gjatë vajtjes në kishë”; ose “Kam ndier me të vërtetë praninë e Perëndisë ndërsa lutesha”; ose “Perëndia më dukej kaq i vërtetë dikur”. Por a mjafton kjo? A është e mjaftueshme që Perëndia *dukej* të ishte i vërtetë për ty ose që *mendonit* se po e arrinit atë? Bibla thotë: “Është një rrugë që njeriut i duket e drejtë, por, në fund, ajo të nxjerr në rrugët e vdekjes” (Fjalët e Urta 14:12). Më mirë të mos guxonit të merrnit rrezikun e të mbështeturit në ndjenja në vend të fakteve! E vërteta e thjeshtë është se aktiviteti fetar nuk mund të të shpëtojë. Qirinjtë dhe rrëfimët, lutjet dhe temjani, vera dhe ostet, shërbesat dhe sakramentet, spërkatja dhe flijimet, asnjë prej tyre nuk mund të heqë mëkatin ose të të pajtojë me Perëndinë. Në këtë kuptim feja është dështim.

4. Respektueshmëria – dështim. Gjëja e fundit që thotë Pali në këto vargje të Filipianët është se ai ishte “... për sa i përket drejtësisë, që është në ligj, i paqortueshëm”.

Çfarë po thotë ai saktësisht? Ashtu si e pamë, farisenjtë i besonin shkrimet e Dhiatës së Vjetër si fjala e Perëndisë ndaj njeriut. Por ata ishin të shqetësuar se njerëzit ‘shkonin rreth’ disa urdhërimeve duke i interpretuar në mënyrë që të kënaqnin veten e tyre. Duke u përpjekur ta parandalonin këtë, ata vendosën interpretimet e tyre të rrepta, prandaj, në vend që të kishin 10 urdhërime kryesore,

ata kishin 248 rregulla pozitive dhe 365 negative, një shumë prej 613 rregullash! Më pas vazhduan të jepnin mësim se duhej t'i bindeshin secilës rregull deri në detajin më të fundit, në mënyrë që të kënaqnin Perëndinë.

Me këtë mënyrë besimi ishte rritur Pali. Për më tepër, ai mund të shihte mbropa në ditët e tij të para dhe të thoshte me gjithë ndershmëri se ai kishte qenë “ . . . për sa i përket drejtësisë, që është në ligj, i paqortueshëm”.

Këto ligje dhe tradita mbulonin gjithë llojet e sjelljes fetare, sociale dhe morale. Ato arrinin në çdo pjesë të jetës së njeriut duke treguar nevojën e tij për të qenë i drejtë, i ndershëm, i pastër dhe i lidhur me Perëndinë. Kjo do të thotë se, i rrethuar siç ishte nga hipokrizia, imoraliteti, pandershmëria, lakmia, dhuna dhe egoizmi i përhapur, Pali kishte pasur sukses në arritjen e një standarti respektueshmërie dhe mirësie nga pjesa më e madhe e njerëzve. Ai ishte shumë lart në krahasim me bashkëkohësit e tij, megjithatë edhe kjo kishte qenë një dështim! Ashtu si raca, rituali dhe feja e tij nuk e kishin çuar atë në lidhje të gjallë me Perëndinë, po ashtu ato vite përpjekjeje për të jetuar një jetë të mirë, të pastër dhe të drejtë kishin qenë tërësisht të kota.

Mund të ndiesh se ke bërë shumë gjëra të mira; se ke qenë i mirë, i ndershëm, bujar që ke ndihmuar të tjerët e kështu me radhë. Por në dritën e mësimit të Biblës tani mund ta kuptosh se, duke folur për të qenë në rregull me Perëndinë, edhe këto vepra janë absolutisht dhe tërësisht të pavlefshme. *Ju lutem*, të mos më keqkuptoni. Nuk po them se mund të hiqni dorë nga të përpjekurit për të jetuar një jetë të mirë. Është qartësisht më mirë të jesh i pastër se i papastër, i ndershëm sesa i pandershëm, joegoist sesa egoist etj.; është më mirë, por jo aq mirë sa duhet që të jesh në rregull me Perëndinë!

Përse jo?

Bibla jep katër përgjigje për këtë pyetje:

(1) Sepse ligji i Perëndisë nuk merret vetëm me veprimet e jashtme. Apostulli Pal e trajton këtë te Romakëve 7, ku flet për përgjegjësinë e një njeriu ndaj ligjit të Perëndisë. Në vargun 12

ai thotë se “ligji është i shenjtë dhe urdhërimi i shenjtë, i drejtë dhe i mirë” ; në vargun 14 ai shkon më tej dhe deklaroi se “ne e dimë që ligji është frymëror, por unë jam i mishë, i shitur mëkatit si skllav”.

Ajo që Pali thotë këtu është se ligji ka kërkesa jo vetëm mbi sjelljen e jashtme, por mbi gjendjen e brendshme dhe frymërore. Ka të bëjë jo vetëm me fjalët dhe veprimet e një njeriu, por, gjithashtu, me mendimet, dëshirat, motivet dhe qëllimet e tij. Në një çast, kur ai kishte qenë ballë për ballë me realitetin në këtë çështje, Davidi i thirri Perëndisë: “Por ty të pëlqen e vërteta që qëndron në thelb dhe më mëson diturinë në sekretin e zemrës” (Psalmi 51:6). Ajo thirrje ishte një njohje e së njëjtës të vërtetë, se ligji i Perëndisë është i brendshëm dhe frymëror, se prekte thelbin e vetë qenies së tij, prandaj, kur e bënte këtë, zbulonte se ai thelb ishte i keq dhe i korruptuar.

Pali e çon këtë të vërtetë në përfundimin e vet logjik te Romakëve 8:8, ku thotë se “ata që janë në mish nuk mund t’i pëlqejnë Perëndisë”. Duke komentuar mbi këtë, Robert Haldane shkroi: “Një veprim mund të jetë materialisht i mirë në vetvete, por, nëse nuk vjen nga një motiv i drejtë – nga dashuria e Perëndisë – dhe të shkojë drejt një fundi të drejtë – në lavdinë e tij – nuk mund të njihet prej Perëndisë”.

Ligji i Perëndisë është frymëror. Ai zhbiron përtej fjalëve e veprimeve dhe, kur e bën këtë, ne gjendemi ballë për ballë me faktin e thjeshtë të pohuar në Bibël: “Po të themi se jemi pa mëkat, gënjejmë veten dhe e vërteta nuk është në ne” (1 Gjonit 1:8).

Edhe veprimet tona më të mira nuk mund të plotësojnë kërkesat e brendshme të ligjit.

(2) Sepse edhe përpjekja jote më e mirë nuk është aq e mirë sa të kënaqë Perëndinë. Herë pas here njerëzit më thonë: “Feja ime është: “Bëju të tjerëve atë që do të doje që të tjerët të të bënin ty””. Të tjerë thonë: “Për mua gjëja më e madhe është ‘Rregulli i artë’”, (e cila thotë se është mësimi i dhënë te Predikimi në Mal, Mateu 5). Të tjerë thonë: “Përpiqem të ndjek mësimet e Biblës

sa më mirë që të mundem”. Të gjithë këta thonë të njëjtën gjë: – “Bëj të pamundurën”. Por a mjafton sinqeriteti dhe përpjekja e vendosur? Imagjino sikur je ulur për të bërë një provim, nota kaluese e të cilit është 70%. Ti studion sa më shumë që mundesh muaj më parë duke punuar shumë, deri natën vonë; pastaj vjen dita e provimit. Lexon pyetjet me kujdes dhe u përgjigjesh atyre sa më mirë që të mundesh. Kur dalin rezultatet, zbulon i zhgënjyer se ke arritur 65%, prandaj ke ngelur. Sigurisht që edhe të tjerë ngelën. Disa kishin më pak se 50%, të tjerë 30%. Kjo nuk të habit, sepse ata kishin qenë përtacë dhe jo të kujdesshëm në studimet e tyre. Por ti punove shumë, ti bërë të pamundurën. Po t’ia thoshe këtë atij që të mori në provim, a do ta ndryshonte ai verdiktin e tij? Sigurisht që jo! Ti ngele jo sepse nuk more ndonjë notë, jo sepse nuk bërë të pamundurën, por se e pamundura jote nuk arriti standartin e kërkuar.

E njëjta gjë është e vërtetë edhe në marrëdhënien tënde me Perëndinë. Mund të kesh bërë të pamundurën, por nuk mjafton. Ligji i Perëndisë reflekton natyrën e tij të përsosur, prandaj përsosmëria është standarti që ai parashton. Pyetja nuk është “A i kam mbajtur pjesën *më të madhe* të ligjeve të Perëndisë?”, por “A i kam mbajtur të gjithë?”. Ai që synon të jetë në rregull me Perëndinë, duke zbatuar ligjin e tij, do t’i duhej t’i bindej çdo urdhërimi në Bibël, që nga fillimi deri në fund të jetës, prandaj, nëse nuk arrin ta bëjë këtë gjë, dënohet. Të Galatasve 3:10 na thuhet se “të gjithë ata që themelohen mbi veprat e ligjit janë nën mallkim, sepse është shkruar: ‘I mallkuar është kushdo që nuk qëndron në të gjitha ato që shkruhen në librin e ligjit për t’i praktikuar’”.

Është tepër e rëndësishme që ta kuptosh këtë gjë. Nëse po kërkon dhe po shpreson të jesh në rregull me Perëndinë me anë të përpjekjeve të tua, atëherë po përpiqesh për të pamundurën, sepse ligji i Perëndisë kërkon bindje të përsosur në çdo pjesë, diçka që nuk e ke bërë në të shkuarën dhe as nuk po e bën tani. Të mbështetesh në përpjekjet e tua do të thotë të dënohesh me dështim.

(3) Sepse edhe një mëkat i vogël është mjaft i madh për të të dënuar. Bibla thotë: “Sepse kushdo që e zbaton gjithë ligjin, por e shkel në një pikë, është fajtor në të gjitha pikat” (Jakobi 2:10).

Është e dukshme që kjo nuk do të thotë se personi që kryen vetëm një mëkat është fajtor për mosmbajtjen e çdo pjese të ligjit të Perëndisë, *por do të thotë se është fajtor për mosmbajtjen e çdo pjese të tij*. Po t'i kthehemi përsëri tablosë së një provimi, mund të kemi, ndonjëherë, që në fletë shkruhen dhjetë pyetje dhe pastaj shtohet që ‘mjafton të provoni gjashtë nga dhjetë pyetjet’. Por ligji i Perëndisë nuk vepron kështu, sepse është një ligj i plotë, prandaj pyetja që duhet të bëni nuk është nëse ka shumë pjesë të tij që i ke mbajtur, por nëse ka ndonjë që nuk e ke mbajtur. Kur një hallkë e zinxhirit këputet, i gjithë zinxhiri këputet; një këputje në telin telegrafik dhe komunikimi humbet; një shpim mjafton për të dëmtuar gomën; një e krisur prish xhamin. Po kështu një mëkat mjafton për të thyer ligjin e Perëndisë. Kjo e bën verdiktin e Biblës të qartë dhe të pandryshueshëm: “Po të themi se jemi pa mëkat, gënjejme veten dhe e vërteta nuk është në ne” (1 Gjonit 1:8). Mund të mos kemi mëkatuar në të njëjtën mënyrë ose në të njëjtën shkallë, apo me të njëjtën njohuri për atë që kemi qenë duke bërë, por një gjë është e sigurt – të gjithë kemi mëkatuar, prandaj një mëkat mjafton që të na bëjë mëkatarë në sytë e Perëndisë dhe që ta meritojmë gjykimin e tij.

(4) Sepse edhe ligji i Perëndisë nuk është mjaft i fortë për të të shpëtuar. Nuk guxojmë ta anashkalojmë këtë pikë të katërt. Ligji i Perëndisë përmbledhet në atë që sot e quajmë Dhjetë Urdhërimet, të cilat formojnë një bazë kaq të përsosur për jetën fetare dhe shoqërore të njeriut, saqë kryetari i bashkisë së një qyteti në Amerikë, duke folur për problemet morale dhe shoqërore të kohës sonë, tha: “Ka më shumë se 2,000,000 ligje në librat statutor. Asnjë prej tyre nuk do të ishte i nevojshëm po të mbaheshin Dhjetë Urdhërimet”. Por vini re që Dhjetë Urdhërimet jepen jo në kapitullin e parë të Biblës, por shumë më vonë, te Eksodi 20:3-17. Me fjalë të tjera, ligji i Perëndisë nuk është *përgjegjës* për mëkatin e njeriut, por as nuk mund ta *shërojë* atë, sepse asnjëherë nuk e ka

pasur këtë synim. Bibla zbulon një numër qëllimesh për të cilat u dha ligji – që të zbulojë diçka nga natyra dhe vullneti i Perëndisë, që të çojë në një shkallë më të lartë shëndetin dhe mirëqenien e racës njerëzore dhe që të japë udhëzime të besueshme për njerëzit e Perëndisë në jetën e tyre të përditshme. Mbi të gjitha, *ligji u dha për të zbuluar realitetin dhe natyrën e mëkatit njerëzor*. Duke u shkruar të krishterëve në Romë, apostulli Pal tha: “Sepse asnjë mish nuk do të shfajësohet para tij për veprat e ligjit; me anë të ligjit, në fakt, arrihet njohja e mëkatit” (Romakëve 3:20). Më vonë, duke kujtuar zbulimin e tij për këtë të vërtetë, ai shkroi: “Mëkatin unë nuk do ta kisha njohur, veçse me anë të ligjit; sepse unë nuk do ta kisha njohur lakminë po të mos thoshte ligji: ‘Mos lakmo!’” (Romakëve 7:7).

Të njëjtën të vërtetë e gjejmë edhe sot. Për shkak se njeriu ka lindur me tendencë të ligë, jeta e tij shpejt shënohet e prishet nga mëkati, dhe ligji tregon se çfarë është në të vërtetë mëkati – konflikt me natyrën, karakterin dhe vullnetin e një Perëndie të shenjtë. Vendose jetën tënde vetëm për një çast pranë Dhjetë Urdhërimeve ose Predikimit në Mal. Më thuaj, *ndershëmërisht*, cili është rezultati? A nuk është e vërtetë që ligji i drejtë të tregon sa i shtrembër je ti? Ligji kërkon ndershmëri, kurse ti je i pandershëm. Ligji kërkon pastërti, kurse ti je i papastër. Ligji kërkon përlulësi, kurse ti je krenar. Ligji kërkon joegoizëm, kurse ti je egoist. Për ta përmbledhur në një fjali, ligji kërkon që ta duash Zotin Perëndinë tënd me gjithë zemër, shpirt, mendje dhe fuqi dhe që ta duash të afërmin tënd si vetvetja. A mund ta thuash me ndershmëri se e bën këtë gjë? Përgjigjja e vërtetë ndaj kësaj pyetjeje duhet të të bëjë të kuptosh se në sytë e Perëndisë je një mëkatar fajtor – dhe se ligji do të të kishte drejtuar në atë të vërtetë. Këtu, pra, qëndron si funksionimi ashtu edhe kufizimi i ligjit. Ai mund të diagnostikojë sëmundjen tënde shpirtërore, por nuk mund të të çlirojë prej saj; mund të nxjerrë në pah mëkatin, por nuk mund ta shërojë atë; mund të të tregojë sa larg Perëndisë je, por nuk mund të të afrojë më tepër me të. Që ta kuptosh këtë, duhet të pranosh sa gjë e pashpresë është t’i besosh ligjit për shpëtim. Apostulli Pal e bën këtë shumë të qartë: “Sepse po të ishte dhënë një ligj që mund të

jepte jetë, drejtësia do të ishte me të vërtetë prej ligjit” (Galatasve 3:21). Në këtë kuptim, respektueshmëria është dështim!

E filluam këtë kapitull ashtu si përfunduam atë që është para këtij, duke parë se njeriu ka lindur i vdekur frymërisht, i prishur moralisht dhe i shkëputur nga Perëndia. Tani kemi parë që gjithë përpjekjet e tij për të përmirësuar situatën përfundojnë në të njëjtën mënyrë – në dështim!

Sido që të ketë qenë prejardhja, origjina ose mënyra se si je rritur, çfarëdo ritualesh dhe ceremonish të kesh kryer, çfarëdo feje të kesh ndjekur, sado ndershmërisht të jesh përpjekur të jetosh një jetë të mirë, mbeten të njëjtat fakte. Ti je frymërisht i vdekur. Je i prishur moralisht. Je fajtor para Perëndisë. Nuk ke fuqi ta shpëtosh veten. Dhe gjithë kësaj duhet t’i shtosh edhe këtë: çdo ditë të sjell 24 orë më afër çastit të vdekjes dhe ditës së gjykimit kur Perëndia do të dëbojë, më në fund, çdo mëkatar të pashpëtuar nga prania e tij përgjithmonë dhe duke u shprehur me vetë fjalët e Biblës: “Të pabesët do të zbresin në Sheol” (Psalmi 9:17).

Në këtë çast kjo të përfshin *ty*.

Po të rrish ashtu siç je, rasti yt është i pashpresë.

Je i humbur!

4: Përgjigjja

“Perëndia është dashuri.”

Dikush ka thënë se këto tri fjalë, të cilat gjenden te 1 Gjonit 4:8 dhe 16, formojnë ‘pohimet biblike më të kuptueshme dhe më sublime rreth qenies së Perëndisë’.

Nuk është thjesht se Perëndia zotëron dashuri si një prej cilësive të tij, ose që dashuria është një prej gjërave që Perëndia ushtron, por se vetë thelbi i tij është dashuri. Perëndia është dashuri, prandaj dashuria qeveris çdo aktivitet të tij.

Herë pas here në Bibël shkruhet se Perëndia u ka dhënë njerëzve të ndryshëm një siguri personale të dashurisë së tij ndaj tyre. Për shembull:

“Unë të dua” ISAIA 43:4.

“Të kam dashur me një dashuri të përvetshme; prandaj të kam tërhequr me dashamirësi” JEREMIA 31:3.

“Unë ju kam dashur, thotë Zoti” MALAKIA 1:2.

Megjithatë, prova më e plotë për dashurinë e Perëndisë vjen prej të dhënave të mrekullueshme të asaj dashurie në veprim pikërisht përmes faqeve të Biblës.

Le të kthehemi në fillim fare. Krijimi ishte një veprim dashurie. Libri i fundit në Bibël na jep pohimin për qëllimin e krijimit: “Ti je i denjë, o Zot, të marrësh lavdinë, nderimin dhe fuqinë, sepse ti i krijove të gjitha gjërat dhe nëpërmjet vullnetit tënd ekzistojnë dhe u krijuan” (Zbulesa 4:11). Për shkak se Perëndia është dashuri dhe krijimi ishte për kënaqësinë e tij, ne mund ta dimë se ishte një veprim dashurie. E njëjta gjë është e vërtetë për

sigurimin e mrekullueshëm që iu bë njeriut për të gjitha nevojat e tij në kopshtin e Edenit. Të gjithë elementët atmosferikë që e bënë jetën jo vetëm të mundur por edhe të këndshme; të gjithë elementët biologjikë që e furnizonin atë me ushqim për të ngrënë; këto, dhe çdo gjë tjetër e siguruar, iu dhanë njeriut si rezultat i dashurisë së Perëndisë. Dhe ishte përsëri për shkak të dashurisë që Perëndia e paralajmëroi njeriun për një gjë në kopsht që do ta dëmtonte atë, sepse ai kërkonte që njeriu të njihte plotësinë e bekimit të tij.

Pastaj erdhi mosbindja e njeriut. Çfarë ndodhi? A e hodhi poshtë apo e shkatërroi Perëndia njeriun? Jo! Bibla thotë se “Perëndisë, Shpëtimtarit tonë . . . i cili dëshiron që gjithë njerëzit të shpëtohen dhe t’ia arrijnë njohjes së të vërtetës” (1 Timoteut 2:3-4) dhe në harmoni me natyrën e tij, Perëndia veproi për të shpëtuar njeriun nga rezultati i mëkatit dhe rebelimit të tij të qëllimshëm. Duke shkruar rreth saj, shekuj më vonë, apostulli Pal tha: “Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve” (Titit 2:11). Fjala ‘hir’ do të thotë mëshirë e pamerituar. Nuk është vetëm një mendim i mirë, por dashuri në veprim. Nuk është diçka e fituar apo e blerë, por diçka e dhënë falas. Kjo përshtatet përsosmërisht me të gjitha ato që kemi parë deri tani. Kur njeriu ra në mëkat, ai u bë fajtor, i humbur dhe i pashpresë. Vetëm Perëndia mund ta risillte në bashkësi me të dhe, që nga ai çast, në Bibël është shënuar operacioni më i madh i shpëtimit të të gjitha kohërave – Perëndia që shpëton mëkatarë fajtorë, të humbur dhe rebelë, të cilët nuk mund të shpëtonin veten. *Ky është mesazhi kryesor i Biblës.*

Më lini t’ua përmbledh në faqet në vijim, por, së pari, duhet t’ju jap një paralajmërim. Mund t’ju duket se kjo është vetëm histori e lashtë, pa ndonjë rëndësi të drejtpërdrejtë për ju. Asgjë nuk mund të jetë më larg nga e vërteta. Këto faqe mund t’ju çojnë te Perëndia dhe të jenë mjeti që do t’ju bëjë të kuptoni për herë të parë mënyrën e tij të shpëtimit. Lexojini me kujdes!

(1) Dhiata e Vjetër

Pas rënies së njeriut në mëkat, prishja u përhap ngado në racën njerëzore; “Zoti pa që ligësia e njerëzve ishte e madhe mbi tokë dhe që tërë synimet e mendimeve të zemrës së tyre nuk ishin gjë tjetër veçse e keqja në çdo kohë” (Zanafilla 6:5). Bibla shënon jo vetëm gjykimin e drejtë të Perëndisë mbi mëkatën, por edhe këto fjalë të rëndësishme të Zanafilla 6:8: “Por Noe u gjeti hir në sytë e Zotit”. Perëndia duke qenë se ka vepruar në *drejtësi* të përsosur në ndëshkimin e mëkatit, tani veproi në *dashuri* të madhe në shpëtimin e një njeriu nga pasojat e mëkatit të tij, edhe pse ai nuk e meritonte, ashtu si edhe pjesa tjetër e njerëzimit, dhe ishte po aq i paaftë sa ata për të shpëtuar veten.

Historia e Noeut është e thjeshtë, por dramatike. Perëndia e paralajmëroi atë për planin e tij të drejtë për të përmbytur tokën dhe e udhëzoi të ndërtonte një arkë në të cilën ai do të fuste anëtarët e familjes së tij dhe një numër jashtë mase të madh kafshësh. Pikërisht në këtë çast, për herë të parë, ndeshim një nga fjalët më të rëndësishme në Bibël. Duke premtuar të shpëtonte ata në arkë, Perëndia i tha Noeut: “Unë do ta caktoj besëlidhjen time me ty” (Zanafilla 6:18). Zakonisht, një besëlidhje është një marrëveshje ose pazar në të cilën secila palë bie dakord të *bëjë* diçka për tjetrën, në mënyrë që të dyja të përfitojnë – por kjo besëlidhje ishte ndryshe. Ishte një rregullim Hyjnor dhe jo një marrëveshje njerëzore. Perëndia deklaroi se ai do ta bekonte Noeun dhe familjen e tij jo sepse ata e sugjeruan një gjë të tillë apo se dhanë ndihmën e tyre në të, por thjesht se në dashurinë e tij të madhe kjo gjë e kënaqte.

Perëndia e përmbushi besëlidhjen e tij, prandaj, ndërsa pjesa tjetër e njerëzimit kalbej, Noe dhe ata në arkë u shpëtuan duke na dhënë jo vetëm një kapitull të shënuar në historinë e njerëzimit, por gjithashtu një pamje të gjallë të marrëveshjeve të Perëndisë me njerëzit.

Te Zanafilla 12 takojmë njeriun tjetër të shquar në historinë e Dhiatës së Vjetër, Abramit (që më vonë u quajt Abraham), dhe është e rëndësishme të vërejmë që Perëndia caktoi edhe me të një

besëlidhje. Megjithatë, kjo besëlidhje shkoi edhe më tej se ajo që u bë me Noeun. Së pari, premtimet ishin shumë më të mëdha, sepse përfshinin sigurimin që iu bë atij dhe pasardhësve të tij të asaj që u bë e njohur si “toka e premtuar” e Kanaanit dhe që arriti një kulm të mrekullueshëm te Zanafilla 17:8, ku Perëndia thotë për Abrahamin dhe pasardhësit e tij: “Unë do të jem Perëndia i tyre”. Këtu Perëndia premton t’i sjellë njerëzit në një marrëdhënie të gjallë me veten. Së dyti, besëlidhja shkoi edhe më tej në atë që ajo bënte kërkesa të veçanta për besim dhe bindje personale mbi Abrahamin dhe pasardhësit e tij. Që të fitonin bekimet e mëdha frymërore në besëlidhje, ata duhej të besonin atë që Perëndia kishte premtuar dhe të bënë atë që Perëndia tha. Dështimi do të ishte njësoj sikur ta prishnin besëlidhjen.

Më i vogli i dy djemve të Abrahamit ishte Isaku; Bibla shënon me kujdes premtimin që bëri Perëndia: “Unë do ta caktoj besëlidhjen time me të, një besëlidhje të përjetshme me pasardhësit e tij” (Zanafilla 17:19).

Më pas ndjekim historinë e një prej bijve të Isakut, Jakobit, të cilin Perëndia e zgjodhi për të trashëguar bekimet e mëdha të besëlidhjes. Një incident në jetën e Jakobit është veçanërisht i rëndësishëm këtu. Te Zanafilla 35:10 lexojmë që ‘Perëndia i tha atij: “Emri yt është Jakob . . . emri yt do të jetë Izrael’; dhe i vuri emrin Izrael”. Kjo është e rëndësishme, sepse familja e madhe e Jakobit gradualisht u bë e njohur si “fëmijët e Izraelit” dhe formoi bërthamën e parë të kombit hebre. Kjo është e dhëna që na ndihmon të kuptojmë hebrenjtë si popull i zgjedhur i Perëndisë, që ka trashëguar premtimet e besëlidhjes së bërë me Abrahamin, Isakun dhe Jakobin. Ata u zgjodhën nga Perëndia që t’ia çonin Fjalën pjesës tjetër të botës.

Një prej djemve të Jakobit, Jozefi, u shit në Egjipt si skllav, por, duke gjetur hir në sytë e tyre, u bë i dyti për nga rëndësia, pas vetë mbretit, dhe më pas u bashkua me vëllezërit dhe atin e tij. Ata u begatuan dhe u rritën në një mënyrë kaq të shënuar, sa që, pas vdekjes së Jozefit, shkruhet se “bijtë e Izraelit qenë frytdhënës, u shumëzuan fort dhe u bënë të shumtë, u bënë jashtëzakonisht të fortë dhe vendi u mbush me ta” (Eksodi 1:7).

Por tani në Egjipt ishte një sundimtar i ri – Ramsesi II – dhe ai filloi t'i shtypte bijtë e Izraelit, duke i detyruar të bënin punën e skllavit. Kjo vazhdoi përreth 400 vjet; por Perëndia nuk e kishte harruar popullin e tij. Nëpërmjet një sërë rrethanash të pazakonta, një djalë hebre, i quajtur Moisi, u rrit në oborrin egjiptian në një kohë kur përndjekja kundër hebrenjve ishte kaq e hidhur, sa ishte dekretuar që çdo fëmijë mashkull hebre duhej të mbytej në çastin që lindte. Disa vite më vonë Perëndia e thirri Moisiun të udhëhiqte izraelitët nga Egjipti në tokën e premtuar të Kanaanit. Mbreti (ose faraoni) i Egjiptit hidhte poshtë vazhdimisht kërkesën e Moisiut që t'i linte izraelitët të shkonin, madje edhe pas një serie prej nëntë shkatërrimesh që përfshinë gjithë kombin, të cilat Perëndia i dërgoi si gjykime mbi egjiptasit. Së fundi, te Eksodi 12 Perëndia i dha Moisiut udhëzime që do të kishin kuptim të përgjeshëm.

Izraelitëve iu tha të përgatiteshin për një udhëtim jashtë Egjiptit, për në shkretëtirë. Kreu i çdo familjeje duhej të merrte një qengj të patëmetë, ta therte dhe të spërkaste gjakun në shtalkat dhe arkitraun e shtëpisë së tij. Atë mbrëmje e gjithë familja duhej të hante mishin e pjekur të qengjit me bukë pa maja dhe barishte të hidhura, si dhe të qëndronin brenda shtëpisë deri në mëngjes. Atë natë Perëndia premtoi të kalonte përmes tokës në gjykim dhe të vriste fëmijën e parëlindur të çdo shtëpie ku nuk kishte shenjë të gjakut të spërkatur: “Gjaku do të jetë për ju një shenjë mbi shtëpinë ku ndodheni; kur unë të shoh gjakun, do të kaloj tutje dhe nuk do të ketë plagë mbi ju për t'ju zhdukur kur të godas vendin e Egjiptit” (Eksodi 12:13). Këto dy fjalë, – “kaloj tutje”, – do të kishin kuptim çlirimi për popullin e Izraelit, prandaj atyre u ishte urdhëruar të përkujtonin “pashkën” (kalimin tutje) për vit, që nga ajo ditë e tutje.

Perëndia veprroi saktësisht ashtu si kishte premtuar. Vdekja mbuloi vendin. Çdo shtëpi egjiptase u prek, por vetëm shtëpitë e spërkatura me gjak shpëtuan. Menjëherë mbreti thirri Moisiun dhe i tha: “Çohuni dhe largohuni nga mesi i popullit tim, ju dhe bijtë e Izraelit; dhe shkonit t'i shërbeni Zotit siç e keni thënë” (Eksodi 12:31). Populli i Izraelit u lirua, u çlirua nga dora e

Perëndisë në plotësim të besëlidhjes së tij me paraardhësit e tyre.

Kjo mori e madhe njerëzish, rreth 600,000 burra, përveç grave dhe fëmijëve, tani filluan të udhëtonin përmes shkretëtirës dhe në muajin e tretë arritën në malin Sinai. Pikërisht këtu, Perëndia, përmes Moisiut, u kujtoi atyre besëlidhjen e tij dhe njerëzit bënë një betim solemn për t'u bindur. "Dhe tërë populli u përgjigj bashkë dhe tha: 'Ne do të bëjmë gjithçka që ka thënë Zoti'" (Eksodi 19:8).

Pikërisht këtu, Perëndia, si Zoti i tyre sovran, u dha njerëzve Dhjetë Urdhërimet që vendosën rregullin bazë të jetës që pritej nga njerëzit me të cilët bëri besëlidhjen:

"Atëherë Perëndia shqiptoi tërë këto fjalë duke thënë:

'Unë jam Zoti, Perëndia yt, që të nxori nga vendi i Egjiptit, nga shtëpia e skllavërisë.'

'Nuk do të kesh perëndi të tjerë para meje.'

'Nuk do të bësh skulpturë ose shëmbëlltyrë të asnjë gjëje që ndodhet aty në qiejt ose këtu poshtë në tokë, ose në ujërat nën tokë. Nuk do të përkulesh para tyre dhe as do t'i shërbesh, sepse unë Zoti, Perëndia yt, jam një Perëndi xheloz që dënon padrejtësinë e etërve mbi fëmijët e tyre deri në brezin e tretë dhe të katërt të atyre që më urrejnë, dhe unë përdor dashamirësi për mijëra, për ata që më duan dhe që zbatojnë urdhërimet e mia.'

'Nuk do ta përdorësh emrin e Zotit, të Perëndisë tënd, kot, sepse Zoti nuk do të lërë të pandëshkuar atë që përdor kot emrin e tij.'

'Mbaje mend ditën e shtunë për ta shenjtëruar. Do të punosh gjashtë ditë dhe në ato do të bësh të gjithë punën tënde; por dita e shtatë ështrë e shtuna e shenjtë për Zotin, Perëndinë tënd; nuk do të bësh në atë ditë asnjë punë, as ti, as biri yt, as bija jote, as shërbëtori yt, as shërbëtorja jote, as kafshët e tua, as i huaji që ndodhet brenda portave të tua; sepse në gjashtë ditë Zoti krijoi qiejt dhe tokën, detin

dhe gjithçka që është në to, dhe ditën e shtunë ai pushoi; prandaj Zoti e ka bekuar ditën e sabbatit dhe e ka shenjtëruar atë.”

‘Do të nderosh atin dhe nënën tënde, me qëllim që ditët e tua të jenë të gjata mbi tokën që Zoti, Perëndia yt, po të jep.’

‘Nuk do të vrasësh.’

‘Nuk do të shkelësh besnikërinë bashkëshortore.’

‘Nuk do të vjedhësh.’

‘Nuk do të bësh dëshmi të rreme kundër të afërmit tënd.’

‘Nuk do të dëshirosh shtëpinë e të afërmit tënd; nuk do të dëshirosh gruan e të afërmit tënd, as shërbëtorin e tij, as shërbëtoren e tij, as lopën e tij, as gomarin e tij, as asgjë tjetër që është e të afërmit tënd.’”

EKSODI 20:1-17

Perëndia dha shumë udhëzime të tjera në Sinai, prandaj ne do t’u kushtojmë vëmendje të veçantë dy prej tyre.

Së pari, për të siguruar një rrugë faljeje, të cilën njeriu vetë nuk mund ta arrinte asnjëherë, një kafshë duhej të përdorej si zëvendësim për të mbajtur mëkatën e një njeriu që kërkonte vërtet falje. Duke vendosur dorën mbi kokën e kafshës që do të flijohej, faji i mëkatarit kalonte nga ai te kafsha, prandaj gjykimi i Perëndisë mbi mëkatën kalonte te viktima e pafajshme ose zëvendësuesi.

Së dyti, që dënimi me vdekje për mëkatën të paguhej pa shkatërruar mëkatarin, Perëndia caktoi vdekjen flijuese të një kafshe si zëvendësim, dhe, kur kjo kryhej, Perëndia e pranonte me hir këtë ofertë në vend të vdekjes së mëkatarit. Do ta shohim shkurtimisht domethënien e kësaj kur të shkojmë te Dhiata e Re.

Këto fljime dhe shumë rituale e ceremoni të tjera të dhëna në këtë kohë duhej të përsëriteshin ose në intervale të rregullta, siç ishin caktuar nga Perëndia, ose kur ishte e nevojshme.

Pjesa tjetër e Dhiatës së Vjetër mbulon një periudhë prej rreth 800 vjetësh. Është histori mahnitëse, por gjithë qendrore që duhet të vërejmë prej saj është se, përmes gjithë ngritjes dhe rënies së Izraelit, *Perëndia vazhdoi të fliste* përmes njerëzve që i kishte zgjedhur vetë. Ai i kujtonte vazhdimisht popullit të tij si ligjin ashtu edhe dashurinë e tij. Përçuesit më të rëndësishëm të mesazheve që ne duhet të mbajmë mend ishin *profetët*, njerëz të frymëzuar në mënyrë Hyjnore për të shpallur Fjalën e Perëndisë dhe ndonjëherë të parashikonin ngjarje që do të ndodhnin në të ardhmen. Disa ishin ngjarje kombëtare, disa lokale, por një mbizotëronte mbi të gjitha. Përmes profetëve Perëndia premtoi të ndërhynte në histori në një mënyrë tërësisht të re dhe të ndryshme, duke dërguar në tokë një Person i cili do të sillte përgjigjen e plotë dhe përfundimtare ndaj nevojës më të madhe të njeriut, nevojën për t'u çliruar nga mëkati dhe të ishin në rregull me Perëndinë.

Ne nuk mund të radhitim këtu të gjitha profecitë që kanë të bëjnë me këtë çështje, por këto të gjashta, ndër të cilat e para shkon mbrapa, pikërisht në fjalën e drejtpërdrejtë që iu tha njeriut nga Perëndia në kopshtin e Edenit, tregojnë se si, ndërsa koha kalonte, shtoheshin më shumë detaje për këtë çlirimtar që do të vinte.

1. Ai do të ishte një qenie njerëzore, i lindur nga një grua. Te Zanafilla 3:15, duke i folur tunduesit që kishte joshur Adamin dhe Evën në mëkat, Perëndia tha: “Unë do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të shtypë kokën tënde dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj”.

2. Ai do të ishte pasardhës i Abrahamit. Te Zanafilla 12:3 Perëndia i premtoi Abrahamit: “Te ti do të jenë të bekuara gjithë familjet e tokës”.

3. Ai do të vinte nga fisi i Judës. Te Zanafilla 49:10 Jakobi, në shtratin e vdekjes, u frymëzua për të bërë këtë profeci për Judën, një prej dymbëdhjetë bijve të tij: “Skeptri nuk do t'i hiqet

Judës, as bastuni i komandimit nga këmbët e tij, derisa të vijë Shilohu; dhe atij do t'i binden popujt”.

4. Ai do të vinte nga shtëpia e Davidit. Te 2 Samueli 7:13 profeti Nathan i tha Davidit se nga familja e tij një mbret i madh duhej të vinte për të cilin Perëndia premtoi: “Ai do të ndërtojë një shtëpi në emrin tim dhe unë do ta bëj të qëndrueshëm përgjithnjë fronin e mbretërisë së tij”.

5. Ai do të lindte nga një virgjëreshë. Te Isaia 7:13-14 Perëndia i premtoi mbretit Ashaz: “Dëgjoni tani, o shtëpi e Davidit! . . . Prandaj Zoti vetë do t’ju japë një shenjë: ja, e virgjëra do të mbetet me barrë dhe do të lindë një fëmijë të cilin do ta quajë Emanuel” (fjala ‘Emanuel’ do të thotë ‘Perëndia me ne’).

6. Ai do të lindte në Betlehem. Te Mikea 5:2 Perëndia premtoi: “Por ti, o Betlem Efratah, megjithëse je i vogël midis mijërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai që do të jetë sundues në Izrael, origjinat e të cilit janë nga kohërat e lashta, nga ditët e përjetësisë”.

Ruga po përgatitej gradualisht për çastin e madh. Pastaj, pasi profetët e Dhiatës së Vjetër kishin folur, për 400 vjet nuk u fol më.

(2) Dhiata e Re

Dhiata e Re hapet në të njëjtën mënyrë që mbyllet edhe Dhiata e Vjetër, me zërin e një profeti. Kësaj radhe ai quhet Gjon, i njohur në përgjithësi si Gjon Pagëzori, për shkak se pagëzonte ata që tregonin provë të vërtetë se dëshironin të ktheheshin te Perëndia. Mesazhi i Gjonit në thelb ishte i njëjtë me atë të profetëve të Dhiatës së Vjetër, ai u bënte thirrje njerëzve të ndryshonin rrugët e tyre, të pendoheshin, por ai, gjithashtu, shtoi një shënim të ri

dhe urgjent: “Mbretëria e qiejve është afër” (Mateu 3:2). Ndikimi i predikimit të tij ishte aq i madh, sa njerëzit filluan ta pyesnin atë nëse ai ishte çliruesi i premtuar. Ai u përgjigjej: “Unë nuk jam Krishti” (Gjoni 1:20). (Fjala ‘Krisht’ është fjala greke për fjalën hebreje ‘Mesia’, që do të thotë ‘i vajosuri’, emër që hebrejntë ia vunë çliruesit që prisnin.) Gjoni pohonte se ishte vetëm pararendësi i Mesias, i premtuar nga profeti Isaia: “Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë: drejtoni udhën e Zotit” (Gjoni 1:23). Por në të njëjtën kohë ai e bëri të qartë se çliruesi i premtuar *tashmë kishte lindur* dhe po jetonte mes tyre: “Midis jush është një që ju nuk e njihni. Ai është ai që vjen pas meje e më paraprin, të cilit unë nuk jam i denjë t’i zgjidh lidhësen e sandaleve” (Gjoni 1:26-27).

Të nesërmen, një njeri i quajtur Jezus, që jetonte në qytetin e Nazaretit, u bashkua me ata që dëgjonin predikimin e Gjoni. Në një çast përjetimi të madh, Gjoni papritur tregoi nga Jezusi dhe tha: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës!” (Gjoni 1:29). Për hebrejntë, me njohurinë që kishin për historinë e Dhiatës së Vjetër, për besëlidhjen e bërë me etërit e tyre, për parimin e një kafshe zëvendësuese si flijim për mëkatin dhe mesazhin e profetëve, këto fjalë kishin vetëm një kuptim, një pohim që Jezusi ishte Mesia, Krishti, Shpëtimtari i premtuar botës, përgjigjja e plotë e Perëndisë për nevojën më të madhe të njeriut.

Nëse e ke lexuar me kujdes këtë libër deri tani, do të kuptosh se në këtë çast kërkimi yt për Perëndinë vërtetet në një pyetje vendimtare: *A ishte pohimi i Gjoni i vërtetë apo i rremë?* Nëse ishte i rremë, atëherë duhet të kërkosh diku tjetër për përgjigjen ndaj nevojës tënde; nëse ishte i vërtetë, atëherë Jezusi është përgjigjja! Çështja është kaq shumë e rëndësishme, saqë duhet të shohim menjëherë dhe me kujdes provat që gjejmë rreth Jezusit të Dhiatës së Re.

1. Prejardhja e tij. Kjo është një çështje kritike, sepse profecitë për Mesian ishin të qarta dhe theksuese. A i përmbushi Jezusi ato? Le të kontrollojmë gjashtë profecitë që vumë re më parë:

(1) *Një qenie njerëzore, lindur nga një grua.* Duke shënuar për lindjen e Jezusit, Bibla thotë për nënën e tij Marinë: “Asaj i erdhi koha të lindë. Dhe ajo lindi djalin e saj të parëlindur” (Luka 2:6-7). Jezusi lindi nëpërmjet një procesi normal njerëzor.

(2) *Pasardhës i Abrahamit.* Gjenealogjia e Jezusit te Mateu i tregon se paradhërsit e tij shkojnë mbrapa, deri te Abrahami.

(3) *Nga fisi i Judës.* Në të njëjtën gjenealogji përmendet vetëm një prej djemve të Jakobit – Juda (Mateu 1:2).

(4) *Nga shtëpia e Davidit.* Përsëri e njëjta gjenealogji përfshin në mënyrë të kujdesshme dhe të saktë ‘mbretin David’ (Mateu 1:6).

(5) *Lindur nga një virgjëreshë.* Ndërsa ishte e fejuar me Jozefin, burri që më vonë do të bëhej bashkëshorti i saj, Maria pati një vizitë të jashtëzakonshme nga një engjëll, i cili i tha asaj se do të lindte një bir. Mesazhi vazhdonte: “Do t’ia vësh emrin Jezus. Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit, dhe Zoti Perëndi do t’i japë fronin e Davidit, atit të tij; dhe do të mbretërojë mbi shtëpinë Jakobit përjetë, dhe mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur” (Luka 1:31-33). Kur Jozefi zbuloi se Maria ishte shtatzënë dhe e dinte se ai nuk ishte përgjegjës, ai kërkonte ta prishte fejesën, por Perëndia i foli atij në ëndërr duke i thënë: “Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh me vete Marinë si gruan tënde, sepse ç’është ngjizur në të është vepër e Frymës së Shenjtë. Dhe ajo do të lindë një djalë dhe ti do t’ia vësh emrin Jezus, sepse ai do të shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre” (Mateu 1:20-21). Për të theksuar rëndësinë e kësaj, Mateu shton: “E gjithë kjo ndodhi që të përmbushet fjala e Zotit e thënë me anë të profetit që thotë: ‘Ja, virgjëresha do të mbetet shtatzënë dhe do të lindë një djalë, të cilit do t’i vënë emrin Emanuel, që do të thotë – Zoti me ne’” (Mateu 1:22-23).

(6) *Lindur në Betlem.* Në kohën e lindjes së Jezusit Maria dhe Jozefi jetonin në qytetin e Nazaretit, por autoritetet pushtuese

romake nxorën një urdhër që kërkonte që kreu i secilës shtëpi të regjistrohesh në qytetin e paraardhësve të vet. Më pas lexojmë: “Dhe të gjithë shkonin të regjistroheshin, secili në qytetin e vet. Tani edhe Jozefi doli nga qyteti i Nazaretit të Galileesë për të shkuar në Jude, në qytetin e Davidit, që quhet Bethlehem, sepse ai ishte i shtëpisë dhe i familjes së Davidit, për t’u regjistruar bashkë me Marinë, gruan e vet, me të cilën ishte martuar dhe që ishte shtatzënë. Kështu, ndërsa ishin atje, asaj i erdhi koha të lindë. Dhe ajo lindi djalin e saj të parëlindur” (Luka 2:3-7).

Në linjën e tij të pasardhjes dhe në detajet e ngjizjes e lindjes së tij, Jezusi përmbushi gjithë profecitë e bëra për Mesian e premtuar.

2. Veprat e tij. Bibla ka regjistruar pak për jetën tokësore të Jezusit, derisa Gjoni e veçon atë si Mesian në fillim të jetës së tij publike. Për tri vitet që do të pasonin ai do të kishte një ndikim më të madh se ndonjë njeri tjetër në histori. Një prej shkruesve të biografisë së tij do të shkonte deri atje sa të thoshte: “Janë edhe shumë gjëra të tjera që i bëri Jezusi, të cilat, po të shkruheshin një nga një, unë mendoj se nuk do të mjaftonte mbarë bota t’i nxinte librat që do të mund të shkruheshin” (Gjoni 21:25).

Le të renditim disa prej tyre. Ai shëroi “çdo sëmundje dhe lëngatë në popull” (Mateu 4:23). Verbëri, shurdhëri, paraliza, sëmundje gjaku, sëmundje të sistemit nervor, çrregullime organike të çdo lloji, të gjitha u shëruan. Pothuajse të gjitha shërimet ndodhnin në çast dhe nuk është regjistruar ndonjë rast përkeqësimi. Disa që erdhën tek ai ishin të pushtuar nga djalli dhe dajhtë nxirreshin jashtë me të njëjtin autoritet dhe pushtet të shfaqur në mrekullitë e tjera të tij. Të paktën, në tri raste ai solli në jetë një person të vdekur: një vajzë 12-vjeçare (Marku 5:21-43), një burrë në fshatin e Nainit (Luka 7: 11-17) dhe një mik personal të quajtur Llazar, i cili kishte qenë varrosur për katër ditë para se Jezusi të mbërrinte (Gjoni 11:1-46).

Jezusi shfaqti të njëjtin pushtet mbi elementët natyrorë. Në një festë dasme ai ktheu mrekullisht ujin në verë (Gjoni 2:1-11). Një herë ai ushqeui një turmë prej 5,000 njerëzish të uritur

me pesë bukë dhe dy peshq (Mateu 14:13-21); në një rast tjetër bëri të njëjtën gjë për një turmë me më shumë se 4,000 vetë (Mateu 15:32-39). Ai u tregoi peshkatarëve që kishin përvojë se në çfarë vendi mund të kapnin peshk, edhe atëherë kur dukej se ata mendonin që kjo ishte e pamundur (Luka 5:1-11). Ndërsa përshkonin detin e Galileesë në një barkë, një fjalë prej tij i dha fund një stuhie kaq të fortë, sa detarë të sprovuar kishin frikë se do të mbyteshin (Marku 4:35-41).

Në mënyrë të pashmangshme, ai tërhoqi vëmendje të paparë dhe shpejt u ngrit një pyetje kritike. Pasi kishte shëruar një të paralizuar dhe i kishte thënë atij se mëkatet i ishin falur, farisenjtë pyetën: “Kush është ky që flet blasfemi? Kush mund t’i falë mëkatet, përveç vetëm Perëndia?” (Luka 5: 21). Më vonë, pasi kishte pohuar se kishte falur mëkatet e një gruaje imorale, u bë e njëjta pyetje: “Kush është ky që fal edhe mëkatet?” (Luka 7:49). Kur Herodi Antipas, që sundonte mbi Galile në atë kohë, dëgjoi çfarë thuhej për Jezusin, pyeti: “Kush do të jetë ky për të cilin po dëgjoj të thuhet të tilla gjëra?” (Luka 9:9). Në vizitën e tij të fundit në Jerusalem na thuhet që “gjithë qyteti u ngrit në këmbë dhe tha: *‘Kush është ky?’*” (Mateu 21:10).

Kjo është pyetja kyçe. Më parë ne pamë një profeci e cila i referohej ardhjes së Mesias si “Emanuel”, që do të thotë “Zoti me ne”, duke treguar që *vetë* Perëndia do të vinte për të qenë Shpëtimtari i njerëzve. Isaia tha të njëjtën gjë në këtë mënyrë: “Sepse na ka lindur një fëmijë, një djalë na është dhënë. Mbi supet e tij do të mbështetet perandoria dhe do të quhet këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes. Nuk do të ketë të sosur rritja e perandorisë së tij dhe paqja mbi fronin e Davidit dhe në mbretërinë e tij, për ta vendosur pa u tundur dhe për ta përforcuar me anë të mençurisë dhe të drejtësisë tani dhe përjetë. Këtë ka për të bërë zelli i Zotit të ushtrive” (Isaia 9:5-7).

A thotë në të vërtetë Dhiata e Re se Jezusi nuk ishte vetëm njerëzor por edhe hyjnor? Kemi parë se prejardhja dhe veprat e tij na çojnë në atë drejtim, por ka edhe një pjesë të tretë prove.

3. Deklarimet e tij. Është e pamundur të lexosh Dhiatën e Re pa vënë re se sa shumë ka folur Jezusi për veten e vet. Ashtu si John R. W. Stott ka vënë në dukje në librin e tij “Basic Christianity” (*Krishterimi Bazë*): “Kjo gjë e veçon atë menjëherë nga gjithë mësuesit e tjerë të mëdhenj fetarë të botës. Ata janë modestë, ndërsa ai e vë veten në pah. Ata e heqin vëmendjen nga vetja e tyre dhe thonë: “Ajo është e vërteta për aq sa e perceptoj unë, kështu që ndiqeni”. Jezusi thotë: “Unë jam e vërteta, më ndiqni”. Asnjë nga themeluesit e ndonjë feje etnike nuk ka guxuar të thotë një gjë të tillë”.

Le t’i hedhim një sy disa deklarimeve që Jezusi bëri për veten.

(1) Rreth origjinës së tij. Edhe pse lindi si gjithë të tjerët, ai pohonte se jeta e tij nuk filloi në Bethlehem. Te Gjoni 6:38 ai tha: “Unë kam zbritur nga qielli”. Te Gjoni 8:23 ai u tha turmave të judenjve: “Ju jeni nga këtu poshtë, kurse unë jam nga atje lart. Ju jeni prej kësaj bote, unë nuk jam prej kësaj bote”. Te Gjoni 8: 42 ai shtoi: “Kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia”. Ai qëllimisht e veçonte veten nga pjesa tjetër e njerëzimit.

(2) Rreth përmbushjes së profecive të Dhiatës së Vjetër. Shkrimtarët e Dhiatës së Re e tregojnë në mënyrë të vazhdueshme Jezusin si ai që përmbushi profecitë e Dhiatës së Vjetër, dhe është e qartë që ai binte dakord me këtë. Në një rast ai tha: “Ju hetoni Shkrimet, sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua” (Gjoni 5:39). Me fjalë të tjera, ai pohoi se Dhiata e Vjetër të drejtonte tek ai. Përsëri, gjatë një shërbese në sinagogë, në Nazaret, ai lexoi me zë të lartë nga një profeci e Dhiatës së Vjetër rreth Mesias te Isaia 61:1-2: “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ai më vajosi për të ungjillizuar të varfrit, ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve dhe kthimin e të parit të verbërve, për të çliruar përsëri të shtypurit, dhe për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit” (Luka 4:18-19). Duke pasur vëmendjen e secilit të ngulur mbi të, ai vazhdoi: “Sot ky Shkrim u përmbush në veshët tuaja” (Luka 4:21). Ajo që ai

donte të thoshte nuk mund të kishte qenë më e qartë se aq.

(3) Rreth mrekullive të tij. Në Dhiatën e Vjetër tregohet aty-këtu për mrekulli, por Jezusi kreu atë që quhet “një sulm i vazhdueshëm ndaj forcave të djallit dhe sëmundjes”. Ndryshimi tjetër i rëndësishëm ishte se, ndërsa Dhiata e Vjetër asnjëherë nuk e vinte gishtin te personi që i kryente ato, Jezusi e bëri të qartë se mrekullitë e *tij* tregonin për të: “Veprat që bëj në emër të Atit tim janë ato që dëshmojnë për mua” (Gjoni 10:25).

(4) Rreth mësimi të tij. Pak do ta vinin në diskutim se mësimi moral i Jezusit është i cilësisë më të lartë që është njohur ndonjëherë. Madje edhe armiq të tij pranonin: “Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri” (Gjoni 7:46). Por nuk ishte thjesht *ajo* që ai tha, por mënyra se *si* foli që i habiste njerëzit. Atyre u bënte përshtypje jo vetëm *cilësia* e fjalëve të tij, por *autoriteti* i tij. Në fund të “Predikimit në mal” lexojmë që “turmat mbetën të mahnitura nga doktrina e tij, sepse ai mësonte si një që ka autoritet dhe jo si skribët” (Mateu 7:28-29). Në Kapernaum “ata habiteshin nga mësimi i tij, sepse fjala e tij ishte me autoritet” (Luka 4:32). Megjithatë, Jezusi vetë, duke folur për ngjarjet që do të çojnë në fundin e botës, i kaloi edhe këto pohime duke thënë: “Qielli dhe toka do të kalojnë, por fjalët e mia nuk do të kalojnë” (Mateu 24:35). Ai pohonte se fjalët e tij ishin përjetësisht të vërteta, domethënëse për gjithë kohën dhe që nuk mund të vërtetohej se ishin të gabuara!

(5) Rreth karakterit të tij. Njerëz të mëdhenj fetarë nuk janë të prirur të lavdërojnë veten. Sa më shumë që njohin shenjtërinë dhe madhësitinë e Perëndisë, aq më shumë kuptojnë mëkatën dhe dobësinë e tyre. Apostulli Pal, për shembull, shkruan: “Unë jam më i vogli i apostujve dhe as nuk jam i denjë të quhem apostull” (1 Korintasve 15:9). Megjithatë, Jezusi, i cili i mësonte vazhdimisht të tjerët për përlësinë, herë pas here deklaronte se ishte pa mëkat. Njëherë ai u shpreh kështu për këtë gjë: “Bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë” (Zotit), (Gjoni 8: 29). Kur i sfidoi judenjtë fetarë dhe kritikues: “Cili nga ju më bind për mëkat?” (Gjoni

8:46), ata u përgjigjën se ai duhej të ishte i çmendur – por nuk kishin përgjigje për pyetjen e tij! Përsëri, duke iu referuar fuqisë së djallit mbi njerëzit e zakonshëm, ai tha: “Ai nuk ka asgjë me mua” (Gjoni 14:30). Në lidhje me ligjin e Perëndisë, jetët e të tjerëve dhe tundimet e djallit Jezusi vazhdimisht pohonte të ishte i patëmetë.

A i ka thënë dikush tjetër këto pohime?

Dy nga miqtë e tij më të ngushtë, Pjetri dhe Gjoni, jetuan me të për tre vjet dhe ishin në gjendje ta vlerësonin mjaft mirë atë. Cila është dëshmia e tyre? Pjetri thotë se Jezusi ishte “i patëmetë dhe pa njollë” (1 Pjetrit 1:19) dhe se “Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojën e tij” (1 Pjetrit 2:22). Fjalët e Gjonit janë po aq të sakta dhe të qarta: “. . . në të nuk ka mëkat” (1 Gjonit 3:5). Apostulli Pal thotë për Jezusin se ai ishte një “që nuk kishte mëkat” (2 Korintasve 5:21). Shkrimtari i Letrës drejtuar Hebrenjve thotë për Jezusin se ai “u tundua në të gjitha, ashtu si ne, por pa mëkatuar” (Hebrenjve 4:15). I njëjti shkrimtar e deklaroi Jezusin të ketë qenë “i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarrët” (7:26) dhe se ishte ‘i papërlyer’ (9:14).

Pastaj janë pohimet e armiqve të tij gjatë orëve të arrestimit, gjykimit dhe dënimit të tij. Ponc Pilati, gjykatësi romak, tha: “Unë nuk po gjej asnjë faj të ky njeri” (Luka 23:4) dhe më vonë: “Pasi e hetova para jush, nuk kam gjetur tek ai asnjë nga fajet për të cilat ju e paditni” (Luka 23:14), dhe në fund: “Po ç’të keqe bëri ky? Unë nuk gjeta në të asnjë faj që të meritojë vdekjen” (Luka 23:22). Gruaja e Pilatit, si rezultat i një ëndrre të çuditshme, i dërgoi të shoqit një mesazh: “Mos u përziej aspak me çështjen e atij të drejtë” (Mateu 27:19). Një hajdut i ekzekutuar në të njëjtën kohë me të tha: “Ky nuk ka bërë asnjë të keqe” (Luka 23:41). Jud Iskarioti, i cili e tradhtoi Jezusin te autoritetet, papritur e kuptoi krimin e tij dhe thirri: “Mëkatova duke tradhtuar gjakun e pafaj” (Mateu 27:4), ndërsa një nga ushtarët romakë, përgjegjës për të zbatuar ekzekutimin, dha verdiktin e fundit: “Me të vërtetë ky njeri ishte i drejtë!” (Luka 23:47).

Të gjitha këto dëshmi nënvizionin deklaratimet e vetë Jezusit se karakteri i tij ishte i përsosur.

(6) Rreth faktit se ai ishte i papërsëritshëm. Në mënyrën më të thjeshtë Jezusi pohoi se nuk kishte qenë asnjë i njëjtë me të në historinë e botës dhe as nuk do të shfaqet ndonjëherë një person i tillë. Ai ishte i papërsëritshëm, prandaj kujtdo tjetër në histori do t'i duhet të vlerësojë jetën e tij në kontekstin e personit, jetës, veprës dhe mësimit të tij. Më poshtë janë disa nga këto pohime të cilat quhen “*Unë Jam-ët* e Ungjillit sipas Gjtonit”:

“Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe, kush beson në mua, nuk do të ketë kurrë etje” GJONI 6:35.

“Unë jam drita e botës; kush më ndjek, nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës” GJONI 8:12.

“Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë” GJONI 10:9.

“Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë, do të jetojë. Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë” GJONI 11:25-26.

“Unë jam udha e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati, përveçse nëpërmjet meje” GJONI 14:6.

“Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im është vreshtari” GJONI 15:1.

Asnjë njeri i thjeshtë nuk mund të bëjë pohime të tilla, veçse po të ishte i çmendur ose blasfemues. Ato kanë kuptim vetëm nëse folësi ishte Perëndia në formë njerëzore. A e pohonte këtë Jezusi? Le të shohim një grup të fundit të deklaratave të tij:

(7) Rreth natyrës së tij. Këtu përsëri nuk ka dyshim për sa i përket asaj që ai besonte dhe u mësonte të tjerëve.

Së pari, ai përdorte emrin e Perëndisë si të tijin. Në një rast, udhëheqësit judenj, të zemëruar me pohimet ekstravagante që bënte Jezusi, e pyetën atë: “A je ti më i madh se ati ynë Abraham?”

(Gjoni 8: 53), pastaj vazhduan: “Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe e paske parë Abrahamin?” (Gjoni 8:57). Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: para se të kishte lindur Abrahami, UNË JAM” (Gjoni 8:58). Dy fjalët me gërma të mëdha janë më të rëndësishmet. Nëse Jezusi vetëm po pohonte se kishte qenë më i madh se Abrahami, dhe kjo do të ishte mjaft mahnitëse, ai do të kishte thënë: “Para se të ishte Abrahami, unë isha”. Por qëllimisht ai përdor fjalët: “UNË JAM”. Për të zbuluar përse duhet të kthehemi mbrapa në Dhiatën e Vjetër kur Moisiu u thirr nga Zoti për të udhëhequr izraelitët jashtë Egjiptit, ai pyeti se me çfarë emri duhej ta identifikonte Perëndinë te bijtë e Izraelit. Përgjigjja e Perëndisë jepet te Eksodi 3:14: “Perëndia i tha Moisiut: “Unë jam ai që jam”. Pastaj tha: “Do t’u thuash kështu bijve të Izraelit: ‘UNË JAM-i më ka dërguar tek ju’”. Për judeun e devotshëm ky ishte një nga emrat dallues të Perëndisë, prandaj, të dëgjoje Jezusin (i cili ishte gjithashtu një jude dhe e dinte mjaft mirë kuptimin e tij) ta përdorte atë si të vetin, ishte tepër. Ishte blasfemi, prandaj kërkonte vdekje me gur. “Ata morën gurë që t’i hidhnin kundër tij” (Gjoni 8:59). Nga kjo është e qartë se si Jezusi dhe judenjtë e dinin nënkuptimin – Jezusi pohonte të drejtën për të përdorur emrin e Perëndisë si të vetin, ashtu siç bëri përsëri te Gjoni 13:13 dhe Gjoni 18:5.

Së dyti, ai pretendonte të ishte i barabartë me Perëndinë. Ai e bëri këtë kaq shpesh dhe kaq natyrshëm, sa që na duhet vetëm të radhitim fjalët e tij si provë e qartë:

“Kushdo që më pranon mua, nuk më pranon mua, por atë që më ka dërguar” MARKU 9:37.

“Kush nuk e nderon Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar” GJONI 5:23.

“Po të më njihnit mua, do të njihnit edhe Atin tim” GJONI 8:19.

“Unë dhe Ati jemi një” GJONI 10:30.

“Kush beson në mua, nuk beson në mua, por në atë që më ka dërguar”
GJONI 12:44.

“Kush më sheh mua, sheh atë që më ka dërguar” GJONI 12:45.

“Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim” Gjoni 14:7.

“Kush më ka parë mua, ka parë Atin” Gjoni 14:9.

“Më besoni se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua” GJONI 14:11.

“Kush më urren mua, urren edhe Atin tim” GJONI 15:23.

Asgjë tjetër nuk mund të ishte më e qartë. Jezusi pohoi se ishte Perëndi dhe e gjithë jeta e tij vërtetoi vërtetësinë e pohimit të tij.

Përsëri kjo mbështetet nga dëshmia e të tjerëve. Apostulli Gjon, duke e përshkruar Jezusin si ‘Fjala’, thotë: “Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte me Perëndinë dhe Fjala ishte Perëndi” (Gjoni 1:1), duke shtuar: “Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne” (Gjoni 1:14). Apostulli Pal flet për Krishtin si “përmbi çdo gjë Perëndi, i bekuar përjetë” (Romakëve 9:5) dhe si “shëmbëllesa e Perëndisë së padukshëm” (Kolosianëve 1:15). Ai thotë që “tek ai banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë” (Kolosianëve 2:9) dhe se “Perëndia u shfaq në mish” (1 Timoteut 3:16). Ai e përshkruan atë gjithashtu si “Zoti ynë Jezus Krisht . . . i lumi e i vetmi sundimtar, Mbret i mbretërve dhe Zot i zotërve” (1 Timoteut 6:14-15).

E gjithë kjo provë na çon në një përfundim të vetëm: “Ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës” (Gjoni 4:42).

Më parë pamë se besëlidhja dhe flijimet e Dhiatës së Vjetër ishin vetëm të përkohshme dhe prisnin një *besëlidhje të re*. Perëndia kishte premtuar: “Ja do të vijnë ditët, thotë Zoti, në të cilat do të vendos një besëlidhje të re me shtëpinë e Izraelit dhe me shtëpinë e Judës” (Jeremia 31:31) dhe tha se do të ishte një besëlidhje kaq vepruese, saqë, për sa u përket atyre që përfshiheshin në të, “Unë

do ta fal paudhësinë e tyre dhe nuk do ta kujtoj më mëkatën e tyre” (Jeremia 31:34).

Duke pasur në mendje këtë, vijmë te pohimi i jashtëzakonshëm, Hebrejve 12:24, i cili thotë se Jezusi është ‘ndërmjetësi i një besëlidhjeje të re’. Funkcioni i një ndërmjetësi është të bashkojë dy pjesë të ndara, dhe Bibla na mëson se për këtë arsye erdhi Jezusi, që të sjellë përsëri në bashkësi njerëzit me Perëndinë përmes kësaj besëlidhjeje të re. Ja, përse pjesa e dytë e Biblës quhet ‘Dhiata e Re e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht’. Fjala ‘dhiatë’ do të thotë ‘besëlidhje’. Jezusi tha: “Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur” (Luka 19:10); “Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij” (Gjoni 3:17); “Unë nuk kam ardhur ta gjykoj botën; por ta shpëtoj botën” (Gjoni 12:47). Apostulli Pal e konfirmoi këtë: “Kjo fjalë është e sigurt, e denjë për t’u pranuar plotësisht, që Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët” (1 Timoteut 1:15); dhe apostulli Gjoni shtoi: “Dhe ju e dini se ai u shfaq për të hequr mëkatet tona” (1 Gjoni 3:5). Si u arrit kjo?

Ne mund të përmbledhim Dhiatën e Re duke thënë se katër ungjiit janë biografia e Jezusit, Veprat e Apostujve na tregojnë për vitet menjëherë pas vdekjes së tij, Letrat na japin mësimin që rrjedh prej gjithë kësaj dhe libri i fundit në Bibël, Zbulesa, ka të bëjë kryesisht me ngjarje në lidhje me fundin e botës dhe më tej. E megjithatë gjëja që e shquan Dhiatën e Re është se ajo përqendrohet kaq shumë mbi vdekjen e Jezusit.

Është llogaritur se dy të pestat e ungjillit sipas Mateut, tre të pestat e ungjillit sipas Markut, një e treta e ungjillit sipas Lukës dhe afërsisht gjysma e ungjillit sipas Gjoni regjistrojnë ngjarjet e javës së fundit para se Jezusi të kryqëzohej. Apostujt i vunë theksin po të njëjtës gjë. Për shembull, Pali thotë: “Mos ndodhtë kurrë që unë të mburrem me tjetër gjë, veç për kryqin e Zotit tonë Jezu Krish” (Galatasve 6:14); “Dhe vendosa të mos di tjetër gjë ndër ju, veç Jezus Krishtit, edhe atë të kryqëzuar” (1 Korintasve 2:2); dhe: “Unë ju kam transmetuar, para së gjithash, ato që edhe unë vetë i kam marrë, se Krishti vdiq për mëkatet

tona sipas Shkrimeve” (1 Korintasve 15:3). Dhiata e Re e thekson vazhdimisht vdekjen e Jezusit si ‘të rëndësishë së parë’ dhe fjala e fundit vjen prej Jezusit, i cili, duke folur për vdekjen e vet, tha: “Por për këtë unë kam ardhur në këtë orë” (Gjoni 12:27). Jezusi tha se lindja, jeta, mësimi dhe mrekullitë e tij ishin të gjitha puna parapërgatitore për qëllimin më të madh të ardhjes së tij në tokë – vdekjen e tij. Çfarë kishte kaq të rëndësishme vdekja e tij?

Së pari, Jezusi vdiq vullnetarisht

Është e qartë se Jezusi nuk *duhej* të kishte vdekur, sepse ai ishte i pafajshëm ndaj akuzave që u sollën kundër tij. Për më tepër, ai nuk kishte nevojë të vdiste. Ai kishte fuqi të mundte të gjithë ata që kërkonin ta shkatërronin. Te Gjoni 10:18 ai tha për jetën e vet: “Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri”. Në arrestimin e tij Pjetri nxori një shpatë dhe sulmoi një prej atyre që po e arrestonin, por Jezusi e ndaloi atë duke shtuar: “A kujton ti, vallë, se unë nuk mund t’i lutem Atit tim që të më dërgojë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh?” (Mateu 26:53). Çështja është e thjeshtë: Jezusi doli vullnetar për të vdekur. Megjithatë, në një kuptim, ai duhej të vdiste, sepse ky ishte thelbi i planit të Perëndisë për shpëtim. Profecitë rreth vdekjes së tij ishin të shumta në Dhiatën e Vjetër. Ja, disa prej tyre të radhitura në krah të të dhënave të Dhiatës së Re të asaj që ndodhi në të vërtetë:

*“Më dhanë, përkundrazi, vrer “I dhanë të pijë uthull të përzier në vend të ushqimit dhe për të me vrer” MATEU 27:34.
ma shuar etjenmë dhanë për të
pirë uthull” PSALMI 69:21.*

“U përfshi midis keqbërësve” “Atëherë u kryqëzuan bashkë me të dy cuba, njëri në të djathtë dhe tjetri në të majtë” MATEU 27:38.

“Jam bërë një faqezi për ta; “Dhe ata që kalonin andej e kur më shohin, tundin kokën” fyenin duke tundur kokën”
PSALMI 109:25. MATEU 27:39.

“Ka ndërhyrë në favor të “Jezusi tha: ‘O Atë, fali ata, sepse nuk dinë ç’bëjnë” LUKA 23:34.

“Më kanë shpuar duart dhe “Mbasi e kryqëzuan . . . ”
këmbët” PSALMI 22:16. MATEU 27:35.

“Ndajnë midis tyre rrobat e mia “Dhe, pasi e kryqëzuan, i ndanë rrobat e tij duke hedhur short, dhe hedhin në short tunikën time” PSALMI 22:18 për të ditur çfarë do t’i binte secilit” MARKU 15:24.

“Ai i ruan tërë kockat e tij, dhe “Ushtarët, pra, erdhën dhe ia asnjë prej tyre nuk copëtohet” thyen kërcinjtë të parit dhe pastaj edhe tjetrit që ishte kryqëzuar me të; por, kur erdhën te Jezusi dhe si panë se ai tashmë kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë”
PSALMI 34:20 GJONI 19: 32-33.

Në këtë përmbushje të mahnitshme të profecive të shkruara me qindra vite më parë plani i Perëndisë u zbatua sipas vullnetit të tij të përsosur. Ashtu si tha apostulli Pjetër: “Ai, pra, sipas këshillit të caktuar dhe të paranjohur të Perëndisë, ju dorëzua juve dhe ju e zutë, dhe me duart e të padrejtëve e gozhduat në kryq dhe e vratë” (Veprat 2:23).

Si mund të ishte vdekja e Jezusit njëkohësisht e pashmangshme dhe e vullnetshme? Ka vetëm një shpjegim – vullneti i Perëndisë ishte vullneti i tij. Edhe pse si njeri ai u dobësua nga agonja e tmerrshme, pavarësisht nga kjo, ai “u bë i bindur deri në vdekje – deri në vdekje të kryqit” (Filipianëve 2:8) sipas vullnetit të tij hyjnor dhe të përjetshëm.

Së dyti, vdekja e Krishtit ishte e bujshme

Ajo u bë në vend të të tjerëve. Ka një arsye të dytë se përse nuk duhej të vdiste: për shkak se ishte pa mëkat, vdekja nuk kishte asnjë të drejtë mbi të. Vdekja është rezultat i mëkatit, por, duke qenë se Jezusi vetë nuk kishte asnjë mëkat, ai duhet të ketë vdekur për mëkatet e të tjerëve, duke marrë vendin e tyre, duke duruar dënimin dhe ndëshkimin për mëkatin e tyre. Kjo konfirmohet në Dhiatën e Vjetër të fjalët e Jezusit dhe të mësimi i apostujve:

Dhiata e Vjetër

“Fyerjet e rënda të atij që të fjen kanë rënë mbi mua” PSALMI 69:9.

“Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi pagën është mbi të dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar” ISAIA 53:5.

Fjalët e Jezusit

“Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve” MATEU 20:28.

“Buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës” GJONI 6:51.

Mësimi i apostujve

“Krishti vdiq për mëkatet tona” I KORINTASVE 15:3.

“Kështu edhe Krishti, pasi u dha vetëm një herë për të marrë mbi vete mëkatet e shumtëve . . .” HEBRENJVE 9:28.

“Krishti e vuajti për ne . . . Ai vet i barti mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin e kryqit” I PJETRIT 2:21 DHE 24.

“Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët” I PJETRIT 3:18.

Kur Jezus Krishti vdiq në kryq, ai po merrte vendin e mëkatarëve fajtorë, duke duruar me vullnet ndëshkimin e tyre. Ky ishte kulmi në planin e shpëtimit, të cilin Perëndia e kishte shpalosur gradualisht përmes ritualeve dhe ceremonive të Dhiatës së Vjetër. Për shembull, *Pashka* me qengjin që therej dhe shtalkat e dyerve që spërkateshin me gjakun e tyre. Natën para vdekjes së tij Jezusi festoi pashkën me dishepujt e tij dhe gjatë ushqimit të fundit së bashku – që tani në përgjithësi quhet ‘Darka e fundit’ – ai mori bukë dhe verë dhe ua dha atyre duke thënë: “Merrni dhe hani; ky është trupi im . . . Ky është gjaku i besëlidhjes së re, i cili është derdhur për shumë për faljen e mëkateve” (Mateu 26:26 dhe 28). Duke vepruar kështu, ai përdori bukën dhe verën për të demonstruar se besëlidhja e vjetër po largohej në favor të së resë, ku ai vetë ishte qengji, gjaku i derdhur i të cilit ishte për të mbrojtur shumë njerëz nga zemërimi i Perëndisë. Këtë kishte në mendje apostulli Pal kur shkroi: “Sepse pashka jonë, që është Krishti, u flijua për ne” (1 Korintasve 5:7).

Pastaj, nën besëlidhjen e vjetër, vumë re *Ditën e madhe të Shlyerjes*, kur prifti, duke rrëfyer mëkatet e popullit, vendoste duart në kokën e kafshës që do të flijohej, vdekja e së cilës çlironte njerëzit nga dënimi për gabimin e tyre. Në besëlidhjen e re Jezusi është “qengji i Perëndisë që heq mëkatin e botës” (Gjoni 1:29) dhe Pali thotë se në vdekjen e tij “Krishti . . . e dha veten e tij për ne, si ofertë e flijim Perëndisë, si një parfum erëmirë” (Efesianëve 5:2).

Ka dy mënyra të tjera të rëndësishme në të cilën vdekja e Krishtit konfirmonte mësimin e Dhiatës së Vjetër për natyrën e Perëndisë.

Së pari, Kryqi zbulon *shenjtërinë dhe drejtësinë e përsosur të* Perëndisë. Perëndia deklaroi se “nuk e lë të pandëshkuar fajtorin”

(Eksodi 34:7) dhe një prej profetëve thotë për Perëndinë: “Ti i ke sytë tepër të pastër për të parë të keqen dhe nuk e shikon dot paudhësinë” (Habakuku 1:13). E vetmja gjë që bën Perëndia me mëkatën është ta dënojë atë; ai nuk mund ta konsiderojë atë, përveçse me zemërim të drejtë. Kur Jezusi vdiq në Kryq, ai mbante në trupin e tij mëkatën dhe fajin e shumë vetëve. Pali thotë se ai u bë ‘mëkat për ne’ (2 Korintasve 5:21), që Jezusi, në vdekjen e tij, u bë përfaqësuesi i mëkatarëve. Megjithatë, nëse kjo është e vërtetë, dhe Perëndia është i shenjtë e i drejtë dhe nuk mund të tolerojë mëkatën, Jezusi duhet të vuajë jo vetëm dënimin fizik, por edhe shpirtëror të mëkatit, që është ndarje prej Perëndisë. Afër çastit të vdekjes fizike Jezusi thirri: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” (Mateu 27:46). Askush nuk ka kuptuar ndonjëherë thellësitë e atyre fjalëve të jashtëzakonshme, të cilat tregojnë për rastin e vetëm kur Personat e parë dhe të dytë të Trinitës së Shenjtë u ndanë, dhe një Perëndi i shenjtë dhe i drejtë në qiell i ktheu kurrizin birit të tij në tokë. Jezus Krishti, Perëndi në formë njerëzore, vdiq jo vetëm fizikisht, por, gjithashtu, duroi dhe konsumoi zemërimin hyjnor që qëndroi mbi të për llogari të atyre, mëkatet e të cilëve mori përsipër. Ashtu si thotë edhe Isaia: “Por i pëlqeu Zotit ta rrihte dhe ta bënte të vuante”. Qëndro për një çast dhe mendoje mirë këtë. Perëndia *nuk mund* të mos e vërejë mëkatën. *I gjithë* mëkati – i gjithë mëkati *yt* – duhet të dënohet. Perëndia është një Perëndi shenjtërie absolute dhe drejtësie të plotë.

Së dyti, kryqi zbulon *dashurinë mahnitëse* të Perëndisë. Zbulesa e Dhiatës së Vjetër për dashurinë e Perëndisë u bë më e qartë në Dhiatën e Re dhe, më e qartë se gjithçka, në kryq. Jezusi tha: “Perëndia e deshi aq shumë botën, saqë dha Birin e tij të vetëmlindur” (Gjoni 3:16). Pali shkroi: “Perëndia e tregon dashurinë e tij për ne në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne” (Romakëve 5:8); Gjoni shtoi: “Nga kjo e kemi njohur dashurinë: ai e dha jetën e vet për ne” (1 Gjoni 3:16) dhe “Në këtë është dashuria: jo se ne e kemi dashur Perëndinë, por që ai na ka dashur ne dhe dërgoi Birin e tij për shlyerjen e mëkateve tona” (1 Gjoni 4:10).

Këtu kemi veprën më mahnitëse të dashurisë në histori. Jezus Krishti, Biri i pamëkatë i Perëndisë, erdhi në botën që e kishte krijuar për të shpëtuar mëkatarë fajtorë e të pashpresë nga rezultati i mëkatit të tyre. Ai u hodh poshtë nga pjesa më e madhe e atyre që e panë dhe e dëgjuan atë. Ai u blasfemua, u tradhtua dhe, së fundi, u mbërthye në dru në një akt agonie vrasjeje. Megjithatë, ai e duroi të gjithë vuajtjen, për shkak të dashurisë së tij të pamasë që mezi priste për faljen, madje edhe të armikut të tij më të keq.

Më lejoni t'ju bëj një pyetje të thjeshtë, por të rëndësishme. Cili është reagimi *yt* ndaj dashurisë së Perëndisë të treguar në vdekjen e Jezusit? Përpiqu të sjellësh në mend se çfarë lloj personi ke qenë. Ke qenë egoist? I pandershëm? I papastër? Krenar? Ziliqar? Lakmitar? I pasjellshëm? Kritikues? Xheloz? Një gjë është e sigurt – nuk i ke dhënë Perëndisë vendin që i takon në jetën tënde. Nuk e ke dashur me gjithë zemrën, shpirtin, mendjen dhe fuqinë tënde. Shiko Jezusin që vdiq në kryq. Mendo për agoninë fizike të atyre orëve: koka e tij e gërvishur nga kurora me gjemba; trupi i tij i fshikulluar nga kamzhiku e i kthyer në një masë gjaku; duart dhe këmbët të gozhduara në një kryq druri të ashpër, në atë mënyrë që të varej atje krejtësisht i zhveshur para një turme të madhe në nxehtësinë përzhitëse të diellit. Shtoji kësaj vuajtjen që nuk mund të fillojmë ta kuptojmë asnjëherë, ankthin shpirtëror të ndarjes nga Ati i tij i përjetshëm, mbajtjen e peshës së plotë të dënimit të mëkatit. Vendosi mëkatin tuaj dhe vuajtjen e tij në krah të njëra-tjetrës dhe pastaj kujto që Jezusi vuajti dhe vdiq për shkak të dashurisë së tij të pamasë për mëkatarët.

Më lejoni t'ju bëj një pyetje tjetër: cili është reagimi *yt*? A e kupton se ti je përfshirë personalisht në kryq? Pali foli për 'Birin e Perëndisë që më deshi mua dhe dha veten e vet për mua' (Galatasve2:20). A mund ta thuash këtë për veten tënde? Lexo këto fjalë të Charles H. Gabriel dhe pyet veten nëse kanë ndonjë kuptim për ty –

*I mahnitur qëndrojt para dashurisë që Jezusi më ofron,
I hutuar nga hiri që kaq lirë ma ofron;
Dridhem kur mësoj se për mua u kryqëzua,*

*Se për mua, një mëkatar, ai vuajti, derdhi gjak e vdiq.
 Oh, është e mrekullueshme që kujdeset për mua,
 Aq sa të vdesë për mua!
 Oh, është e mrekullueshme, e mrekullueshme për mua!*

Së treti, vdekja e Jezusit ishte e lavdishme

Filozofi grek Aristoteli dikur tha: “Vdekja është një gjë e tmerrshme, sepse është fundi”, ndërsa sër Arthur Keith deklaroi: “Asgjë nuk vjen më pas. Jeta shuhet si një qiri që shkrin”. Me miliona njerëz kanë treguar besimet e tyre të pashpresa, e megjithatë, kur lexojmë historinë e Jezusit, zbulojmë se vdekja e tij *nuk* ishte fundi; diçka *ndodhi* më pas. *Jezusi erdhi përsëri në jetë tri ditë pasi kishte vdekur dhe ishte varrosur.* Ringjallja e Jezusit nuk është teori e thjeshtë, besim mistik ose ideal shpirtëror, por një fakt historik: ‘Krishti vdiq për mëkatet tona, . . . u varros . . . u ringjall të tretën ditë’ (1 Korintasve 15:3-4).

Bibla shënon se, pasi u vërtetua se Jezusi kishte vdekur, u vendos në një varr që i përkiste Jozefit nga Arimatea. Duke dëgjuar se Jezusi kishte profetizuar se do të ringjallej pas tri ditësh, Ponc Pilati vendosi një roje të armatosur për të parandaluar këdo që do të vidhte trupin dhe të përhapte fjalë për ringjalljen. Për t’i bërë gjërat dyfish të sigurta, varri ishte mbyllur me një gur të madh dhe siguruar me një vulë zyrtare. Dukej se bota e kishte parë për herë të fundit Jezusin, por tri ditë më vonë filluan të mblidheshin dëshmi të cilat mund të çonin vetëm në një përfundim – *Jezusi ishte ringjallur nga të vdekurit.*

Dëshmitë janë të shumta. Ja, disa prej tyre –

(1) Varri ishte bosh. Edhe armiqtë e Jezusit e pranuan këtë. Dishepujt nuk mund ta kishin vjedhur trupin pa kapërcyer rojen dhe nuk ishte raportuar asnjë luftim apo trazirë.

(2) Trupi i vdekur nuk u pa më përsëri. Në qoftë se autoritetet do të kishin hequr trupin, ata fare lehtë mund ta kishin nxjerrë atë kur historitë e ringjalljes filluan të qarkullonin.

(3) Jezusi u pa herë pas here i gjallë. Ai u shfaq në të paktën 11 raste të veçuara nga njëra-tjetra: Maria Magdalenës (Marku 16:9); disa grave (Mateu 28:9); dy dishepujve (Luka 24:15); dhjetë dishepujve në dhomën e sipërme (Gjoni 20:19); njëmbëdhjetë dishepujve në të njëjtin vend rreth një javë më pas (Gjoni 20:26); njëmbëdhjetë dishepujve në Galile (Mateu 28:17); dishepujve në breg të detit (Gjoni 21:1); Pjetrit (Luka 24:34); rreth 500 njerëzve njëherësh (1 Korintasve 15:6); Jakobit (1 Korintasve 15:7); dhe Palit (1 Korintasve 15:8).

(4) Dishepujt u transformuan. Pas kryqëzimit ata ishin kaq të hutuar, saqë u mbyllën “nga frika e judenjve” (Gjoni 20:19). Megjithatë, shpejt, ata po predikonin kudo ringjalljen dhe u përgatitën për të vdekur (ashtu si u ndodhi shumë prej tyre) në vend që të mohonin të vërtetën e asaj që kishin parë me sytë e tyre.

(5) E diela u caktua si ditë adhurimi. Si judenj të devotshëm, dishepujt e hershëm mbanin sabin si ditën e fundit të javës; më pas kaluan në ditën e parë, ditën që Jezusi u ngrit nga të vdekurit. Vetëm një ngjarje e çastit mund ta shkaktonte këtë pas shekujsh tradite.

(6) Kisha e hershme lulëzoi në Jerusalem. Bibla shënon se “numri i dishepujve po shumohej fort në Jerusalem, edhe një numër i madh priftërinjsh i bindej besimit (Vep. Apostujve 6:7). Diçka tepër mahnitëse duhej të kishte ndodhur që ta kthente kundërshtimin dhe zemërimin në besim dhe dashuri.

Gjithë kjo dëshmi biblike – dhe ka akoma më shumë – ka qenë shqyrtuar me kujdesin më të madh nga ekspertë ligjorë dhe të tjerë përgjatë shekujve, prandaj të bën përshtypje kur lexon përfundimet e tyre. Këtu po shprehim dy prej shumë njerëzve që

mund të citohen. Sër Eduard Clarke, autoritet mbi dëshminë, dikur bëri një studim tepër të gjatë për ringjalljen dhe, si rezultat, ai shkroi: “Për mua dëshmia është përmbledhëse. Herë pas here në Gjykatën e Lartë nuk kam siguruar një verdikt kaq bindës mbi provat. Një dëshmitar i vërtetë është gjithmonë i çiltër dhe përçmon ndikimin. Prova e ungjillit për ringjalljen i përket kësaj klase. Si avokat e pranoj atë në mënyrë të parrezervuar si dëshmia e njerëzve të vërtetë ndaj fakteve që ata ishin në gjendje të provonin”. Më 9 prill 1939 kryegjykatësi Ben C. Hilliard, i Gjykatës së Lartë në Kolorado, kryesonte kur u paraqit prova në lidhje me ringjalljen e Jezus Krishtit. Ai këshilloi mbi vlerën legale të secilës pjesë të provës dhe në fund përmbledhja e tij ishte si vijon: “Sonte na është dhënë provë e pamasë në lidhje me faktin e ringjalljes së Krishtit, prandaj duhet të vendosim se Krishti u ringjall prej të vdekurish me të vërtetë dhe në të vërtetë.”

Prova për ringjalljen e Jezusit është e pamasë dhe vendimtare, prandaj, si rezultat, rrjedhin dy gjëra të rëndësishme:

Së pari, fjalët e tij u konfirmuan. Te Mateu 16:21 lexojmë: “Që nga ai çast Jezusi filloi t’u sqarojë dishepujve të vet se i duhej të shkonte në Jerusalemin, të vuante shumë për shkak të pleqve, të krerëve të priftërinjve dhe të skribëve, se do të vritej dhe do të ringjallej të tretën ditë”. Pak më vonë, te Mateu 20: 18-19, ai u tha dishepujve: “Ja, ne ngjitemi në Jerusalemin dhe Biri i njeriut do t’u dorëzohet krerëve të priftërinjve dhe skribëve, dhe ata do ta dënojnë me vdekje. Do t’ua dorëzojnë pastaj në duart e paganëve që ta tallin, ta fshikullojnë dhe ta kryqëzojnë; por ai ditën e tretë do të ringjallet”. Duke folur për trupin e tij, te Gjoni 2:19, ai u tha judenjve: “Shkatërrojeni këtë tempull dhe unë për tri ditë do ta ngre përsëri”, dhe në raste të tjera të ndryshme ai parashikoi qartë ringjalljen e tij. Përmbushja e këtyre profecive e veçon Jezusin nga njerëzit e zakonshëm. Por Jezusi tha se “ai duhej të shkonte në Jerusalemin . . . të vritej . . . dhe të ringjallej përsëri”. Përse ‘duhej’? Sepse Dhiata e Vjetër jo vetëm kishte profetizuar lindjen dhe vdekjen e Mesias, por, gjithashtu, edhe ringjalljen e tij: “Sepse ti nuk do ta lësh shpirtin tim në Sheol dhe nuk do të

lejosh që i Shenjti yt të shohë korrupsionin” (Psalmi 16:10). Pali gjithashtu e lidhte vdekjen dhe ringjalljen e Jezusit me profecitë e Dhiatës së Vjetër, duke thënë që “Krishti vdiq për mëkatet tona sipas Shkrimeve . . . u varros . . . u ringjall të tretën ditë sipas Shkrimeve” (1 Korintasve 15:3-4) dhe se “Biri i tij . . . i deklaruar Biri i Perëndisë në fuqi, sipas Frymës së shenjtërisë, nëpërmjet ringjalljes prej së vdekurit: Jezu Krishti Zoti ynë” (Romakëve 1:3-4).

Së dyti, vepra e tij u plotësua. Pak para vdekjes së tij Jezusi u lut: “O Atë . . . unë të kam përlëvduar mbi tokë; unë e kam kryer veprën që më ke dhënë të bëj” (Gjoni 17:1, 4). Kjo ‘vepër’ përfshinte faktin që ai i zbulonte njerëzimit diçka më shumë nga natyra e Perëndisë, dhënien e mësimit të tij dhe trajnimin dhe përgatitjen e dishepujve për detyrat e tyre në kishën e hershme, por ‘vepra’ e madhe kryesore ishte shpëtimi i njeriut. Kjo mund të bëhej vetëm duke marrë vendin e njeriut, duke u ndarë nga Perëndia, prandaj, kur Jezusi tha: “E kam kryer veprën”, ai po fliste për kohën kur do të gozhdohej në kryq për mëkatarët. Kur, menjëherë para se të vdiste, thirri: “U krye” (Gjoni 19:30), nuk ishte një thirrje tragjedi, por triumfi. Ky ishte kulmi i besëlidhjes së parë të hirit të bërë me njeriun, vitet e robërisë në Egjipt, besëlidhja me Moisiun, dhënia e Dhjetë Urdhërimeve, gjithë ritualet dhe ceremonitë, mijëra kafshë të vrara për flijimet në Dhiatën e Vjetër, shërbesat e profetëve, priftërinjë e mbretërve dhe predikimi i Gjon Pagëzorit. Të gjitha këto kishin çuar në një drejtim, te Jezusi, dhe jeta e tij në tokë të çonte drejt kësaj ngjarjeje supreme që po ndodhte tani dhe që ishte përgatitur në mendjen e Perëndisë që nga “krijimi i botës” (Zbulesa 13:8). Ky ishte çasti i së vërtetës, kur u krye vepra më e mahnitshme në histori. Por nga e dimë ne që kjo u krye? *Nëpërmjet ringjalljes!*

Më lejoni t’ju jap një ilustrim. Vite më parë Anglia kishte ‘burgje për borxhlinjtë’, ku shpesh dënoheshin njerëz që u detyroheshin para të tjerëve. Nëse borxhliu nuk gjendej, atëherë, në vend të tij, burgosej ai që garantonte për të. Tani supozojmë se unë kam hyrë në borxh, personi që garantoi për mua është

futur në burg në vendin tim dhe më vonë e shoh atë duke ecur në rrugë të lirë. Patjetër që do të jem i sigurt se borxhi im duhet të jetë larë, sepse njeriu i dënuar me burgim në vendin tim është liruar. Në një mënyrë akoma më të thellë, fakti që Jezusi u ngrit nga vdekurit është provë se drejtësia e Perëndisë u plotësua nga vdekja e Birit të tij për mëkatarët. Ligji nuk mund të dënojë më ata për të cilët Jezusi vdiq. Pali deklaroi se Perëndia “. . . e zhvlerësoi dokumentin e urdhërimeve, që ishte kundër nesh dhe ishte kundërshtar, dhe e hoqi nga mesi duke e mbërthyer në kryq” (Kolosianëve 2:14). Ringjallja vërtetoi se Jezusi e ka kryer veprën e shpëtimit në mënyrë efektive! Vdekja e tij ishte fitimtare! Në vargun që vijon Pali thotë se në vdekjen e tij Jezusi “mbasi zhveshi pushtetet dhe principatat, ua tregoi sheshit njerëzve duke ngadhënjyer mbi ata në të” (Kolosianëve 2:15). Ishte triumfi i dashurisë dhe drejtësisë së Perëndisë mbi gjithë forcat e së keqes, duke siguruar rrugëzgjdhjen e përsosur për fajin dhe mëkatin e njeriut dhe bazën mbi të cilën njeriu mund të rregullohet me Perëndinë.

Le të shohim shkurtimisht disa mënyra në të cilat Bibla përshkruan rezultatet e vdekjes dhe ringjalljes së Jezusit. Po të ishte për njeriun, e dimë se ai është fajtor, i humbur, i ndarë nga Perëndia dhe tërësisht i pashpresë. Çfarë ndodh kur vdekja dhe ringjallja e Krishtit zbatohen në jetën e tij?

(1) Ai shfajësohet. Një herë, një njeri i quajtur Bildad bëri pyetjen që të ngatërron më shumë: “Si mund të jetë, pra, njeriu i drejtë përpara Perëndisë?” (Jobi 25:4). Si mund të jetë ndonjëherë e mundur për njeriun që të deklarohet “i pafajshëm” nga Perëndia kur ka lindur mëkatar dhe është fajtor për një jetë që e jeton në mëkat? Porë në mënyrën tjetër, si mundet Perëndia të dënojë mëkatin e pastaj të anulojë dënimin e mëkatarit duke e deklaruar të lirë nga faji i tij? Vetëm Perëndia mund të sigurojë një përgjigje, dhe ai e bëri këtë në jetën dhe vdekjen e Jezus Krishtit duke vepruar si zëvendësuesi i njeriut. Kur Perëndia e deklaroi një njeri të drejtë në sytë e tij, ai e bëri këtë në bazë të jetës dhe vdekjes së

Atij që po vepronte për të. Ashtu si dikush është shprehur dikur:

*Për shkak se Shpëtimtari i pamëkatë vdiq
I lirë shpallet Shpirti im fajtor,
Sepse Perëndia, i Drejti, kënaqet
dhe më fal kur nga ai shoh.*

Kjo është përtej asaj që mund të kuptojmë, e megjithatë është mësimi i qartë i shkrimtarëve të Dhiatës së Re. Apostulli Pal thotë: “ . . . Jezusin, Zotin tonë, i cili u dha për shkak të fyerjeve tona dhe u ringjall për justifikimin tonë” (Romakëve 4:24-25); ai shkruan për ata “*të shfajësuar* në emër të Zotit Jezus” (1 Korintasve 6:11); dhe diku tjetër për “mirësinë dhe dashurinë e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë”, që, si rezultat, ka pasur njerëz “*të shfajësuar* nëpërmjet hirit të tij” (Titit 3:4 dhe 7). Për të shpjeguar kuptimin e fjalës “i shfajësuar” dikush tha dikur se ishte “njësoj sikur të mos kishe mëkatuar asnjëherë”. Megjithatë do të thotë më shumë se kaq. Kur një njeri shpallet nga Perëndia i shfajësuar, Perëndia jo vetëm e quan atë “jo fajtor”, por si të drejtë në sytë e tij. I shfajësuar trajtohet nga Perëndia si të jetë një me Krishtin, prandaj gjithë vepra e Krishtit i përket atij, sikur të ishte vepra e tij. Përfitimet nga vdekja e Krishtit janë të tijat dhe po ashtu janë ato të jetës së tij. Vdekja e Krishtit ka të bëjë me dënimin e gjithë mosbindjes së tij, ndërsa drejtësia e Krishtit – përshtatja e tij me gjithë vullnetin e përsosur të Atit të tij – është drejtësia që Perëndia mendon se i përket çdo besimtar. Në çështjen e ndëshkimit tonë Perëndia shikon në vdekjen e Krishtit dhe thotë: “Mjafton”; në çështjen e pranimet tonë Perëndia shikon në bindjen e Krishtit dhe thotë: “Jam i kënaqur”. Si rezultat, mëkatari jo vetëm që shpëton nga ndëshkimi, por fillon një marrëdhënie me Perëndinë. Ai jo vetëm iu largua drejtësisë së gjyqit, por është mirëpritur në zemrën e familjes si fëmijë i Perëndisë. Ashtu si shprehet apostulli Pal: “Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezus Krishtit, Zotit tonë, me anë të të cilit edhe patëm, nëpërmjet besimit, hyrjen në këtë hir në të cilin qëndrojmë të patundur dhe mburremi në shpresën e

lavdisë së Perëndisë” (Romakëve 5:1-2).

Sa e mrekullueshme është kjo! Dhe e gjitha për shkak të dashurisë mahnitëse të Zotit Jezus Krisht për mëkatarët që nuk e meritojnë.

(2) Ai është shpenguar. Jezusi mësonte se kishte ardhur që të çlironte njeriun dhe, kur e pyetën përse ishte e domosdoshme kjo, ai u përgjigj: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush bën mëkatin, është skllav i mëkatis” (Gjoni 8:34). Apostulli Pjetër foli gjithashtu për njerëzit si ‘skllavër të prishjes’, duke shtuar: “sepse një bëhet skllav i atij që e mundi” (2 Pjetrit 2:19). Njeriu jo vetëm ka lindur mëkatar; ai është kaq shumë i mbërthyer nga mëkati, sa nuk mund ta çlirojë vetveten. Ai është i lidhur nga natyra e tij e rënë në dëshirat egoiste, të paperëndishme të zemrës së tij. Ky është sfondi i një prej fjalëve më të mëdha në Bibël – ‘shpengimi’. Të shpengosh do të thotë të çlirosh me anë të pagesës së një çmimi (zakonisht përshkruhet si shpagesë), dhe kjo na sjell në një prej të vërtetave më të mrekullueshme në Dhiatën e Re. Jezusi përshkruan qëllimin e ardhjes së tij në botë duke thënë: “Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave” (Marku 10: 45). Dhe Pali e nënvizon këtë herë pas here. Ai thotë se “Perëndia dërgoi Birin e tij, të lindur prej gruaje, të nënshtruar ligjit, që të shpengonte ata që ishin nën ligj” (Galatasve 4:4-5); dhe se “. . . të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht, i cili e dha veten e vet për ne, për të na shpenguar nga çdo paudhësi” (Titit 2:13-14). Ai flet për ata që “janë shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus” (Romakëve 3:24). Ai thotë se “Krishti na shpengoi nga mallkimi i ligjit, sepse u bë mallkim për ne” (Galatasve 3:13). Ai e përshkruan Zotin Jezus Krisht si Birin e Perëndisë Atë “në të cilën ne kemi shpengimin me anë të gjakut të tij dhe faljen e mëkateve” (Kolodianëve 1:13-14) dhe si “të dashurin Birin e tij, në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve” (Efesianëve 1:6-7). Apostulli Pjetër konfirmon të njëjtën të vërtetë: “Duke e ditur se jo me anë gjërash që prishen, si argjendi ose ari, jeni shpenguar . . . por nga

gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë” (1 Pjetrit 1:18-19).

Këtu kemi një rezultat tjetër mahnitës të vdekjes së Krishtit. Njerëz të lindur në skllavërinë e mëkatit janë çliruar nga Perëndia në shpëgimin e gjakut të Birit të tij, Zotit Jezus Krisht.

(3) Ai pajtohet me Perëndinë. Bibla mëson se njeriu jo vetëm që është mëkatar, por është edhe armiku i Perëndisë. Apostulli Pal u shkruan atyre që dikur ishin “armiq në mendje me veprat tuaja të këqija” (Kolodianëve 1:21); ai i hedh sytë në jetën e tij të vjetër dhe thotë: “Ishim *armiq*” (Romakëve 5:10); dhe mëson se “mendja e kontrolluar nga mishi është armiqësi me Perëndinë” (Romakëve 8:7). Apostulli Jakob shkruan: “A nuk e dini se miqësia me botën është armiqësi me Perëndinë? Ai, pra, që do të jetë mik i botës, bëhet *armik* i Perëndisë” (Jakobi 4:4). Ky është një nga pohimet më seriozë në Bibël. Ndoshta duhet të ndalosh për një çast dhe ta mendosh mirë. A është kjo ende e vërtetë për ty?

Mënyra e vetme në të cilën njeriu mund të pajtohet me Perëndinë është me anë të heqjes së shkakut kryesor të armiqësisë, mëkatit të tij, dhe kjo është diçka që ai nuk mund ta bëjë për veten. E vetmja përgjigje qëndron në vdekjen e Krishtit, me anë të së cilës mëkati largohet vërtet, aq sa Pali thotë: “Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezus Krishtit, Zotit tonë” (Romakëve 5:1) dhe disa vargje më pas: “Në fakt, ndërsa ishim armiq, u pajtuam me Perëndinë nëpërmjet vdekjes së Birit të tij” (Romakëve 5:10). Çfarë shndërrimi! Me heqjen përgjithmonë të shkakut të armiqësisë sonë, dikur ishim armiq të Perëndisë, tani miq të tij.

(4) Ai është falur. Falja është quajtur ‘ndoshta fjala më e lavdishme në gjuhën angleze’. Sa shpesh ka ndodhur që, kur një pengesë është ngritur midis nesh dhe dikujt tjetër, mezi kemi pritur që ata të na falin. Sa më shumë akoma ka nevojë njeriu të njohë faljen e Perëndisë, kundër të cilit ka kryer një numër të patreguar mëkatesh? Dhe Perëndia saktësisht bën këtë premtim

në besëlidhjen e re: “Unë do ta fal paudhësinë e tyre dhe nuk do ta kujtoj më mëkatin e tyre” (Jeremia 31:34). Vdekja e Jezusit formoi bazën për premtimin dhe në Darkën e Fundit ai foli për “gjakun e besëlidhjes së re, i cili është derdhur për shumë për faljen e mëkateve” (Mateu 26:28).

Përsëri shkrimtarët e Dhiatës së Re janë në një mendje. Pali thotë se në Krishtin “kemi shpengimin me anë të gjakut të tij, faljen e mëkateve, sipas pasurisë së hirit të tij (Efesianëve 1:7) dhe vazhdon: “Sikurse edhe Perëndia ju ka falur në Krishtin” (Efesianëve 4:32). Duke predikuar për ringjalljen e Krishtit, ai thotë: “Le ta dini, pra, o vëllezër, se nëpërmjet tij ju është shpallur falja e mëkateve” (Veprat 13:38). Pjetri thotë se Jezusi u ngrit prej së vdekurish për të dhënë “faljen e mëkateve” (Veprat 5:31) dhe Gjoni shkruan: “Mëkatet ju janë falur nëpërmjet emrit të tij” (1 Gjoni 2:12).

Çfarë përvoje e lavdishme është kjo – që njeriu të njohë faljen e plotë të mëkateve të tij, sepse Perëndia i kishte larguar atë shumë nga vetja e vet, sa nuk mund t’i kujtonte më. Më 1874 një shkatërrim i tmerrshëm goditi familjen e një avokati në Çikago, H. G. Spafford. Katër fëmijët e tij u mbytën kur anija transatlantike ‘Ville de Havre’ u fundos. Megjithatë, shpejt, pas kësaj ai shkroi një himn që tregonte për besimin e tij të thellë personal te Perëndia; dhe në një nga strofat ai shpreh saktësisht gëzimin që kishte gjetur falje të plotë në vdekjen e Krishtit:

Mëkati im – sa shumë më gëzon ky mendim!

Mëkati im – jo një pjesë, por i tërë,

Në kryq është mbërthyer, unë së mbaj më atë,

Lavdëro Perëndinë, shpirti im!

(5) Ai merr dhuratën e jetës së përjetshme. Bibla mëson se, pas kësaj jete, të gjithë njerëzit do të përballen me një ditë gjykimi – “Secili nga ne do t’i japë llogari Perëndisë për veten e vet” (Romakëve 14:12). Nga ky gjykim, që do të ekzekutohet nga Zoti Jezus Krisht, çdo njeri do të kalojë në një prej dy përfundimeve të përjetshme. Disa do të merren në praninë e Perëndisë, me të

cilin do të jetojnë përjetë pa mëkat, dhimbje apo zhgënjim të çfarëdo lloji. Bibla e quan këtë 'parajsë'. *Gjithë* të tjerët do të "ndëshkohen me shkatërrim të përjetshëm, larg nga fytyra e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij" (2 Thesalonikasve 1:9) dhe do të jenë përgjithmonë në një gjendje dhimbjeje, dëshpërimi dhe torture të papërshtueshme, të cilën Bibla e quan 'ferr'. Duke folur për autoritetin e tij për të ekzekutuar këtë gjykim përfundimtar mbi gjithë njerëzit, Jezusi tregoi për ditën kur "të gjithë ata që janë në varre do ta dëgjojnë zërin e tij dhe do të dalin prej tyre; ata që kanë bërë të mira në ringjallje të jetës dhe ata që kanë bërë të liga në ringjalljen e dënimit" (Gjoni 5:28-29).

Megjithatë, në vdekjen dhe ringjalljen e Jezus Krishtit, fakti i ferrit dhe tmerri i gjykimit janë hequr nga dhurata e jetës së përjetshme *këtu dhe tani*. Jezusi tha: "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë" dhe "Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua, ka jetë të përjetshme" (Gjoni 6:47).

Duke folur për këtë, Pali thotë: "Paga e mëkatit është vdekja, por dhurata e Perëndisë është jeta e përjetshme në Krishtin Jezus, Zotin tonë" (Romakëve 6:23) dhe më vonë deklaroi triumfalisht: "Tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus" (Romakëve 8:1). Për sa i përket vdekjes fizike, Pali e dinte se "është caktuar që njeriu të vdesë një herë" (Hebrenjve 9:27), por ringjallja e Jezus Krishtit ia mori pushtetin vdekjes. Dëgjoni Palin që largon errësirën dhe frikën që mbliidhet rreth varrit për shumë njerëz:

"Sepse ky trup që priset duhet të veshë mosprishjen dhe ky i vdekshëm të veshë pavdekësinë. Edhe ky trup që priset kur të veshë mosprishjen, edhe ky i vdekshëm kur të veshë pavdekësinë, atëherë do të realizohet fjala që është shkruar: "Vdekja u përpi në fitore". O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote? Edhe gjëmba e vdekjes është mëkati; dhe fuqia e mëkatit është ligji. Por ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht" I KORINTASVE 15:53-57.

Ai për të cilin Jezus Krishti ka përmbushur ligjin dhe për

mëkatet e të cilit vdiq në kryq, nuk ka frikë as ferrin, as gjykimin dhe as vdekjen, sepse Krishti i ka dhënë atij dhuratën e jetës së përjetshme. Me fjalët e Palit: “Duke qenë tani të shfajësuar në gjakun e tij, do të shpëtojmë nga zemërimi me anë të tij” (Romakëve 5:9). Vdekja fizike, edhe pse është diçka që do ta përjetojmë, nuk çon më në torturë të përherëshme, por në një triumf të përhershëm në praninë e Perëndisë së gjallë.

Këtu, pra, në Personin dhe veprën e Zotit Jezu Krisht është përgjigja e Perëndisë për nevojën e njeriut, mënyra e vetme në të cilën njerëzit mund të shfajësohen, shpengohen, pajtohen me Perëndinë, falen dhe marrin jetë të përjetshme.

5: Nevoja

Në jetën, vdekjen dhe ringjalljen e Zotit Jezus Krisht Perëndia ka siguruar përgjigjen e përsosur ndaj nevojës më të madhe të njeriut.

E megjithatë asnjë nuk e ka gjetur atë përgjigje. Pjesa më e madhe e njerëzve janë ende të humbur në mëkatën e tyre, larg prej Perëndisë.

Çfarë duhet në mënyrë që përgjigja e Perëndisë të bëhet e vërtetë në jetën dhe përvojën e një personi?

Për t'ju drejtuar në mënyrë më personale dhe të drejtpërdrejtë do të ishte më mirë të pyesnim: çfarë të duhet ty në mënyrë që të jesh në rregull me Perëndinë, që të bëhesh besimtar i vërtetë, që të hysh në mbretërinë dhe familjen e Perëndisë? Përgjigja e Biblës jepet në dy pohimet e bëra nga Jezusi:

“Në të vërtetë, në të vërtetë po të them që, nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë” GJONI 3:3.

“Në të vërtetë po ju them: në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e Perëndisë” MATEU 18:3.

Para se të mund ‘të shihni mbretërinë e Perëndisë’ ose ‘të hyni në mbretërinë e qiellit’, *duhet* të ‘lindni përsëri’ dhe *duhet* të ‘ktheheni’. Këto duhet të ndodhin domosdoshmërisht para se të jesh në rregull me Perëndinë. Le të shohim më nga afër se çfarë kuptimi kanë këto.

Së pari, duhet të lindni përsëri

Jezusi ia tha këto fjalë një njeriu të quajtur Nikodemi. Nikodemi e kishte filluar bisedën duke lavdëruar Jezusin për gjithë veprat e mrekullueshme që po bënte dhe pranoi se patjetër duhet të jetë ‘mësues i ardhur prej Perëndisë’ (Gjoni 3:2), por Jezusi ia ndërpriu vijën e mendimeve dhe shkoi drejt e në zemër të çështjes – “Nëse një nuk lind përsëri, ai nuk mund të shohë mbretërinë e Perëndisë”. Nikodemi u hutua. “Po si mund të lindë njeriu kur është plak?” pyeti ai. “A mund të hyjë ai për së dyti në barkun e nënës së vet dhe të lindë?” (vargu 4). Duke u ndeshur me këtë çështje, keqkuptimi i tij ishte habitës. Mbi të gjitha, Nikodemi ishte ‘farise’ (vargu 1), prandaj, nisur nga ky fakt, ishte edhe shumë fetar. Farisenjtë besonin në ekzistencën e një Perëndie të shenjtë e të vërtetë dhe në të vërtetën e ligjit të tij të zbuluar në Dhiatën e Vjetër. Ata besonin se të gjithë ishin përgjegjës moralisht para Perëndisë dhe ishin këmbëngulës në zbatimin në mënyrë strikte të qindra ligjeve dhe traditave që synonin të ngrinin standartet morale të njeriut.

Dhe Nikodemi nuk ishte një farise *i zakonshëm*; ai ishte ‘kreu i judenjve’ (vargu 1), ose ashtu si shprehet Jezusi ‘mësues i Izraelit’ (vargu 10). Ai ishte një prej mësuesve të shquar fetarë të kohës së tij dhe e kalonte jetën e tij duke studiuar dhe mësuar fenë, duke kërkuar të gjente dhe të ndiqte të vërtetën dhe ta kalonte atë te të tjerët. Megjithatë, ai as që nuk mundi të kuptonte atë që nënkuptonte Jezusi! Ai nuk mund ta ‘shihnte’ të vërtetën; ishte i verbër frymërisht. Ky është pikërisht përshkrimi i Biblës për njerëz që nuk janë në rregull me Perëndinë. Ashtu si thotë apostulli Pal: “Të cilëve Perëndia i këtij shekulli ua verboi mendjet e atyre që nuk besojnë, që drita e ungjillit të lavdisë së Krishtit, që është shëmbëllimi i Perëndisë, të mos ndriçojë tek ata” (2 Korintasve 4:4). Kjo shpjegon faktin se përse edhe njerëz inteligjentë dhe të arsyeshëm hutohen nga mësimi i Biblës dhe, sidomos, me mesazhin e ungjillit në lidhje me vdekjen dhe ringjalljen e Jezus Krishtit. Ata *nuk mund* ta kuptojnë atë. Për disa është marrëzi, për të tjerë është mister, për të gjithë ata që nuk kanë ‘lindur përsëri’

është i pakuptimtë. “Dhe njeriu natyror nuk rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë, sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t’i njohë; sepse ato gjykojnë frymërisht” (1 Korintasve 2:14).

Por kjo ka të bëjë me ty. Nëse fillove ta lexoje këtë libër duke kërkuar Perëndinë, ishe tërësisht i paafte për të rrokur madje edhe të vërtetën më të thjeshtë frymërore, sepse ishe i verbër frymërisht. Megjithatë, Perëndia mund të hapë sytë e tu të verbër për të parë të vërtetën frymërore dhe asgjë nuk është më e rëndësishme se ajo që ti duhet t’ia kërkosht atij ta bëjë këtë. Ndoshta duhet të ndalosh dhe të lutesh sipas lutjes që kemi në faqet e para ose me fjalët e tua t’i kërkosht Perëndisë këtu dhe tani të të hapë sytë.

Tani kthehu te Gjoni 3 dhe vëre se si Jezusi i përgjigjet pyetjes së Nikodemit rreth çështjes së të lindurit përsëri: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se, kush nuk ka lindur nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë” (vargu 5). Nëse një njeri duhet të hyjë në mbretërinë e Perëndisë, ai ka nevojë për një lindje tjetër, një që vjen prej ‘Frymës’, me fjalë të tjera prej Perëndisë, sepse “ç’ka lindur nga mishi është mish, por ç’ka lindur nga Fryma është frymë” (vargu 6). Fjala ‘mish’ këtu do të thotë natyra njerëzore e rënë, e cila na çon te Adami dhe Eva. Do të kujtoni që mëkati i tyre çoi në vdekje frymërore (ndarje prej Perëndisë) dhe se fëmijët e Adamit atëherë u lindën “në përngjasim dhe sipas shëmbëlltyrës së tij” (Zanafilla 5:3), kështu që gjithë pasardhësit e tij lindën mëkatarë nga natyra, dhe, si rezultat, në praktikë ishin mëkatarë.

Problemi i njeriut atëherë qëndron në lindjen e tij. I lindur me një natyrë njerëzore mëkatarë, ai mund të veprojë vetëm sipas asaj natyre. “Ç’ka lindur në mish, është mish”. Një natyrë e rënë nuk mund të veprojë frymërisht, ajo mund të japë vetëm shëmbëllimin e saj. Po të shprehemi ndryshe, njeriu është i palindur frymërisht. Ai nuk është thjesht i verbër frymërisht, pa shikim, por i vdekur frymërisht, pa jetë. Çfarë mund të bëjë një njeri i verbër për të fituar shikimin? Asgjë! Çfarë mund të bëjë një i vdekur për të sjellë jetë në trupin e tij? Asgjë! Dhe asnjë vetëpërpjekje nuk do të bëjë ty në gjendje të shohësh ose të hysh në mbretërinë e Perëndisë. Ke lindur mëkatar dhe, po të jetë për përpjekjet e tua, gjithçka

që mund të jesh s'është gjë tjetër veçse një mëkatar. Shqetësimi yt është i rrënjosur shumë thellë që ti të bësh ndonjë gjë për të. Problemi yt nuk qëndron te rrethanat e tua, por në natyrën tënde. Mëkati nuk është të ankoresh për lëkurën, por është një sëmundje zemre. “Ç’ka lindur nga mishi është mish.”

Përgjigjja e Perëndisë është – “Ç’ka lindur nga Fryma është frymë”. Fjala e parë e përdorur këtu, ‘Frymë’, i referohet Perëndisë Frymë e Shenjtë dhe fjala e dytë ‘frymë’ do të thotë jetë frymërore. Vetëm Perëndia mund të japë lindje frymërore për të cilën ka nevojë njeriu, prandaj, kur ai vepron kështu, do të thotë se natyra e tij është riprodhuar. Kjo lindje kontrollon gjithashtu karakterin e jetës që vijon. Një njeri i lindur sërish është një njeri i ri. “Ç’ka lindur nga Fryma është frymë.”

Ky ndryshim nuk do të ndodhte edhe sikur një njeri të mund të kthehej në barkun e nënës së tij dhe të lindte njëqind herë të tjera. Problemi i tij do të mbetet. Nevoja e një mëkatari nuk është një lindje tjetër, por një lindje *e re*; jo *reformim* i jetës së vjetër, por *formimi* i një jete të re – një mrekulli që mund të kryhet vetëm nga Perëndia Frymë e Shenjtë.

Bibla është shumë e qartë rreth kësaj çështjeje.

Bekimi i premtuar i Perëndisë për njeriun në Dhiatën e Vjetër ishte: “Do ta shtie ligjin tim në mendjen e tyre dhe do ta shkruaj mbi zemrën e tyre” (Jeremia 31:33); “Dhe unë do t’u jap atyre një zemër tjetër dhe do t’u shtie përbrenda një frymë të re” (Ezekieli 11:19); “Do t’ju jap një zemër të re dhe do të shtie brenda jush një shpirt të ri . . . do të vë brenda jush Shpirtin tim” (Ezekieli 36:26-27).

Zoti Jezus Krisht mësoi se ai erdhi të sillte këtë jetë të re dhe frymërore: “Unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk” (Gjoni 10:10); “Unë jam ringjallja dhe *jeta* . . .” (Gjoni 11:25); “Unë jam rruga, e vërteta dhe *jeta*” (Gjoni 14:6).

Edhe apostujt mësuan gjithashtu se kjo jetë e re frymërore ishte e domosdoshme. Pali thotë: “Sepse në Jezu Krishtin as rrethprerja, as parrethprerja s’kanë ndonjë vlerë, por krijesa e re” (Galatasve 6:15); dhe përsëri: “dhe bashkë me të Perëndia ju dha jetë ju që kishit vdekur në mëkate dhe në parrethprerjen e

mishit” (Kolosianëve 2:13); ai thotë se i krishteri është një person ‘i krijuar në Krishtin Jezus’ (Efesianëve 2:10); dhe se “... nëse dikush është në Krishtin, ai është krijesë e re” (2 Korintasve 5:17). Së fundi Gjoni shkruan: “Dhe dëshmia është kjo: Perëndia na dha jetën e përjetshme dhe kjo jetë është në Birin e tij. Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën” (1 Gjonit 5:11-12).

Kjo tregon se lindja e re lidhet ngushtë me jetën, vdekjen dhe ringjalljen e Jezus Krishtit dhe është mënyra e Perëndisë për *t’ia* bërë reale një njeriu atë që Krishti bëri *për* të. Kur ai lind përsëri, një njeri mund të flasë për “Birin e Perëndisë i cili më deshi mua dhe dha veten e vet për mua” (Galatasve 2:20).

Për ta përmbledhur mund të themi këto tri gjëra për lindjen e re:

Është një mister – Askush nuk mund të fillojë ta kuptojë atë. Ashtu si Jezusi i tha Nikodemit: “Era fryn ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por ti nuk e di nga vjen dhe ku po shkon; kështu është çdo njeri që ka lindur nga Fryma” (Gjoni 3:8). Kur Perëndia sjell lindje të re, ai vepron si Mbret që kryen pushtetin e tij hyjnor, si Zot i gjithë krijimit, duke përfshirë edhe krijimin e ri. Gjoni thotë se të krishterët janë ata “... të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por janë lindur nga Perëndia” (Gjoni 1:13).

Është një ‘duhet’. Jezusi ia theksoi këtë Nikodemit: “Mos u mrekullo që të thashë: ‘Duhet të lindin përsëri’”. Nuk ka rrugë tjetër. E vetmja përgjigje ndaj vdekjes frymërore është jeta frymërore. E vetmja mënyrë për të filluar jetë frymërore është nëpërmjet lindjes frymërore. Pa lindjen e re, një njeri është pa Perëndinë, pa qiellin, pa falje, pa paqe dhe pa shpresë. Lindja e re është një ‘duhet’ për *ty*. Është e vetmja mënyrë nëpërmjet së cilës mund të vish nga vdekja në jetë.

Është një mrekulli. Ne jetojmë në një epokë progresi të mahnitshëm në shkencë e teknologji, dhe kjo manifestohet

në mënyrë spektakolare në fushën e mjekësisë. Teknikat kirurgjikale përmirësohen vazhdimisht çdo vit dhe tani është diçka e zakonshme transplantimi i organeve të ndryshme të trupit. Megjithatë, njeriu nuk mund t'i japë vetes një zemër të re frymërore dhe një transformim radikal dhe të përhershëm natyrës së tij. Kjo kërkon një mrekulli, që vetëm Perëndia mund ta kryejë: njeriu duhet 'të lindë nga Fryma'. A e shikon ndikimin personal të kësaj? Kërkohet një mrekulli që ti të jesh në rregull me Perëndinë! Nuk ka asnjë kontribut që ti mund të japësh, asgjë që mund të bësh për ta merituar atë, asnjë mënyrë në të cilën mund t'ia dalësh, asnjë pazar në mënyrë që ta arrish. Ashtu si thotë edhe Pali: "Kështu, pra, kjo nuk varet as prej atij që do, as prej atij që vrapon, por nga Perëndia që shfaq mëshirë" (Romakëve 9:16).

Gjithçka që mund të bësh është ta lëshosh veten në mëshirën e Perëndisë, ta thërrasësh atë, t'i bësh thirrje atij. Tregoji për nevojën tënde, mëkatin, dështimin dhe mosbesimin tënd. Kërko mëshirën e tij. Kërko një mrekulli! Krishti vdiq për mëkatarët, prandaj eja si një mëkatar. Kërkoji të të japë një zemër të re, një lindje të re, një jetë të re! Dhe, ndërsa lutesh, kujto premtimin e Perëndisë: "Do të më kërkonin dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkonin me gjithë zemër" (Jeremia 29:13).

Jo vetëm që duhet të lindni përsëri –

Së dyti, duhet të ktheheni në besim

"Në qoftë se nuk ktheheni dhe nuk bëheni si fëmijët e vegjël, ju nuk do të hyni fare në mbretërinë e qiejve" (Mateu 18:3).

Është e rëndësishme të vini re lidhjen e ngushtë ndërmjet lindjes së re dhe kthimit në besim. Në lindjen e re Perëndia vepron në mënyrë të pavarur, duke transplantuar natyrën e vet Hyjnore në shpirtin e një njeriu dhe duke e sjellë atë njeri në jetë të re. Kthimi në besim vjen pas lindjes së re, kur njeriu, si rezultat i parimit të ri të jetës të transplantuar brenda tij, i bindet ungjillit në pendim dhe besim.

Fjala ‘i kthyer’ (ose i shndërruar) përdoret gjerësisht në jetën e përditshme. Ne flasim për një dhomë të kthyer në një punishte, një sistem energjie i kthyer nga gaz në elektricitet, një gjë të ngurtë e kthyer në lëng, deficit i kthyer në tepriçë – duke pasur gjithmonë në mendje një ndryshim radikal. Në Bibël ajo ka kuptimin e të kthyerit nga mënyra e vjetër e të jetuarit në një mënyrë të re. Duke e lidhur këtë me lindjen e re, dikur njëri tha se që një person të lindë përsëri do të thoshte: “të fillonte jetën nga e para në marrëdhënie me Perëndinë; mënyra e të menduarit, të ndjerit dhe të vepruarit të lidhet me gjërat frymërore, duke iu nënshtruar një revolucionit të përhershëm”. Pali u kujtoi të krishterëve në Selanik se, pasi kishin dëgjuar ungjillin, ata “u kthyen nga idhujt te Perëndia, për t’i shërbyer Perëndisë së gjallë dhe të vërtetë” (1 Thesalonikasve 1:9).

Është e rëndësishme të vërejmë që ata u kthyen nga idhujt te Perëndia – sepse këto janë dy pjesët që tregojnë kthim të vërtetë. E para e këtyre, kthimi nga mëkati, quhet *pendim* dhe e dyta, kthimi te Perëndia, quhet *besim*. Jezusi e filloi shërbesën e tij publike duke “shpallur lajmin e mirë të Perëndisë”. “Erdhi koha”, tha ai. “Mbretëria e Perëndisë është afër. Pendohuni dhe besoni lajmin e mirë” (Marku 1:14-15). Edhe Pali gjithashtu i lidhte këto të dyja kur u tha drejtuesve të kishës së Efesit se predikimi i tij i nxiste “që të ktheheshin te Perëndia në pendim dhe besim në Zotin tonë Jezu Krisht” (Veprat 20:21).

Para se t’i shohim ato të veçuara nga njëra-tjetra, më lejoni të theksoj përgjegjësinë që ka njeriu për pendim dhe besim. Ato nuk janë sugjerime të mjegullta apo ftesa të rastësishme, por urdhërime specifike. Duke iu predikuar njerëzve të Athinës, Pali deklaroi: “Perëndia . . . i urdhëron të gjithë njerëzit dhe kudo që të pendohen” (Veprat 17:30), ndërsa Gjoni thotë: “Dhe ky është urdhërimi i tij, që të besojmë në emrin e Birit të tij Jezu Krisht” (1 Gjonit 3:23). Që të jesh në rregull me Perëndinë, *duhet* të pendohesh dhe *duhet* të kesh besim në Zotin Jezu Krisht. Le të shohim tani me kujdes se çfarë kuptimi ka secila prej tyre.

1. Pendimi. Nevoja për pendim është me siguri e qartë. Bibla

thotë: “Ne të gjithë endeshim si dele, secili prej nesh ndiqte rrugën e vet” (Isaia 53:6). Për ta thënë në mënyrë më personale, ti je larguar nga Perëndia, ke marrë rrugën tënde, drejton jetën tënde, ke marrë vendimet e tua, ke qenë zoti i vetes dhe ke kërkuar kënaqësinë tënde. Ja, përse duhet të pendohesh. Ti po shkon larg Perëndisë, në drejtim të gabuar. Nëse nuk e ndryshon drejtimin, atëherë po shkon drejt shkatërrimit. Kur i thanë Jezusit për vdekjen e disa galileasve në një përplasje me ushtarët romakë, Jezusi dha këtë paralajmërim: “Nëse nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë” (Luka 13:3). Ai vazhdoi duke u kujtuar atyre një aksident në Siloe, kur tetëmbëdhjetë njerëz kishin vdekur nga një ndërtesë që ra, duke shtuar: “A mendoni ju që ata të tetëmbëdhjetë, mbi të cilët ra kulla në Siloe dhe i vrau, ishin më shumë fajtorë se gjithë banorët e Jerusalemit? Unë po ju them: Jo! Por, nëse ju nuk pendoheni, do të vdisni të gjithë me të njëjtën mënyrë” (Luka 13:4-5). Ajo që donte të thoshte ishte e qartë. Këto ngjarje do t’u kujtonin njerëzve se jeta është e shkurtër dhe se vdekja është e sigurt, por ata nuk ishin gati të vdisnin! Ata nuk ishin në rregull me Perëndinë. Nëse nuk do të pendoheshin, ata do të vdisnin, do të shkonin në ferr, do të ndaheshin përgjithmonë nga Perëndia i gjallë. Nevoja jote është urgjente sot! – Urdhërimi i Perëndisë për t’u penduar jepet në dritën e faktit që “Ai ka caktuar një ditë kur do të gjykojë botën me drejtësi . . .” (Veprat 17:31). Por çfarë është pendimi?

Pendimi nuk është thjesht keqardhje, ose të ndjerit keq për veten. Shpesh është jo më shumë se vetëkeqardhje ose mërzitje personale që ndonjë veprim i gabuar ka çuar në zhgënjim ose në faktin e të mosqenit i volitshëm.

Pendimi nuk është rezolutë e thjeshtë ose vendim për të ecur më mirë në të ardhmen. Kjo mund të jetë shumë e kotë. T’i premtosh vetes ose edhe Perëndisë se do të përpiqesh më shumë nga ky çast e tutje, nuk është pendim.

Të pendohesh është të kthehesh nga mëkati, prandaj kjo përfshin një ndryshim të mendjes, ndryshim të zemrës dhe ndryshim vullneti. Mund t’i shqyrtojmë këto duke parë dy pasazhe të njohura të Shkrimit. Një është Psalmi 51, lutja e Davidit, që

ndonjëherë njihet si 'Psalmi i pendesës'. Tjetri është historia e djalit plangprishës te Luka 15:11-32, që ka të bëjë me një të ri i cili u largua nga shtëpia duke marrë pjesën që i takonte nga prona e të atit dhe e harxhoi në një vend të huaj.

(1) *Ndryshim i mendjes.* Davidi dhe djali plangprishës ishin fajtorë, sepse ishin ziliqarë, të pandershëm, egoistë, frikacakë, kurorëshkelës dhe vrasës, por në fund vijnë fjalët që shënojnë vijën ndarëse në secilën prej jetëve të tyre. Davidi thotë: “I pranoj të ligat që kam bërë” (Psalmi 51:3) dhe djali plangprishës thotë: “Kam mëkatuar” (Luka 15:18). Ky pranim i ndershëm i fajit personal është fillimi i pendimit, pa të cilin njeriu nuk mund të shkojë më tej. Jezusi tha: “Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët” dhe shtoi: “sepse unë nuk erdha për të thirrur në pendim të drejtët, por mëkatarët” (Mateu 9:12-13). Duhet të pranosh sëmundjen tënde morale para se të shërohesh, prano mëkatin para se të mund të falesh, prano që je në gabim para se të jesh në rregull. Dhe ky është ndryshim i mendjes. Nga natyra njeriu është shumë krenar për të pranuar fajin e vet dhe mjeshtër i zoti për të bërë shfajësime për dështimet e veta. Ai ia vë fajin origjinës së tij, rrethanave, prindërve, mungesës së arsimit; ose tregon dështimet e të tjerëve dhe përpiket të fshihet në turmë. Por Perëndia nuk kërkon asgjë më pak se të vërtetën dhe pendimi fillon duke pranuar që Perëndia ka të drejtë, se ti e ke gabim, se në sytë e tij je një mëkatar. Ashtu si më tha njëherë një i ri: “E di që e meritoj të shkoj në ferr”. Kjo na çon në elementin e dytë të pendimit që është:

(2) *Ndryshim i zemrës.* Pendimi nuk është thjesht të pranosh faktin e mëkatis – ai përfshin gjithashtu pikëllim *për* mëkatin, i cili vjen nga të kuptuarit jo vetëm të papastërtisë personale, por të mirësisë dhe shenjtërisë së Perëndisë. Vëreni se si theksohet kjo në dy pasazhet tona. Davidi i kërkon Perëndisë: “Kam mëkatuar kundër teje, vetëm kundër teje, dhe kam bërë atë që është e keqe për sytë e tu” (Psalmi 51:4) dhe djali plangprishës: “O Atë, mëkatova kundër qiellit dhe para teje dhe nuk jam i denjë

të quhem biri yt” (Luka 15:21). Të dy kishin pikëllim të thellë personal, jo vetëm për shkak të natyrës së gabimit të tyre, por për shkak se tani kuptuan se sa i tmerrshëm ishte mëkati i tyre në sytë e Perëndisë. Pendesa e vërtetë shkakton pikëllim, sepse njeriu kupton se mëkati i tij ka ndotur si atë edhe Perëndinë. Vëreni se si Pali bën dallim midis pikëllimit të vërtetë dhe të rremë për mëkatin: “Tani po gëzohem, jo sepse u trishtuat, por sepse u trishtuat për pendim, sepse u trishtuat sipas Perëndisë, që të mos ju bëhet juve ndonjë dëm nga ne. Në fakt, trishtimi sipas Perëndisë sjell pendim për shpëtim, për të cilin njeriut nuk i vjen keq, por trishtimi i botës shkakton vdekje” (2 Korintasve 7:9-10).

A e ke pasur atë ndryshim zemre? A e kupton sa i tmerrshëm është mëkati yt në sytë e një Perëndie të shenjtë? A ndien ndonjë gjë nga e vërteta e tmerrshme se jo vetëm ke thyer ligjin e tij, por se e ke brengosur atë? Charles Wesley e dinte sa jetësore ishte kjo gjë për pendim të vërtetë kur shkroi:

*Me anë të Frymës tënde, o Zot, qorto,
Gjithë mëkatet e brendshme m'i zbuloj,
Mëkate kundër dashurisë dhe dritës tënde,
Bëj që t'i ndiej dhe bëj që t'i shoh;
Mëkate që kryqëzuan Perëndinë tim,
Të shtrenjtin gjakun tënd derdhën përsëri.*

Më pas pendesa përfshin gjithashtu:

(3) Ndryshim të vullnetit. Në librin e tij *Të përballosh faktet dhe të gesh besimin* (Facing Facts and Finding Faith) Frederick P. Wood shkroi: “Vullneti është faktori vendimtar në çdo gjë që bëjmë. Në çdo sferë të jetës ai vendos alternativa”. Vërejeni këtë në dy pasazhet tona. Davidi u lut: “Ki mëshirë për mua, o Perëndi . . . Më pastro tërësisht nga paudhësia ime dhe më pastro nga mëkati im . . . Më pastro me hisop dhe do të jem i pastruar; më laj dhe do të jem më i bardhë se bora . . . O Perëndi, krijo tek unë një zemër të pastër dhe përtëri tek unë një frymë të patundur”

(Psalmi 51:1, 2, 7, 10); ndërsa djali plangprishës “u ngrit dhe shkoi tek i ati” (Luka 15:20). Që të dy, Davidi me fjalët e tij dhe djali plangprishës me veprimet e tij, treguan ndryshim të vullnetit. Kishte një vullnet të vërtetë, jo vetëm që e shkuaara të falej, por që e ardhmja të ndryshonte. Kjo është e domosdoshme. Isaia thotë: “I pabesi le ta lërë rrugën e tij dhe njeriu i padrejtë mendimet e tij, dhe le të kthehet te Zoti që të ketë dhembshuri për të, te Perëndia ynë që fal bujarisht” (Isaia 55:7). Vini re rendin! Një njeri duhet të braktisë mëkatin e tij para se Perëndia ta falë atë. Bibla thotë: “Po të kisha ruajtur të keqen në zemrën time, Zoti nuk do të më kishte dëgjuar” (Psalmi 66:18). Ne nuk mund të luajmë me Perëndinë. Ai kërkon pendim *nga* mëkati, jo thjesht keqardhje për të. Njëherë flisja me dy të rinj të cilët bënë shumë pyetje për Perëndinë, fenë, Biblën dhe Krishterimin. Dukej se kishin shumë probleme intelektuale, por, pasi i hetova mirë, e ndjeva se ku ishte pengesa e vërtetë dhe i pyeta: “Po t’u jepja një përgjigje të kënaqshme për të gjitha pyetjet që keni bërë, a do të ishit të gatshëm të bëheni besimtarë *në qoftë se kjo do të thoshte të ndryshonit jetët tuaja?*” “Jo”, u përgjigjën ata. Kjo vuri në pah menjëherë problemin e tyre të vërtetë. Ata mund ta kishin pranuar mëkatin e tyre, madje edhe të kishin ndier ndonjë pikëllim, por nuk ishin të gatshëm të ndryshonin drejtimin e jetëve të tyre duke e bërë vullnetin e Perëndisë dëshirën e tyre më të lartë.

A je gati *ti*? Nuk ka rrugë shpëtimi nga kjo pyetje, sepse në këtë pikë çdo gjë vërtitet në përgjigjen tënde ndaj saj. Asnjë nuk mund të jetë në rregull me Perëndinë nëse nuk kthehet, asnjë nuk është i kthyer nëse nuk është penduar dhe askush nuk është penduar me të vërtetë nëse nuk është i gatshëm të ndahet nga mëkati. Prandaj pendimi është si urdhërim ashtu edhe kusht. A je penduar? A je kthyer nga mëkati yt me pikëllim të vërtetë? A je shkëputur prej tij? Ndërsa e konsideron këtë, mos harro që, edhe pse pendimi është një kusht që duhet ta plotësosh, ai është gjithashtu dhuratë e Perëndisë! Edhe pse je përgjegjës për t’u penduar, është një hir që Perëndia dhuron! Pjetri predikonte që Jezusi ishte ngritur prej së vdekurish “si Princ dhe Shpëtimtar që të mund të japë pendesë dhe falje të mëkateve” (Veprave 5:31). Në historinë e kthimit të

një ushtari romak, të quajtur Kornelius, lexojmë: “Perëndia, pra, edhe johebrenjve u dha pendesë për t’u dhënë jetën!” (Veprave 11:18). Pali i tha Timoteut t’ua predikonte ungjillin besnikërisht dhe me kujdes edhe armiqve të tij, me shpresën se Perëndia “ua jep atyre të pendohen, që arrijnë të njohin të vërtetën” (2 Timoteut 2:25).

Sa e mrekullueshme është kjo gjë! Asgjë nuk mund të të mbajë nga të penduarit në këtë çast. Nëse vë në dyshim faktin që je penduar ndonjëherë me të vërtetë, atëherë kërkoji Perëndisë të të ndihmojë që ta bësh këtë. Bibla mëson se Perëndia “nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim” (2 Pjetrit 3:9) dhe askund nuk shihet më qartë, sesa në vdekjen e Krishtit në kryq, motivi më i lartë që të kthehesh nga mëkati. “A po i përçmon pasuritë e mirësisë së tij . . . duke mos njohur që mirësia e Perëndisë të prin në pendim?” (Romakëve 2:4).

Pendimi atëherë është një anë e kthimit në besim. Ana tjetër është –

2. Besimi. Tani arrijmë në kulmin e gjithë asaj që kemi parë, drejt së cilës kemi ecur që nga faja e parë. Nga një rastësi matematike, vargu që ndodhet pikërisht në mes të Biblës është vargu 8 i Psalmi 118 që thotë: “Është më mirë të gjesh strehë te Zoti, sesa t’i kesh besim njeriut”. Kjo e fokuson vëmendjen tonë në faktin që besimi, ose ‘besimi në Zotin’, është një nga parimet themelore të Biblës. Nuk ka mënyrë tjetër për njeriun që të jetë në rregull me Perëndinë. Shkrimtari i Hebrenjve thotë: “Pa besim është e pamundur t’i pëlqesh Atij” (Hebrenjve 11:6). Një njeri mund të vijë te Perëndia pa inteligjencë të madhe, pasuri ose pozitë të lartë shoqërore; me siguri që mund të vijë te Perëndia pa rituale dhe ceremoni, prift ose vetëndëshkim; por jo pa besim. Ashtu si shprehet edhe Dr W. H. Griffith Thomas: “Besimi është përgjigjja jonë ndaj zbulësës së Perëndisë; lidhja ndërmjet Perëndisë e njeriut dhe kanali i gjithë bekimeve hyjnore”.

Rëndësia e besimit theksohet në gjithë Biblën dhe format e ndryshme të fjalës ‘besoj’ shfaqen mbi 500 herë vetëm në Dhiatën e Re, ose, ndryshe, një mesatare prej dy herë në çdo

kapitull. Pothuajse gjithmonë përqendrohet jo në përgjithësi mbi Perëndinë, por, veçanërisht, në Zotin Jezus Krisht si Ai që “vdiq për mëkatet njëherë e përgjithmonë, i drejti për të padrejtët, për t’ju sjellë te Perëndia” (1 Pjetrit 3:18). Këtu kemi disa nga mënyrat në të cilat shohim rëndësinë e besimit në Dhiatën e re:

Së pari, Jezusi e tha vazhdimisht se një njeri duhet të ketë besim nëse duhet të jetë në rregull me Perëndinë: “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindur që, kushdo që beson në të, nuk vdes, por ka jetë të përjetshme” (Gjoni 3:16); “Ai që beson në të nuk dënohet, por ai që nuk beson tashmë është dënuar, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë” (Gjoni 3:18); “Kush beson në Birin e Perëndisë ka jetë të përjetshme, kurse kush nuk i bindet Birit nuk do të shohë jetë, por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të” (Gjoni 3:36).

Së dyti, apostujt dhanë mësim se besimi në Krishtin ishte i domosdoshëm. Kur një gardian burgu në Filipi e pyeti Palin se çfarë duhej të bënte për t’u shpëtuar (për të qenë në rregull me Perëndinë), Pali iu përgjigj: “Beso në Zotin Jezus dhe do të shpëtohesh” (Veprat 16:31); Pjetri tha se “Ai që beson në të nuk do të turpërohet kurrë” (1 Pjetri 2:6); ndërsa Gjoni shkroi në ungjillin e tij: “Që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë, dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij” (Gjoni 20:31).

Së treti, gjithë përfitimet frymërore të vdekjes dhe ringjalljes së Krishtit merren përmes besimit. Ne pamë pesë prej tyre: shfajësimin, shpengimin, pajtimin, faljen dhe jetën e përjetshme. Vini re që besimi duhet për të marrë secilën prej tyre –

Shfajësimin. Pali thotë: “Ne, pra, konkludojmë se njeriu është i shfajësuar nëpërmjet besimit” (Romakëve 3:28).

Shpengimin. Pali shpjegon se, edhe pse “të gjithë kanë mëkatuar dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë”, ka nga ata që “janë shfajësuar falas me anë të hirit të tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus. Atë ka paracaktuar Perëndia për të bërë shlyerjen nëpërmjet besimit në gjakun e tij” (Romakëve 3:23-25).

Pajtimin: “Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë” (Romakëve 5:1).

Faljen. Jezusi i tha një gruaje që njihej si mëkatare: “Mëkatet të janë falur. Besimi yt të shpëtoi” (Luka 7: 48, 50).

Jetën e përjetshme: Jezusi tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: ‘Kush *beson* në mua, ka jetë të përjetshme” (Gjoni 6:47).

Nuk ka alternativë tjetër për besimin; nuk ka asgjë që ta zëvendësojë. Pa këtë besim biblik ti mbetesh i humbur në mëkatin tënd. Nëse duhet të jesh në rregull me Perëndinë, duhet të kthehesh tek ai me besim. A ke vepruar kështu? A “beson në Zotin Jezu Krisht”? Kërkimi për Perëndinë nuk do të ketë kurrë fund nëse nuk arrin në këtë pikë. Jezusi tha: “Unë jam rruga, e vërteta dhe jeta. Askush nuk vjen tek Ati veçse nëpërmjet meje” (Gjoni 14:6) dhe Fryma e Shenjtë e frymëzoi Pjetrin, duke folur për Krishtin e ringjallur, që të thoshte: “Nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem” (Veprat 4:12).

Kjo na çon në një pyetje shumë të rëndësishme: Çfarë është besimi?

Dua që t’i përgjigjem kësaj pyetjeje nga Bibla sa më thjesht dhe në mënyrë që t’ju ndihmoj sa të mundem, kështu që të zbatohet te ju në një mënyrë jetësore dhe personale. Ashtu si me pendimin, edhe këtu përfshihen mendja, zemra dhe vullneti.

(1) Besimi ka të bëjë me mendjen. Bibla e quan besimin “siguria e gjërave që shpresohen, tregimi i gjërave që nuk duken” (Hebrenjve 11:1). Do të thotë të jesh i sigurt për gjërat që nuk mund të shihen. Në të njëjtin kapitull lexojmë: “Ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia ekziston dhe se është shpërblenjës i atyre që e kërkojnë atë” (Hebrenjve 11:6), prandaj kjo e qartëson të vërtetën. Nëse do të vish te Perëndia, duhet të besosh se ka një Perëndi. Nëse duhet t’i besosh Zotit Jezu Krisht, së pari, duhet të besosh *në* të; jo vetëm në faktet e jetës, vdekjes dhe ringjalljes së tij, por në të vërtetën e pohimit që ai

bën se është Perëndi dhe në vlerën e veprës së tij. Kur farisenjtë sfiduan pohimin e tij se ishte Hyjnor, Jezusi u përgjigj: “Po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatet tuaja” (Gjoni 8:24). Dhe nëse duhet të vish si mëkatar, duhet të besosh se *je* mëkatar, përndryshe nuk do të kishte kuptim në ardhjen tënde.

Kjo e vërtetë për karakterin e Perëndisë, personin dhe veprën e Krishtit, dhe gjendja jote personale gjendet në Bibël, prandaj Pali thotë se “besimi, pra, vjen nga dëgjimi dhe dëgjimi vjen nga fjala e Perëndisë” (Romakëve 10:17). Megjithatë, shumë njerëz e lexojnë Biblën pa besuar se është e vërtetë ose me lidhje logjike. Përse? Përgjigjja e Biblës është se vetëm Perëndia, nëpërmjet Frymës së Shenjtë, mund të bëjë që njerëzit të shohin të vërtetën e Fjalës së tij. Besimi është dhuratë e Perëndisë edhe në këtë kuptim. A beson në Perëndinë që e shfaq veten në Bibël? A beson se Jezusi është “Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë” (Mateu 16:16)? A beson se ai vdiq për mëkatarët në kryq dhe u ngrit së vdekurish ditën e tretë? A beson se ti je mëkatar fajtor në sytë e Perëndisë? Atëherë je në fillimet e besimit!

(2) Besimi ka të bëjë me zemrën. Kur Bibla flet për zemrën, nuk nënkupton organin fizik që dërgon gjak nëpër trup, por, përkundrazi, qendrën e emocioneve, dëshirave dhe ndjenjave të njeriut. Me mendjen njeriu informohet; me zemrën njeriu përfshihet – prandaj, kur Bibla flet për besimin, do të thotë të përfshihesh!

Është e qartë se të besosh në faktet nuk mjafton, dhe ka disa shembuj goditës të kësaj në Dhiatën e Re. Te Veprat 8 ndodhet historia e një magjistari të quajtur Simon, i cili, kur dëgjoi ungjillin, ‘besoi’ (vargu 13), u pagëzua dhe ndoqi dishepullin (Filipin) që po predikonte në Samari në atë kohë; por më vonë u duk qartë se ai nuk ishte kthyer vërtet në besim, sepse Pjetri i tha atij se ishte ende “në vrerin e hidhësisë dhe në prangat e paudhësisë” (vargu 23). Jakobi shkruan: “Ti beson se ka vetëm një Perëndi. Mirë bën, edhe demonët besojnë e dridhen” (Jakobi 2:19). Kjo e vërtetë është ilustruar shumë herë në rrjedhën e shërbesës publike të Jezusit, kur frymët e liga e pranonin hapur se

ai ishte 'Bir Perëndie' (Mateu 8:29); 'I shenjt i Perëndisë' (Marku 1:24); 'Biri i Perëndisë' (Marku 3:11); dhe 'Krishti' (Luka 4:41). Te Veprat 26, kur Pali i tregoi mbretit Agripa për kthimin e tij në besim dhe kishte folur për Krishtin si Mesia i premtuar, ai e pyeti: "O mbret Agripa, a u beson profetëve? Unë e di se ti beson" (vargu 27). Përgjigja e mbretit ishte e shkurtër, përçmuese dhe që shprehte zemërim: "Për pak dhe po ma mbush mendjen të bëhem i krishterë" (vargu 28) – Agripa 'besoi', por nuk ishte i krishterë.

Besimi ka të bëjë me zemrën dhe me mendjen, ashtu si e vërteta e mbërthen një njeri në mënyrë personale. Bibla thotë se "me zemër njeriu beson në drejtësi" (Romakëve 10:10), prandaj, pa këtë përfshirje të thellë personale, nuk ka besim shpëtues. Këtu besimi bëhet shumë personal dhe jo thjesht njohuri abstrakte e së vërtetës. Pali nuk fliste për vdekjen e Krishtit në një mënyrë të ftohtë e të shkëputur, por thërriste: "Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron në mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në mish e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë që më deshi dhe dha veten për mua" (Galatasve 2:20).

Kjo ilustron në mënyrë të mrekullueshme nga kthimi në besim i John Wesley. I lindur në një familje shumë fetare, shkoi në Universitetin e Oksfordit dhe më vonë u bë shërbyes në Kishën e Anglisë duke predikuar nëpër Britaninë e Madhe dhe në Amerikë. Ishte një shkollor i shkëlqyer, kishte njohuri shumë të mira nga Bibla dhe në universitet kishte qenë drejtues i të ashtuquajturit 'Klub i Shenjtë', e megjithatë, kur u kthye nga Amerika më 1738, ai shkroi: "Kanë kaluar dy vjet e katër muaj që kur u largova nga vendi im në mënyrë që t'u mësoj indianëve të Xhorxhias natyrën e Krishterimit. Por çfarë kam mësuar vetë gjatë kësaj kohe? Atë që prisja më pak, që unë, që shkova në Amerikë për të kthyer të tjerët në besim, nuk isha kthyer asnjëherë në besim te Perëndia". Ai filloi të ishte gjithnjë e më shumë i pasigurt dhe jo i qetë. Më 24 maj 1738 shkoi në një shërbesë të mbajtur në një ndërtesë të vogël në rrugën Aldersgate, në Londër. Gjatë shërbesës një njeri filloi të lexonte komente të bëra nga Martin Luteri mbi Letrën drejtuar Romakëve. Papritur e vërteta e mbërtheu zemrën e John Wesley. Ja, se si e përshkruan ai atë: "Aty rreth orës nëntë pa një

çerek, ndërsa ai ishte duke përshkruar ndryshimin që Perëndia bën në zemër përmes besimit në Krishtin, ndjeva se zemra m'u ngroh në mënyrë të çuditshme. Ndjeva se i besova Krishtit dhe vetëm Krishtit për shpëtimin tim; m'u dha një siguri se ai kishte hequr mëkatet e *mia*, edhe të *miat*, dhe më kishte shpëtuar mua nga ligji i mëkatit dhe vdekjes”.

A është mbërthyer në mënyrë të tillë zemra jote? A e kupton të vërtetën *personale* të asaj që ndodhi kur Krishti vdiq në kryq? A mund të thuash se, pavarësisht nga gjithë mëkati yt, Krishti vdiq për *ty*? Edhe nëse nuk ka pasur ndonjë çast aq dramatik, sa ai i përjetuar nga John Wesley, *a të mbërthen e njëjta e vërtetë edhe ty?*

(3) Besimi ka të bëjë me vullnetin. Të kesh besim te një person, në jetën e përditshme do të thotë të kesh besim në të, të besosh se ai është i besueshëm, por në Bibël ai ka kuptim më të thellë. Ja, disa mënyra në të cilat përshkruhet”:

“Besimi qëndron në një person. Besimi është ai akt me anë të të cilit një person, një mëkatar, ia përkushton veten një Personi tjetër, një Shpëtimtari.”

“Është qëndrimi që tregon besim të plotë në Krishtin, që tregon mbështetje vetëm në të për gjithçka që nënkupton shpëtimi.”

“Çfarë do të thotë të besosh në Krishtin? Do të thotë të ndjesh nevojën për të, të besosh se ai është në gjendje dhe i gatshëm të të shpëtojë tani, dhe ta hedhësh veten pa u rezervuar në mëshirën e tij e t'i besosh vetëm atij për shpëtim.”

Këto pohime mbështetin mësimin e Biblës se besimi është një akt personal përkushtimi dhe jo thjesht një kombinim i njohurisë me ndjenjat. Jezusi thotë: “Ai që beson në të nuk dënohet” (Gjoni 3:18); “ai që beson në Birin ka jetë të përjetshme” (Gjoni 3:36); “kushdo që beson në mua të mos mбетet në errësirë” (Gjoni 12:46). Gjoni i përshkruan fëmijët e Perëndisë si ata që “besuan në emrin e tij” (Gjoni 1:12); dhe, ashtu si e pamë edhe më parë, përgjigjja e Palit ndaj pyetjes “Çfarë duhet të bëj që të shpëtohem?” ishte: “Beso në Zotin Jezus dhe do të shpëtohesh” (Veprat 16:31).

Por mos harro, gjithashtu, që besimi ecën krah për krah me pendesën. Kthimi në besim është si të kthyerit nga dhe të kthyerit në. Nuk ka besim pa pendim dhe nuk ka pendim pa besim. Që të jesh në rregull me Perëndinë, do të thotë të heqësh dorë nga mëkati dhe të mbështetesh te Krishti.

A e ke hedhur ndonjëherë atë hap? A je përgatitur për ta hedhur? A je përgatitur ta hedhësh tani? Në emër të Zotit të kërkoj ta bësh – në dritë të sovranitetit të Perëndisë; në dritë të shenjtërisë së tij; në dritë të ligjit të tij; në dritë të mëkatit tënd; në dritë të fajit tënd; në dritë të dashurisë së Perëndisë; në dritë të vdekjes dhe ringjalljes së Krishtit; në dritë të sigurisë së vdekjes dhe gjykimit; në dritë të qiellit dhe ferrit; dhe në dritë të urdhërimit të qartë të Perëndisë.

Në fillim të shek. XIX një grua e quajtur Charlotte Elliott arriti të kuptonte se, pavarësisht nga respektueshmëria e saj e sinqertë, ishte larg Perëndisë. Ajo luftoi shumë me problemin për një kohë të gjatë, derisa më në fund e kuptoi nevojën e saj të vërtetë, që ishte të shkonte te Krishti në pendesë e besim dhe t'i besonte atij si Shpëtimtarit të vet personal. Pas kthimit të saj në besim ajo e shprehu përvojën e saj në fjalë që janë bërë himnet më të njohura në botë dhe kanë ndihmuar shumë njerëz t'i përkushtohen personalisht Krishtit. Kjo nuk na habit, sepse ata flasin shumë qartë për mëkatin, fajin dhe dobësinë e njeriut para Perëndisë, për kotësinë e përpjekjeve të tij, për Zotin Jezus Krisht si Qengji i Perëndisë që është i vetmi që heq mëkatin dhe për dashurinë e mrekullueshme të Perëndisë që i tërheq njerëzit tek ai. Ja, fjalët që shkroi Charlotte Elliott dhe që përshkruajnë fundin e kërkimit të saj për Perëndinë:

*Kështu si jam, pa asnjë shfajësim
Përveç gjakut tënd që për mua u derdh,
Dhe se ti më thua te ty të vij,
O Qengji i Perëndisë, unë vij!*

*Kështu si jam, pa pritur më
Të heq nga shpirti atë njollë të errët;*

*Te ty, gjaku i të cilit mund të pastrojë çdo njollë,
O Qengji i Perëndisë, unë vij!*

*Kështu si jam, edhe pse i trazuar
Nga shumë konflikte e dyshime;
Lufte të brendshme dhe frikë të jashtme,
O Qengji i Perëndisë, unë vij!*

*Kështu si jam, i varfër, i mjerë, i verbër;
Shikim, pasuri, shërim të mendjes,
Po, gjithçka kam nevojë, në ty ta gjej,
O Qengji i Perëndisë, unë vij!*

*Kështu si jam, do t'më pranosh,
Do t'më presësh, falësh, pastrosh, çlirosh;
Sepse premtimin tënd e besoj,
O Qengji i Perëndisë, unë vij!*

*Kështu si jam, dashuria jote e pamasë
Çdo pengesë ka rrëzuar;
Tani të jem i yti, po, vetëm i yti,
O Qengji i Perëndisë, po vij!*

Do të vini re që çdo strofë mbaron me fjalët 'po vij'. Për Charlotte Elliott ato ishin më shumë se thjesht poezi – ato ishin *të vërteta*. Ato shprehnin përgjigjen që i buronte nga zemra ndaj dashurisë së Perëndisë, përkushtimin e saj të vërtetë e personal ndaj Krishtit.

A janë të vërteta ato për *ty*? A e kupton se duhet të jenë? Atëherë pendohu për mëkatin tënd dhe kthehu në besim te Krishti! Besoji atij! Përkushtoj u atij! Lëshoje veten tek ai, te mëshira, dashuria, hiri dhe gatishmëria e tij për të shpëtuar edhe mëkatarët më të këqij.

Fjalët e himnit të Charlotte Elliott mund të bëhen fjalët e lutjes tënde ndërsa afrohesh, ndërsa këto lutje nga faqet e Biblës shprehin të njëjtën përgjigje:

“Sillu nga unë, o Zot, çliroje shpirtin tim; shpëtomë për hir të mirësisë sate” PSALMI 6:4.

“O Zot, dëgjo zërin tim kur të këlthas ty; ki mëshirë për mua dhe përgjigjmu” PSALMI 27:7.

“Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sipas mirësisë sate; për dhembshurinë e madhe që ke fshiji të ligat që kam bërë. Më pastro tërësisht nga paudhësia ime dhe më pastro nga mëkati im” PSALMI 51:1-2.

“Shëromë, o Zot, dhe do të shërohem, shpëtomë dhe do të shpëtoj, sepse ti je lavdia ime” JEREMIA 17:14.

“O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit” LUKA 18:13.

Gjithçka që të mban nga të kthyerit te Krishti lëre këtu dhe tani, menjëherë, me gjithë zemër, madje edhe ndërsa po lexon këtë faqe. Perëndia jo vetëm të kërkon të veprosh kështu dhe të fton të veprosh kështu, por mos harro që ai edhe paralajmëron ndaj rrezikut të vonësës:

“Mos u mburr me ditën e nesërme, sepse nuk di atë që mund të sjellë një ditë” FJALËT E URTA 27:1.

“Kërkoni Zotin ndërsa mund të gjendet, e thirrni ndërsa është afër” ISAIA 55:6.

“Ja, pra, koha e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit” 2 KORINTASVE 6:2.

“Sot, nëse e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja” HEBRENJVE 3:8, 15.

Së fundi, mendoni për premtimet e mrekullueshme që u bën Perëndia gjithë atyre që kthehen tek ai në pendim dhe besim:

TË JESH NË RREGULL ME PERËNDINË

“I pabesi le ta lërë rrugën e tij dhe njeriu i padrejtë mendimet e tij, dhe le të kthehet te Zoti që të ketë dhembshuri për të, te Perëndia ynë që fal bujarisht” ISAIA 55:7.

“Do të më kërkoni dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkoni me gjithë zemër” JEREMIA 29:13.

“Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë; dhe, atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë” GJONI 6:37.

“Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua ka jetë të përjetshme” GJONI 6:47.

Nëse shkon te Krishti me frymën e këtyre lutjeve, në dritën e këtyre paralajmërimeve dhe në bazë të këtyre premtimeve, kërkimit tënd këtu i vjen fundi.

Do të jesh në rregull me Perëndinë.

6: Rruga që të pret para

Bibla e përshkruan një njeri të lindur sërish se është ‘në Krishtin’ dhe vazhdon të thotë: “Prandaj, nëse dikush është në Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja” (2 Korintasve 5:17). Kjo përvojë ishte kaq e gjallë për mbretin David, sa tha: “Ai vuri në gojën time një kantik të ri për të lëvduar Perëndinë tonë” (Psalmi 40:3). Shekuj më vonë Billy Bray, një predikues nga Cornwall, tha për kthimin e tij në besim: “Më kujtohet kjo, që çdo gjë më dukej e re: fushat, bagëtia, pemët. Isha si njeri i ri në një botë të re”.

Edhe pse intensiteti i ndjenjave mund të mos jetë i njëjtë për të gjithë, fakti mbetet i njëjtë: i krishteri është person i ri; ka filluar jetë të re, me interesa të reja, ambicie, standarte, siguri dhe forcë të re në përballimin e problemeve dhe kërkesave të jetës.

Para se Pali të kthehej në besim, ai përndiqte dhunshëm ata që ishin të krishterë dhe, njëherë, mori leje nga autoritetet fetare për të shkuar në Damask, “me qëllim që, po të gjente ndonjë ithtar të Udhës, burra o gra, të mund t’i sillte të lidhur në Jerusalem” (Veprat 9:2). Kjo shprehje, “Udha”, i referohej sigurisht Krishterimit dhe është një nga përshkrimet e Biblës për jetën e krishterë. Isaia e quan atë “rruga e shenjtërisë” (Isaia 35:8); Davidi “rruga e të drejtit” (Psalmi 1:6); Luka “rruga e Perëndisë” (Veprat 18:26); Pali ‘rruga e paqes’ (Romakëve 3:17); dhe Pjetri “rruga e drejtë” (2 Pjetrit 2:15). Mbani mend që për njerëzit e pakthyer në besim thotë: “Secili ka ndjekur rrugën e vet” (Isaia 53:6). Kur bëhesh i krishter, je kthyer nga rruga jote mëkatore dhe e përqendruar te vetja dhe je gati të fillosh të ecësh në drejtim të vullnetit të Perëndisë. Në këtë kapitull të fundit dua t’ju tregoj tri gjëra rreth “Udhës” që keni filluar tani.

1. Është një rrugë e pakufizuar

Udhëzimet që Perëndia u dha izraelitëve për adhurim përfshinin ndërtimin e tabernakullit, një ndërtese e lëvizshme për adhurim gjatë viteve të endjes në shkretëtirë. Pjesa më e rëndësishme e kësaj ndërtese quhej “Vendi shumë i shenjtë” ose “Shenjtërore”, në të cilën mbahej “Arka e Besëlidhjes”, një raft i veshur me ar që mbante Dhjetë Urdhërimet dhe që simbolizonte praninë e Perëndisë te populli i tij. Vetëm kryepriifti lejohej të hynte në Vendin shumë të Shenjtë dhe kjo bëhej vetëm një herë në vit, në ditën e Shlyerjes, kur ai merrte me vete gjak nga kafsha e flijuar dhe e spërkaste atje, duke bërë shlyerje për priftërinjtë dhe popullin. Kur populli u vendos më në fund në tokën e Kanaanit, tabernakulli i përkohshëm u zëvendësua nga Tempulli. Edhe ky kishte “Vendin shumë të Shenjtë” të veçuar nga pjesa tjetër e ndërtesës nga një vel ose perde të stërmadhe, simbol që tregonte se asnjë njeri i zakonshëm nuk mund t’i afrohej ndonjëherë Perëndisë.

Kjo do të të ndihmojë të kuptosh diçka shumë të rëndësishme që ndodhi ditën që Jezusi u kryqëzua. Lexojmë që në çastin e vdekjes “veli i tempullit u shqye në dy pjesë, nga maja e deri në fund (Mateu 27:51). Në këtë mënyrë Perëndia shfaqti në mënyrë dramatike se Besëlidhja e Vjetër tani u zëvendësua nga e Reja. Ceremonitë dhe ritualet e vjetra tani kishin mbaruar. Qengji i Perëndisë, Zoti Jezus Krisht, u therr njëherë e përgjithmonë, prandaj çdo besimtar kishte hyrje te Perëndia. Shkrimtari i Letrës drejtuar Hebrenjve e qartësoi këtë kur tha: “Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai përuroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të tij, dhe duke pasur një kryepriift mbi shtëpinë e Perëndisë, le t’i afrohemi me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi” (Hebrenjve 10:19-22). Veli i shqyer në tempull simbolizonte trupin e Jezusit që u shqye në kryq në atë çast me gjakun e tij që caktonte Besëlidhjen e Re, nën të cilën të gjithë të krishterët tani kanë “një rrugë të re të gjallë” për në praninë e Perëndisë.

A e kupton sa e mrekullueshme është kjo për ty? Nën Besëlidhjen e Vjetër vetëm kryepriifti mund t'i afrohej Perëndisë – kurse tani çdo i krishterë mundet. Priifti duhej të ofronte një flijim të ri sa herë që shkonte, por Jezusi “dha përgjithnjë një flijim të vetëm për mëkatet” (Hebrenjve 10:12). Priifti hynte në shenjtërore vetëm një ditë në vit, por i krishteri mund të shkojë te Perëndia çdo ditë. Të gjitha pengesat janë rrëzuar. Si i krishterë ti ke hyrje të plotë dhe të vazhdueshme te Perëndia, për shkak të vdekjes së Krishtit për ty.

Mënyra për ta përdorur këtë hyrje është me anë të lutjes; prandaj ky është një faktor tepër i rëndësishëm në jetën e të krishterit.

Në lutje je në gjendje të *adhuorosh* Perëndinë; ta lavdërosh atë për fuqinë, shenjtërinë, madhështinë dhe lavdinë e tij. Davidi thotë: “Lartojeni Zotin bashkë me mua dhe të lëvdojnë të gjithë emrin e tij” (Psalmi 34:3).

Do të jesh në gjendje ta *falënderosh* atë për gjithë mirësinë dhe dashurinë e tij për ty, për gjithë dhuratat e përditshme të ushqimit, shëndetit, ajrit të pastër, aftësisë së mendjes e trupit dhe gjithçka që e bën jetën të vlefshme. Mbi të gjitha, do të duash ta falënderosh atë për “dhuratën e patregueshme” (2 Korintasve 9:15), Zotin Jezus Krisht, i cili dha jetën e tij për ty në kryq. Bibla thotë: “Është bukur të kremtosh Zotin dhe të këndosh lavde në emrin tënd, o Shumë i Larti” (Psalmi 92:1) dhe se, si të krishterë, duhet “për çdo gjë të falënderoni, sepse i tillë është vullneti i Perëndisë në Krishtin Jezus për ju” (1 Thesalonikasve 5:18).

Pastaj, në lutje, do të jesh në gjendje t'ia *rrëfesh* mëkatet e tua Perëndisë. I krishteri, edhe pse i sigurt përjetësisht në ruajtjen e Perëndisë, nuk është i përsosur, prandaj, ndërsa Perëndia do të bëjë të aftë të kesh ecuri të vërtetë për të mposhtur tundimin, përsëri do të mëkatosh. Apostulli Gjon dha këtë mësim duke treguar, gjithashtu, edhe rrugëzgjdhjen: “Po të themi se jemi pa mëkat, gënjejme veten dhe e vërteta nuk është në ne. Po të rrëfejme mëkatet tona, ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi” (1 Gjonit 1:8-9). Kur të kuptosh se ke mëkatuar, rrëfeja Perëndisë dhe mbështetu

në premtimin e tij se do të të falë.

Së fundi, në lutje mund t'i *kërkosh* Perëndisë bekimet e tij mbi ty dhe të tjerët, për fuqi, drejtim, urtësi, besnikëri, për ndihmën e tij të përditshme në gjithë problemet e jetës. I krishteri duhet të lutet për “të gjithë” (1 Timoteut 2:1), për drejtuesit e kombeve, për drejtuesit, predikuesit dhe misionarët e krishterë, për ata që vuajnë në mendje dhe trup, për ata që mbajnë zi, për ata që nuk janë kthyer në besim, për anëtarët e familjes së tij. Lista është e pafund! Por urdhërimi është i qartë: “Mos u shqetësoni për asgjë, por, në çdo gjë, ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh, me falënderim” (Filipianëve 4:6). Ndërsa rritesh në jetën e krishterë dhe mëson gjithnjë e më shumë të lutesh për ato që duhet në mënyrën e duhur, do të zbulosh të vërtetën e premtimit që bëri Jezusi: “Në qoftë se qëndroni në mua dhe fjalët e mia qëndrojnë në ju, kërkonti çfarë të doni dhe do t’ju bëhet” (Gjoni 15:7).

Megjithatë, lutja nuk është mekanike. Kur linde sërish, u bërë fëmijë i Perëndisë. Bibla thotë: “Jeni të gjithë bij të Perëndisë përmes besimit në Jezus Krishtin” (Galatasve 3:26), prandaj në lutje ti flet me Atin tënd! Kjo nuk do të thotë se ti shkon në lutje te Perëndia rastësisht, por mund të shkosh me siguri, i sigurt se Perëndia të do dhe dëshiron të të bekojë. Mëso të shkosh te Perëndia sipas kësaj. Jeta e krishterë është një rrugë e pakufizuar.

2. Është rrugë bindjeje

Kur Pjetri dhe apostujt e tjerë u pyetën për aktivitetin e tyre nga autoritetet hebreje, ata u përgjigjën: “Duhet t’i bindemi më shumë Perëndisë sesa njerëzve” (Veprat 5:29). Fjala “duhet” do të thotë “i detyrohem”, prandaj shpjegon se përse të krishterët duhet të kërkojnë të jetojnë një jetë bindjeje ndaj Perëndisë, ai i detyrohet Perëndisë për të vepruar kështu. Ai i detyrohet Perëndisë si Krijuesi i tij, i detyrohet atij si i Vetmi që plotëson çdo nevojë të tij dhe, mbi të gjitha, ai i detyrohet atij si Shpëtimtari dhe

Shpengimtari i tij. Pali e lidh bindjen e të krishterit me vdekjen e Krishtit si Shpëtimtari i tij në këtë mënyrë: “Sepse edhe për këtë vdiq Krishti dhe u ngjall e u kthye në jetë; që të zotërojë edhe mbi të vdekurit, edhe mbi të gjallët” (Romakëve 14:9). Përsëri, kur u shkruajti të krishterëve në Korint, ai tha se ata për të cilët vdiq Krishti “të mos jetojnë që sot e tutje për veten e tyre, po për atë që vdiq dhe u ringjall për ta” (2 Korintasve 5:15).

Gjatë vitit të fundit të jetës së tij misionari i madh Spencer Walton shkruajti në ditarin e tij: “Vullneti i Perëndisë: asgjë më pak, asgjë më shumë, asgjë tjetër”. Çfarë motoje e shkëlqyer për gjithë jetën tënde të krishterë! Bëje atë qëllimin tënd dhe do të përjetosh të vërtetën e premtimit të Perëndisë: “Ai nuk u refuzon asnjë të mirë atyre që ecin drejt” (Psalmi 84:11).

Vetëm në Bibël do të gjesh drejtimet, paralajmërimet, premtimet dhe urdhërimet që do të nevojiten për të ecur në jetën e krishterë. Prandaj duhet t’i kushtosh kohë leximit dhe studimit të kujdesshëm të Biblës, fiksimit të së vërtetës së saj dhe meditimit mbi vlerën e saj. Sigurohu që nga fillimi i jetës tënde të krishterë ta lexosh Biblën rregullisht e përditë. Cakto një kohë – për shumë njerëz koha më e mirë është mëngjesi – para se të fillosh të bësh gjithçka tjetër, kur mund të jesh vetëm në qetësi për të lexuar Biblën dhe për t’u lutur. Për arsye se është Fjala e Perëndisë, shko te Bibla me etje, përlësisht, me mirënjohje, druajte dhe uri. Mbi të gjitha, shko tek ajo në mënyrë që tregon varësi ndaj saj. Mos harro që vetëm Fryma e Shenjtë mund të shpjegojë vërtet kuptimin e saj dhe ta zbatojë atë në zemrën dhe jetën tënde, prandaj, kurdo që të kthehesh te Bibla, sigurohu që kërkon, veçanërisht, ndihmën e tij. Mos harro, gjithashtu, që vetëm leximi i Biblës nuk mjafton. Jakobi na nxit: “Dhe bëhuni bërës të fjalës dhe jo vetëm dëgjues që gënjejnë vetveten” (Jakobi 1:22). Nuk mjafton ta lexosh Biblën thjesht për informacion. Qëllimi yt duhet të jetë “të rritemi në hirin dhe njohurinë e Zotit tone, Shpëtimtarit Jezus Krisht” (2 Pjetrit 3:18). Jeta e krishterë është një rrugë bindjeje!

3. Është rrugë mundësie

Në shumë sfera të jetës ata që kanë ecuri më të mirë janë ata që shfrytëzojnë sa më mirë mundësitë e tyre dhe kjo është sigurisht e vërtetë në gjërat frymërore. Njeriu i pakthyer në besim është në pozitën e tmerrshme që “nuk mund ta kënaqë Perëndinë” (Romakëve 8:8). Sado shumë që të përpiqet, jeta e tij nuk do të jetë asnjëherë e kënaqshme për Perëndinë, e kënaqshme për veten e vet ose për të tjerët. Kjo ishte dikur e vërtetë për ty, por duke u bërë i krishterë, gjendja jote është kthyer në kahun e kundërt, duke hapur shumë dyer të mrekullueshme mundësie për ty. Sigurohu që i shfrytëzon sa duhet ato. Po radhitim vetëm tri nga shumë të tjera që mund të përmenden:

Së pari, ke mundësi t’i japësh lavdi Perëndisë.

Një nga gjërat më ngazëlluese e të qenit i krishterë është se çdo ditë është një mundësi për të kënaqur Perëndinë, t’i japësh lavdi emrit të tij, të shfaqësh fuqinë e tij për të ndryshuar jetë. Kjo për shkak se në lindjen tënde të re Fryma e Shenjtë erdhi të banojë brenda teje, prandaj shqetësimi i tij është të të drejtojë në vullnetin e Perëndisë dhe të të bëjë të aftë ta bësh këtë. *Ky duhet të jetë, pra, shqetësimi mbizotërues në jetën tënde.* Jezusi tha: “Kërkoni më së pari mbretërinë e Perëndisë dhe drejtësinë e tij” (Mateu 6:33); dhe Pali shtoi: “Çfarëdo që të bëni, ta bëni për lavdi të Perëndisë” (1 Korintasve 10:31). Nuk ka asgjë më të mrekullueshme në jetën e të krishterit, sesa që çdo ditë, pavarësisht nga problemet dhe presionet e saj, tundimet dhe sprovat, rreziqet dhe vështirësitë, është një mundësi që “të shndritë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe ta lëvdojnë Atin tuaj që është në qiej” (Mateu 5:16).

Së dyti, ti ke mundësinë e bashkësisë së krishterë.

Kur bëhesh i krishterë ti jo vetëm ke fituar një Atë, por një familje, sepse çdo i krishterë tjetër në botë është vëllai dhe motra jote

në Krishtin. Kjo familje e të krishterëve quhet ‘kishë’. Në Bibël fjala ‘kishë’ nuk i referohet asnjëherë një ndërtese, por gjithmonë njerëzve, të krishterëve. Ashtu si funksionon një familje njerëzore, ku anëtarët takohen dhe rriten së bashku, kështu është edhe vullneti i Perëndisë që fëmijët e tij të takohen në bashkësi. Fjala “bashkësi” do të thotë “të ndash atë që ke të përbashkët” dhe na ndihmon të kuptojmë vlerën e të qenit së bashku si të krishterë. Jemi në gjendje të flasim për problemet tona, njohurinë, dhuntitë, besimin tonë dhe, mbi të gjitha, përvojën tonë personale me Jezun Krishtin si Shpëtimtar dhe Zot. Disa janë drejtues, të gjithë janë nxënës, dhe së bashku rritemi në njohuri dhe shenjtëri.

Prandaj është shumë e rëndësishme që të bëheni pjesë e një kishë lokale, nëse ende nuk i përkritni ndonjëres. Sigurisht që jo kushdo që ndjek kishën është i krishterë – ndoshta kështu ishte edhe ti kur more këtë libër – dhe druaj se është e vërtetë që disa kisha kanë devijuar nga mësimi i Biblës në lidhje me veten e tyre, natyrën e Perëndisë, natyrën e njeriut, mëkatit, personit dhe veprës së Krishtit, lindjes së re, pendimit, besimit dhe shenjtërisë. Prandaj përpiku të gjesh një kishë, që në mënyrë të shëndetshme mbështetet në Fjalën e Perëndisë, dhe bëhu pjesë e saj. Ashtu si Jezusi e ndiqte rregullisht vendin e tij të adhurimit, kjo na thuhet te Luka 4:16, kështu duhet të veprojnë edhe ndjekësit e tij. Në fakt, Bibla na jep këtë urdhër të qartë: “Pa hequr dorë nga të mbledhurit bashkë tonin, sikurse kanë zakon disa, por të nxitim njëri-tjetrin” (Hebrenjve 10:25).

Së treti, ke mundësi për të punuar në shërbesë të krishterë.

Dikur dëgjova për një gazetar hollandez, i cili tregonte për kthimin e tij në besim dhe ditët e para si i krishterë. Ngadalë kuptoi se dhuntia e tij si shkrimtar mund të kishte vlerë në shërbesën e Perëndisë, prandaj një ditë e vendosi stilolapsin e tij mbi tavolinë dhe i tha Perëndisë: “Ja ku është stilolapsi im: nëse mund ta përdorësh, është i yti!” Ai nuk i përdori këto fjalë duke mos treguar nderim, por thjesht shprehnin dëshirën e ndershme të një

të krishterë të ri. Çdo i krishterë duhet të ketë të njëjtin qëndrim, që tregon gatishmëri që Perëndia ta përdorë në shërbesën e tij. Edhe pse nuk shpëtohem *nga* veprat e mira, Bibla e bën të qartë se, si të krishterë, ne jemi “të krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira që Perëndia përgatiti që më parë, që ne të ecim në to” (Efesianëve 2:10). Pali e quan veten “*shërbëtor i Jezu Krishtit*” (Romakëve 1:1) dhe thotë se në kthimin tonë ne “jemi çliruar nga mëkati dhe jemi bërë skllavër të Perëndisë” (Romakëve 6:22).

Perëndia mund të të thërrasë ose jo të jesh misionar, ose shërbyes me kohë të plotë, por ajo që është e sigurt është se ai ka një punë të veçantë për ty. Fillo t’i kërkosh atij se çfarë pune ka për ty dhe “bëj atë që ai të thotë” (Gjoni 2:5). Kisha jote lokale do të jetë një vend i qartë për dhuntitë që Perëndia të ka dhënë, prandaj duhet të bësh pjesën tënde në shërbesën e krishterë, ndoshta mes të rinjve, fëmijëve, pleqve, emigrantëve ose në ndonjë grup tjetër ku ti tregon interes të veçantë. Pastaj janë rrethanat e tua personale në shtëpi, shkollë ose punë. Ndoshta je i rrethuar nga njerëz që janë pa Perëndinë dhe ndoshta nuk e kanë dëgjuar asnjëherë qartë ungjillin. Ji i gatshëm për ndonjë mundësi të dhënë nga Perëndia për t’ju treguar atyre të vërtetën e mrekullueshme të përvojës tënde. Bëje me mirësjellje dhe me kujdes. Mund të të ndihmojë po t’u japësh ndonjë libër të mirë të krishterë apo t’i ftosh në ndonjë takim të krishterë. Jezusi u tha dishepujve të tij: “Ju do të jeni dëshmitarët e mi” (Veprat 1:8) dhe ne kemi të njëjtin privilegj e mundësi sot. Por mos harro që ajo që je do të ketë po atë vlerë që ka ajo që *thua*, prandaj mundësia jote e menjëhershme për shërbesë të krishterë është ajo që të jetosh në mënyrë të tillë, “që të lëvdohet emri i Zotit tonë Jezu Krisht në ju dhe ju në të” (2 Thesalonikasve 1:12). Jeta e krishterë është një rrugë mundësie!

Ndërsa e mbyll këtë libër dhe ecën në ditët e para të jetës tënde si i krishterë, lutja ime për ty është në fjalët e shkrimtarit të Letrës drejtuar Hebrenjve 2,000 vjet më parë. Perëndia i dhëntë përgjigje në jetën tënde.

“Dhe Perëndia i pages, që e ngriti nga të vdekurit, me anë të gjakut

të Besëlidhjes së amshuar, Bariun e madh të dhenve, Perëndinë tonë Jezu Krisht, ju bëftë të përsosur për çdo vepër të mirë, që të kryeni vullnetin e tij, duke punuar te ju atë që është e pëlqyer përpara tij, me anë të Jezu Krishtit, të cilit i qoftë laudi në shekuj të shekujve. Amen”
 HEBRENJVE 13:20-21.

Nëse keto fjalë ju kanë shtyrë të mendoni mbi problemet e shpirtit, ju ftojmë të na shkruani, dhe do të na vijë mirë t'ju ndihmojmë:

Botojmë apo shpërndajmë librat që vijnë:

Guxoj të Qëndroj i Vetëm! Delet e Mia e Degjojne Zerën Tim Kisha Ungjillore Dallimet Kryesore në Mes; Islamizmit dhe Krishterimit Përgjigjet për Dëshmitarët e Jehovait Ç'është Mormonizimi? Bektashinjtë edhe Krishti Të Lindurit Sërish 10 Shishe Qumësht Mesazhi i Jobit Si të Çlirohemi prej Hidhërimit Si të Jetojmë të Lumtur Besimtarë Përgjithmonë Përse nuk Ndërhyn Perëndia? Të lindur Skllëvër Siguria Asgjë Tjetër Nuk Ka Rëndësi Dashtë Perëndia Kallinj nga Duajt e Korrur (Lexime Ditore) Shpallja e Drejtësisë Rrugë Biblike në Shqipërinë e Vjetër Të Ecurit me Perëndinë Në Frymë dhe në të Vërtetën Fjala Nr. 1 Fjala Nr. 2	Dyfish i Çliruar Të Lirë në Krishtin Evolucioni: Fakt apo Trillim? Përse ta besojmë Biblën? Ku është Perëndia kur gjërat shkojnë keq? Mashtrimi - Evolucion (HEP) Larg Perëndisë (HEP) Lexo Markun Mëso (HEP) Libri i Përgjigjeve (HEP) Çfarë Besojnë Ungjillorët (HEP) Satani i Flakur Jashtë (HEP) Jezu Krishti dhe Ai i Kryqëzuar (HEP) Kryqi - Vënia në Vend e Drejtësisë së Perëndisë (HEP) Eja me Besim te Krishti (HEP) Kërkimi i Shenjtërisë (HEP) I Dashur Timote (HEP) Me sponsorizim nga Holbrooks Evangelical Publications
---	--

Këta libra mund të gjenden te

Biblioteka Ungjillore e Krishterë

Rr. Zenel Baboçi Nr. 37, Tirana

ose

Lajmi i Mirë

Rruga Frosina Plaku 36/3, Tirana

ose duke i porositur nga

AEM - MISIONI UNGJILLOR

PO Box 14, 45002 Ioannina, Greqi - ose

Albanian Evangelical Mission 29 Bridge Street, Penybryn, Wrexham,

LL13 7HP, Britania e Madhe